

ปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมและผลด้านความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการของการมีพฤติกรรม
การป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร



เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
ธันวาคม 2559

ปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมและผลด้านความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการของการมีพฤติกรรม
การป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร



เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

ธันวาคม 2559

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมและผลด้านความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการของการมีพฤติกรรม
การป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร



เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
ธันวาคม 2559

วิศรุจน์ เมืองปลื้ม. (2559). ปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมและผลด้านความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการของการมีพฤติกรรม
การป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม (การวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปรินญาณิพนธ์:
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชุดา กิจธรรม.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ ได้แก่ 1) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัย ด้านจิต กับปัจจัยด้านสังคมของ
นิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่มีปัจจัย
ชีวสังคมที่แตกต่างกัน 2) เพื่อศึกษาอำนาจในการทำนายของปัจจัยด้านจิตลักษณะเดิม ปัจจัยด้านลักษณะทางสังคม และปัจจัยจิต
ลักษณะตามสถานการณ์ ที่มีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย และ 3) เพื่อศึกษา
ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการในกลุ่มรวม กลุ่ม
ตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 360 คน ใช้วิธีแบบสุ่มหลาย
ขั้นตอน เก็บข้อมูลด้วยแบบวัดประเภทมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จำนวน 1 ฉบับ (10 ตอน) โดยผู้วิจัย ได้สร้างขึ้นใหม่ตามนิยาม
ปฏิบัติการและนำแบบวัดมาปรับปรุง มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา ระหว่าง .732 - .932 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ
การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ สองทาง การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเลือกเข้า การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเชิง
ชั้น และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง พบว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบจากสังคม และ
ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ในกลุ่มรวม แต่พบปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มย่อยนิสิตปริญญาโท 2) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัว
แบบจากสังคม และเหตุผลเชิงจริยธรรม ในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม คือ นิสิตเพศชาย นิสิตปริญญาโท นิสิตปริญญาเอก 3)
พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการใน
กลุ่มรวม และกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม คือ กลุ่มเพศชาย กลุ่มปริญญาเอก กลุ่มปริญญาโท และกลุ่มไม่มีประสบการณ์ 4) ไม่พบปฏิสัมพันธ์
ระหว่างการได้รับการสนับสนุนจากสังคม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม แต่พบ
ปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม คือ กลุ่มนิสิตที่มีประสบการณ์ 5) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และเจตคติที่ดีต่อ
พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม แต่พบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ นิสิตเพศหญิง และนิสิตที่มีประสบการณ์
6) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่ม
รวม และยังพบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ นิสิตเพศชาย และนิสิตปริญญาเอก 7) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอยู่ในสถานการณ์กดดัน
เรื่องเวลา และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม และยังพบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ
นิสิตปริญญาเอก และนิสิตที่มีประสบการณ์

ส่วนการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเลือกเข้า และแบบเชิงชั้น พบว่า ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 7
ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการ
อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา ตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเหตุผลเชิง
จริยธรรม และตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้
ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ สามารถร่วมกันทำนายการเกิดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอก
ผลงานวิชาการได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัว
แปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 7 ตัวแปร สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่ม
รวมได้ร้อยละ 47.3 กลุ่มเพศชายทำนายได้ร้อยละ 53.6 กลุ่มเพศหญิงทำนายได้ร้อยละ 55.4 กลุ่มปริญญาโททำนายได้ร้อยละ 47.2
กลุ่มปริญญาเอกทำนายได้ร้อยละ 56.1 กลุ่มไม่มีประสบการณ์ทำนายได้ร้อยละ 48.5 และกลุ่มมีประสบการณ์ทำนายได้ร้อยละ
44.6 โดยมีตัวแปรเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอก
ผลงานวิชาการ และการได้รับตัวแบบทางสังคม เป็นตัวแปรทำนายที่สำคัญ

ส่วนการวิเคราะห์การหาค่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กับความภาคภูมิใจใน
ผลงานวิชาการ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Coefficient Correlation) พบผลว่า พฤติกรรม
ป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

AVOIDING PLAGARISM BEHAVIOR AMONG GRADUATE STUDENTS IN THE BANGKOK
METROPOLITAN AREA: ITS PSYCHOLOGICAL ANTECEDENTS AND THE
CONSEQUENCE PRIDE IN ACADEMIC RESEARCH



AN ABSTRACT
BY
WISSARUT MUANGPLUEM

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Science Degree in Applied Behavioral Science Research
at Srinakharinwirot University

December 2016

Wissarut Muangpluem. (2016). *Avoiding Plagiarism Behavior among Graduate Students in the Bangkok Metropolitan Area: Its Psychosocial Antecedents and the Consequence Pride in Academic Research*. Master thesis, M.S. (Applied Behavioral Science Research).
Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Asst. Prof. Dr.Wichuda Kijthontham.

This research aimed to study the interaction between the psychological and social variables involved in the avoidance of plagiarism among graduate students in the Bangkok metropolitan area, which had various biosocial aspects, as well as to study the power of the prediction of psychological variables and social variables which work together in order to avoid plagiarism as a whole, individual aspects and important variables used to avoid plagiarism among graduate students in the Bangkok metropolitan area as a whole and on an individual level, and aspects in a biosocial context. The samples in this study were three hundred and sixty graduate students in six universities in Bangkok, selected by stratified sampling, which was classified by type of University. The data collection used a six level rating scale and the reliability of alpha coefficients was .732 - .932. The data were analyzed by Two-way ANOVA and Enter and Hieratical Multiple Regression Analysis and Pearson Coefficient Correlation.

The analysis of the two – way ANOVA: The graduate students had an interaction effect between Model of Society and Moral reasoning, Model of Society and Self-efficacy, Moral reasoning and Self-efficacy, and Time Pressure influencing Responsibility in all groups. There was no interaction effect between Attitudes including Model of Society and Future time orientation, Social support and Positive attitude, and Moral reasoning and Positive influencing responsibility behavior in the total group but influencing responsibility in other groups.

The result from Enter Multiple regression analysis found that overall, all of the seven independent factors predicted plagiarism avoidance behavior at 47.3 % in the total group and predicted at 55.4 – 44.6 % in other groups,

The results from Hieratical Multiple regression analysis found that the factors of Model of Society and Self-efficacy were important factors to identify and avoid plagiarism among graduate students in the Bangkok metropolitan area at was statistically significant level of .05

The results from Pearson Coefficient Correlation found that the avoidance plagiarism behavior and consequent pride authentic in academic researches was positively correlate at statistically significant level of .01

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดีด้วยความกรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชุดา กิจธรรม อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ที่ได้ให้คำปรึกษา คำแนะนำ มอบโอกาสและประสบการณ์ต่างๆ ให้ได้เรียนรู้ อีกทั้งยังให้ความรัก ความห่วงใย ผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณา จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผศ. ดร.นริศรา พึ่งโพธิ์สม, ผศ. ดร.กาญจนา ภัทรวิวัฒน์ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย รวมทั้งให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเครื่องมือวิจัยให้มีคุณภาพ และขอกราบขอบพระคุณ ผศ. ดร.จินตนา ดันสุวรรณนนท์ และอาจารย์ ดร.จรัส อุ่นจิตวิวัฒน์ ประธานและกรรมการสอบปากเปล่า ที่ได้ให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์เพื่อการปรับปรุงปริญญานิพนธ์เล่มนี้ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ฐาศุภร์ จันประเสริฐ ผู้ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของผู้วิจัย ทั้งทางด้านวิชาการ โดยให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และเป็นกรรมการสอบปากเปล่า ที่สำคัญยิ่งคือชี้แนะแนวทางเพื่อการปรับปรุงปริญญานิพนธ์เล่มนี้ให้มีความสมบูรณ์ อีกทั้งช่วยแก้ไขปัญหา และอุปสรรคต่างๆ ทำให้ผู้วิจัยสามารถเป็นมหาบัณฑิตได้ในวันนี้

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ที่ให้ความรู้ และประสบการณ์ต่างๆ มากมาย พร้อมทั้งขัดเกลาผู้วิจัยให้มีคุณสมบัติเต็มพร้อมในการเป็นมหาบัณฑิตที่มีคุณภาพ ขอขอบคุณ นิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี และขอขอบคุณพี่พรพรรณ บัวทอง ที่ให้ความกรุณาชี้แนะเรื่องสถิติในการวิจัย จนงานวิจัยชิ้นนี้เสร็จสิ้นสมบูรณ์

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ครอบครัวเมืองปลื้ม ที่ให้การสนับสนุน ในการศึกษาครั้งนี้ อีกทั้งให้กำลังใจให้ผู้วิจัยก้าวข้ามผ่านอุปสรรคมาได้ ขอขอบคุณ จิรพรรณ ปลั่งมาก ที่อยู่เคียงข้างผู้วิจัยเสมอ ช่วยเหลือทั้งร่างกาย แรงใจ สติปัญญา ทำให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จไปได้ด้วยดี จิรพรรณ คือกำลังใจ แรงใจ และความหวังของผู้วิจัยเสมอ ขอขอบคุณ กริม ฟีน่า เอ้ ที่ให้ความช่วยเหลือตั้งแต่เริ่มเข้ามาศึกษา มิตรภาพที่แสนดีเช่นนี้ ไม่สามารถหาซื้อจากที่ไหนได้ และจะอยู่ในใจของผู้วิจัยเสมอ รวมถึงเพื่อนๆ รุ่น 10 ทุกคน ที่แม้ในวันที่ท้อก็คอยให้กำลังใจ ขอขอบคุณที่อยู่เคียงข้างและก้าวผ่านอุปสรรคต่างๆ มาด้วยกัน สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณโชคชะตา เวลา และสถานการณ์ต่างๆ ที่ทำให้ผู้วิจัยได้พบเจอคนดีๆ และสิ่งดีๆ

วิศรจน์ เมืองปลื้ม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
แนวคิดเกี่ยวกับการคัดลอกผลงานของผู้อื่น (Plagiarism) และพฤติกรรม การ ป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ	7
พฤติกรรมกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการกับความภาคภูมิใจใน ผลงานวิชาการ	12
แนวทางการวิเคราะห์สาเหตุพฤติกรรม	15
สถานการณ์ทางสังคมกับพฤติกรรมกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ	19
จิตลักษณะกับพฤติกรรมกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ	26
จิตลักษณะตามสถานการณ์กับพฤติกรรมกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ..	38
ลักษณะชีวสังคมและภูมิหลังกับพฤติกรรมกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ	46
สรุปความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ที่ศึกษา	47
กรอบแนวคิดในการวิจัย	53
สมมติฐานในการวิจัย	53
3 วิธีดำเนินการวิจัย	55
การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	55
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	57
การหาคุณภาพของเครื่องมือ	64
การเก็บรวบรวมข้อมูล	64
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	65
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	65

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	66
ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ตามลักษณะทางชีวสังคมและลักษณะของ ตัวแปรที่ศึกษา	67
ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง	69
ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบคัดเลือกเข้า (Enter Selection)	108
ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Coefficient Correlation)	115
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	116
การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน	117
ข้อจำกัดในงานวิจัย	134
ข้อเสนอแนะในการวิจัยในทางปฏิบัติ	134
ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาและวิจัยต่อไป	135
บรรณานุกรม	136
ภาคผนวก	143
ภาคผนวก ก	144
ภาคผนวก ข	146
ประวัติย่อผู้วิจัย	164

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนนิสิตแยกตามประเภทมหาวิทยาลัย	56
2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะทางชีวสังคมของนิสิต	67
3 จำนวน ค่าเฉลี่ย กลุ่มคะแนนสูงคะแนนต่ำ ร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของ กลุ่มตัวแปรตาม ตัวแปรผล กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม กลุ่มตัวแปรลักษณะ ทางจิตเดิม และกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์	68
4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการ คัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับตัว แบบจากสังคม (ก) และมีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน (ข) แตกต่างกันทั้งใน กลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม	72
5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตน ในกลุ่ม นิสิตปริญญาโท	73
6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการ คัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับตัว แบบจากสังคม (ก) และมีเหตุเชิงจริยธรรม (ข) แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและ กลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม	76
7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และเหตุผลเชิงจริยธรรม ในกลุ่มรวม	77
8 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และเหตุผลเชิงจริยธรรม ในกลุ่มเพศชาย ..	78
9 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และเหตุผลเชิงจริยธรรม ในกลุ่มปริญญา โท	78
10 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และเหตุผลเชิงจริยธรรม ในกลุ่มปริญญา เอก	79

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
11	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับตัวแบบจากสังคม (ก) และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (ข) แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม	82
12	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม	83
13	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มเพศชาย	84
14	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มปริญญาเอก	84
15	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มปริญญาโท	85
16	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มไม่มีประสบการณ์	85
17	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคม (ก) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (ข) แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม	89
18	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการตามระดับการได้รับการสนับสนุนจากสังคม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มไม่มีประสบการณ์	91

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
19 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรม (ก) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (ข) แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม	93
20 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการตามระดับเหตุผลเชิงจริยธรรม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มเพศหญิง	95
21 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการตามระดับเหตุผลเชิงจริยธรรม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มมีประสบการณ์	95
22 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรม (ก) และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (ข) แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม	98
23 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการตามระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมและการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม	99
24 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการตามระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมและการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มเพศชาย	100
25 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการตามระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมและการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มปริญญาเอก	100
26 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา (ก) และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (ข) แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม	103

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
27 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการตามระดับการอยู่ในสถานการณ์กักตุนระยะเวลาและการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม	105
28 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการตามระดับการอยู่ในสถานการณ์กักตุนระยะเวลาและการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มปริญญาเอก	105
29 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการตามระดับการอยู่ในสถานการณ์กักตุนระยะเวลาและการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มมีประสบการณ์	106
30 ผลปริมาณการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบคัดเลือกเข้า (Enter Selection)	109
31 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเชิงชั้นของปัจจัยจิตลักษณะตามสถานการณ์ลักษณะทางสังคม และจิตลักษณะเดิมเพื่อทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานครทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม	112
32 ผลการหาค่าสัมพัทธ์ระหว่างพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Coefficient Correlation)	115

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model)	16
2 ทฤษฎีต้นไม้อัจฉริยะ แสดงจิตลักษณะพื้นฐาน และองค์ประกอบทางจิตใจของ พฤติกรรมอัจฉริยะ	18
3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวัง เกี่ยวกับผลกรรรมที่จะเกิดขึ้น	42
4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และความคาดหวัง เกี่ยวกับผลกรรรมที่จะเกิดขึ้นต่อการตัดสินใจกระทำพฤติกรรมของบุคคล	43
5 กรอบแนวคิดปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมและผลด้านความภาคภูมิใจในผลงาน วิชาการของการมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของ บัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร	53
6 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางของตัวแปรการได้รับตัวแบบจากสังคม กับ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1	118
7 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางของตัวแปรการได้รับตัวแบบจากสังคม กับเหตุผล เชิงจริยธรรม ที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2	120
8 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางของตัวแปรการได้รับตัวแบบจากสังคม กับการ รับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการที่สนับสนุน สมมติฐานข้อที่ 3	122
9 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางของตัวแปรการได้รับการสนับสนุนจากสังคม และ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4	124
10 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางของตัวแปรเหตุผลเชิงจริยธรรม และเจตคติที่ดีต่อ พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 5 ...	126
11 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางของตัวแปรเหตุผลเชิงจริยธรรม และการรับรู้ ความสามารถของตนเองในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ที่สนับสนุน สมมติฐานข้อที่ 6	128
12 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางของตัวแปรการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา และการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ที่ สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 7	130

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

- 13 ผลการทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิต
บัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้ตัวแปรกลุ่มลักษณะทางสังคม กลุ่มจิต
ลักษณะเดิม และกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวม 7 ตัวแปร ที่สนับสนุน
สมมติฐานข้อที่ 8 131
- 14 ผลการทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิต
บัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร โดยเข้าสมการทำนายที่ละกลุ่มตัวแปร เรียง
จากกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ กลุ่มลักษณะทางสังคม และกลุ่มจิตลักษณะ
เดิม ที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 8 132



บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาทุกหลักสูตรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ในแนวลึก และสามารถศึกษาค้นคว้าเพื่อได้องค์ความรู้ใหม่ หรือต่อยอดองค์ความรู้ที่มีอยู่เดิม ซึ่งเป็นการศึกษาในระดับที่สูงกว่า และแตกต่างจากการศึกษาในระดับอื่นอย่างมาก ดังนั้นหลักสูตรในระดับบัณฑิตศึกษาจึงกำหนดให้นิสิตต้องดำเนินการวิจัยและเสนอรายงานการวิจัยในรูปแบบของวิทยานิพนธ์ วิทยานิพนธ์ รายงานวิชาการ หรือผลงานวิชาการในชื่ออื่นๆ ซึ่งผลงานทางวิชาการเหล่านี้เป็นบทเขียนหรือวรรณกรรมที่มีลักษณะการเขียนเป็นระบบ เกิดเป็นองค์ความรู้ใหม่ หรือต่อยอดองค์ความรู้ที่มีอยู่เดิม โดยไม่ได้ลอกเลียน ดัดแปลงจากงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่น หรือเจตนาทำให้ผู้อื่นเกิดความเข้าใจผิดว่าเป็นผลงานของตน

ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการหากมีการนำความรู้หรือข้อมูลของผู้อื่นมาใช้ จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องอ้างอิงถึงแหล่งที่มา หรือทำบรรณานุกรมประกอบที่ถูกต้อง เพื่อให้เกียรติแก่ผู้สร้างสรรค์ผลงานเดิม โดยถือว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินทางปัญญา สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญที่สะท้อนให้เห็นจริยธรรมในงานวิชาการ ซึ่งหากพบว่าผู้วิจัยมีการละเมิดลิขสิทธิ์หรือคัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่น โดยทำเสมือนว่าเป็นผลงานของตน ผลงานวิชาการนั้นๆ จะกลายเป็นผลงานที่ไม่มีคุณภาพ ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมทั่วไป และถือเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสมทั้งในด้านของศีลธรรมและกฎหมาย ขาดความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการนั้นๆ

กัญญา บุญเกียรติ (2554: 47-49) กล่าวว่า พฤติกรรมการคัดลอกผลงานทางวิชาการเป็นปัญหาที่เกิดจากการขาดจิตสำนึกและการไม่มีคุณธรรมจริยธรรม ขาดจรรยาบรรณทางวิชาการ ซึ่งผู้สร้างสรรค์ผลงานวิชาการ โดยเฉพาะนิสิตควรตระหนักในปัญหาเหล่านี้ เพราะนอกจากจะเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมแล้ว ยังส่งผลให้การสร้างองค์ความรู้ใหม่ๆ จากผลงานวิชาการไม่มีความก้าวหน้า ไม่สามารถพัฒนาได้อย่างต่อเนื่อง ขาดความน่าเชื่อถือ เสื่อมเสียเกียรติและชื่อเสียงทั้งตนเอง และสถาบันที่ศึกษา ดังปรากฏเป็นข่าวใหญ่ และเป็นประเด็นการหารือในเวทีสัมมนาวิชาการในปัจจุบัน โดยสืบเนื่องมาจากสภามหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่งของไทย มีมติให้เพิกถอนปริญญาระดับดุษฎีบัณฑิต หลังจากมีการฟ้องร้องและตรวจสอบพบว่าเนื้อหาสำคัญในวิทยานิพนธ์ดังกล่าวได้มีการลอกเลียนส่วนหนึ่งของผลงานผู้อื่น ซึ่งเป็นสาระสำคัญ และเข้าข่ายการลอกเลียนผลงานวิชาการโดยมิชอบ ถือว่าเป็นการกระทำผิดจริยธรรมทางวิชาการอย่างร้ายแรง สอดคล้องกับเดบนาธา (Debnatha, J. 2016: 164) ที่กล่าวว่า “การขโมยความคิดเป็นหนึ่งในรูปแบบการประพฤติผิดทางวิทยาศาสตร์ที่ร้ายแรงที่สุดที่แพร่หลายในปัจจุบัน และเป็นเหตุผลที่สำคัญของการลดลงของบทความวิชาการ” ด้วยเหตุนี้สถาบันการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านวิชาการทั้งในและต่างประเทศ ต่างหันมาให้ความสนใจ และตระหนักถึงความสำคัญกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากการคัดลอก

ผลงานวิชาการ ซึ่งมีจำนวนคดีการฟ้องร้องเรื่องการละเมิด และขโมยผลงานวิชาการมากขึ้น โดยส่วนใหญ่มักเกิดในสถาบันการศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านวิชาการ ทั้งที่เป็นหน่วยงานที่ต้องมีความน่าเชื่อถือในความสามารถทางวิชาการ เป็นเหตุให้มหาวิทยาลัยชั้นนำทั้งในและต่างประเทศตระหนักถึงความสำคัญของปัญหานี้ สะท้อนจากการออกนโยบายการป้องกัน จนถึง การกำหนดกฎระเบียบข้อบังคับ และบทลงโทษกับผู้กระทำผิดเอาไว้เป็นข้อบังคับกับคณาจารย์ บุคลากรวิชาการและนิสิตของตน เพื่อเป็นการป้องกัน และลดพฤติกรรม การคัดลอกผลงานวิชาการ อาทิ มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา มีข้อกำหนดว่า “นิสิตทุกคนต้องยึดมั่นในหลักปฏิบัติเกี่ยวกับการทำข้อสอบที่ทำการทดสอบในห้องเรียน รวมถึงการทำรายงานอื่นๆ โดยมหาวิทยาลัยได้จัดทำเอกสารเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับหลักปฏิบัติในเรื่องความซื่อสัตย์ทางวิชาการและวิธีการที่นิสิตจะคุ้มกันผลงานตัวเอง” หรือมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดไว้ในประมวลข้อบังคับสำหรับนิสิตว่า “การลักลอบผลงานวิชาการและวรรณกรรมเป็น ความประพฤติผิดทางวิชาการ และกรณีที่นิสิตกระทำผิดจะถูกลงโทษด้วยการลดเกรดให้ตกหรืออาจ ถูกลงโทษที่รุนแรงกว่านั้นหรือแม้แต่ถูกให้ออก” ซึ่งสอดคล้องกับ ลี (Lee, S. 2008: 273) บรรณาธิการวารสาร Journal of the Chinese Medical Association (JCMA) ประเทศไต้หวัน ได้กล่าวถึงประเด็นการคัดลอกผลงานวิชาการ จากกรณีที่กองบรรณาธิการวารสารได้รับจดหมาย ร้องเรียนจากผู้อ่านพบบทความมีการตีพิมพ์ซ้ำ (self-plagiarism) กองบรรณาธิการวารสารจึง สอบถามไปยังผู้เขียนบทความ เพื่อขอคำอธิบาย และแจ้งไปยังหัวหน้าสถานศึกษาที่ผู้เขียน บทความเพื่อทราบ และทำให้วารสารต้องกำหนดระเบียบการตรวจสอบบทความก่อนตีพิมพ์อย่าง เข้มงวด โดยวิธีการตรวจสอบที่เพิ่มเติมขึ้นมาคือ การนำบทความมาตรวจสอบการคัดลอกผ่าน โปรแกรมตรวจสอบ ก่อนจะส่งให้กองบรรณาธิการพิจารณาบทความต่อไป รวมถึงกำหนดนโยบาย ดำเนินการลงโทษผู้ที่ส่งบทความที่คัดลอกอีกด้วย

สำหรับประเทศไทยสถาบันการศึกษา หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับวิชาการ ต่างกำหนด นโยบายการป้องกัน กฎระเบียบข้อบังคับ และบทลงโทษกับผู้กระทำผิดเอาไว้ เพื่อป้องกัน และลด จำนวนคดีการฟ้องร้อง อาทิ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้จัดทำคู่มือ นิสิต บัณฑิตศึกษา ปีการศึกษา 2555 เพื่อกำหนดเกณฑ์การปฏิบัติต่างๆ โดยมีเนื้อความส่วนหนึ่ง กำหนดไว้ว่า การจัดทำวิทยานิพนธ์ ถือเป็นเงื่อนไขหนึ่งของการสำเร็จการศึกษา สำหรับการศึกษา ในหลักสูตรที่มีวิทยานิพนธ์เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา ทั้งนี้ในการจัดทำวิทยานิพนธ์ นิสิตจะต้อง ตระหนักถึงความสำคัญของการคัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่นมาเป็นของตนเองโดยไม่มีการ อ้างอิงแหล่งที่มาข้อมูล การกระทำดังกล่าวถือเป็นความผิดทางวิชาการที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อ สถาบัน มีผลกระทบต่อคุณภาพและจริยธรรมทางวิชาการและมีบทลงโทษสถานหนักถึงขั้นเพิกถอน ปริญญาบัตร (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2556: ออนไลน์) ซึ่งคล้ายคลึงกับ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้กำหนดข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยจรรยาบรรณบุคลากรและ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยมหิดล และการดำเนินการทางจรรยาบรรณ พ.ศ. 2552 ประกอบข้อบังคับ ฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2554 และข้อบังคับ ฯ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2557 ข้อ 13/1 กล่าวโดยสรุป ได้ว่า

บุคลากรมหาวิทยาลัยที่นำผลงานวิชาการของผู้อื่น ไม่ว่าจะนำมาทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน หรือ นำเอามาทำใหม่ด้วยตนเอง หรือว่าจ้างให้ผู้อื่นทำให้โดยมีการแก้ไข ดัดแปลง หรือปรับปรุงใหม่ แล้ว เสนองานหรือผลงานนั้นเป็นของตนเองโดยมิชอบ โดยปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรบอกแจ้ง ไม่เคารพและ ละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของผู้อื่น หากบุคลากรของมหาวิทยาลัยเป็นผู้ทำกระผิด มหาวิทยาลัย มหิดลได้กำหนดบทลงโทษไว้ว่าเป็นการกระทำผิดจรรยาบรรณอย่างร้ายแรง และเป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรง (มหาวิทยาลัยมหิดล. 2556: ออนไลน์) นอกจากนี้มหาวิทยาลัยอื่นๆ ในประเทศไทย ส่วนใหญ่ตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องนี้ เห็นได้จากบทความที่คณาจารย์เขียนเผยแพร่ไว้ ซึ่งมี นัยยะของการให้ความหมาย สาเหตุ และข้อควรระวังในการ เช่น บทความเรื่อง “การลอกเลียน วรรณกรรม: ความต่างพ้อยทางวิชาการ” โดยเจริญ ตรีศักดิ์ คณะเภสัชศาสตร์ มศว (เจริญ ตรีศักดิ์. 2549: ออนไลน์) บทความเรื่อง “ลิขสิทธิ์ทางวิชาการและจริยธรรมบนอินเทอร์เน็ต” โดยอาจารย์สุภา ภรณ์ ศรีดี สาขานิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (สุภาภรณ์ ศรีดี. 2556: ออนไลน์) และบทความเรื่อง “หยุด! การขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่น (Stop! Plagiarism)” โดยผู้ช่วย ศาสตราจารย์ไพเราะ เบญจกุล คณะพยาบาลศาสตร์แมคคอร์มิค มหาวิทยาลัยพายัพ (ไพเราะ เบญจกุล. 2552: ออนไลน์) เป็นต้น

นอกจากนี้ยังปรากฏงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการคัดลอกผลงานวิชาการ อาทิ พัทธี เขตต์จะโป๊ะ (2552: 81-91) ศึกษาเรื่อง การรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการคัดลอกผลงานผู้อื่นมา เป็นของตนเองของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พบว่า กลุ่ม ตัวอย่าง มีการรับรู้ในลักษณะเดียวกันว่าการนำผลงานผู้อื่นมาใช้โดยไม่ระบุแหล่งที่มาของข้อมูล เป็น พฤติกรรมไม่ดี เป็นการเอาเปรียบและไม่ให้เกียรติเจ้าของผลงาน อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างมีความรู้และให้ ความสำคัญเรื่องวิธีการเขียนอ้างอิงในระดับมาก แต่อาจมีพฤติกรรมการคัดลอกผลงานของผู้อื่นจาก การนำรูปภาพบนอินเทอร์เน็ตมาใช้แล้วไม่อ้างอิง เพราะมีความเข้าใจว่าไม่จำเป็นต้องอ้างอิง และไม่มี ความรู้เรื่องลิขสิทธิ์ นอกจากนี้งานวิจัยชิ้นนี้ยังระบุว่าปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมคัดลอกผลงาน วิชาการ เกิดจาก 1) ข้อจำกัดของเวลาและความกดดันที่ต้องส่งงานให้ทันตามกำหนด 2) ความเคย ชินในพฤติกรรมการคัดลอก ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมทำซ้ำๆ 3) ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือรู้แต่ยัง กระทำ เพราะคิดว่าเป็นไร สามารถประนีประนอมยอมกันได้ และ 4) ไม่มีการกำหนดบทลงโทษ อย่างชัดเจน และตัวอย่างการลงโทษผู้กระทำผิด สอดคล้องกับ ญัฐพร ศรีสติ (2548: 139-144) ศึกษาเรื่อง ความรู้ ทศนคติและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็น ของตนเองผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการของนิสิตนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาใน เขตกรุงเทพมหานคร พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับการคัดลอกผลงานวิชาการอยู่ในระดับ ปานกลาง มีทัศนคติไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมการคัดลอกผลงานวิชาการในระดับปานกลาง มี พฤติกรรมการคัดลอกผลงานวิชาการในบริบททั่วไปในระดับปานกลาง แต่มีพฤติกรรมการคัดลอก ผลงานวิชาการในบริบทผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตในระดับสูง โดยส่วนมากจะเป็นการคัดลอกรูปภาพ ภาพถ่ายและภาพกราฟฟิก นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์กับบริบททางการศึกษา ดังนี้ 1) นิสิต มหาวิทยาลัยเอกชนมีทัศนคติไม่เห็นด้วยกับการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่านิสิตมหาวิทยาลัยรัฐ

2) นิสิตชั้นปีสูงกว่าจะมีความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมการคัดลอกผลงานวิชาการน้อยกว่านิสิตชั้นปีต่ำกว่า 3) นิสิตที่สอบผ่านแล้ว และนิสิตที่สอบหัวข้อผ่านและกำลังเก็บข้อมูล จะเห็นด้วยกับการไม่คัดลอกมากกว่านิสิตที่ยังไม่ได้ทำปริญญานิพนธ์ ในด้านความสัมพันธ์กับจริยธรรมบุคคล จริยธรรมทางวิชาการ พบว่า ผู้มีจริยธรรมบุคคล และจริยธรรมทางวิชาการสูง มีแนวโน้มมีพฤติกรรมคัดลอกผลงานวิชาการน้อยกว่าผู้มีจริยธรรมบุคคล และจริยธรรมทางวิชาการต่ำกว่า เป็นต้น

ดังที่กล่าวมาข้างต้น เห็นได้ว่าพฤติกรรมการคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นปัญหาผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าวอาจคิดเพียงว่าเป็นแค่การประพฤติดิตทางจริยธรรมหรือมารยาททางวิชาการ คิดว่าไม่เป็นไร สามารถประนีประนอมยอมกันได้ ขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องลิขสิทธิ์ และวิธีการอ้างอิงถึงผลงานที่นำมาใช้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้ไม่ว่าผู้กระทำจะตั้งใจทำหรือกระทำโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ล้วนส่งผลต่อการพัฒนาทางด้านวิชาการทั้งสิ้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น โดยการปลูกฝังการมีจริยธรรมในผลงานวิชาการ ตระหนักถึงความซื่อสัตย์สุจริตในการสร้างสรรค์ผลงาน เคารพในสิทธิเสรีภาพของตนเองและผู้อื่น ซึ่งจะส่งผลต่อคุณภาพงานวิชาการและความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการของตน อย่างไรก็ดี หากปัญหาดังกล่าวไม่ได้รับการแก้ไขอาจจะก่อให้เกิดผลเสียในอนาคตเพิ่มขึ้นอีกได้

จากที่กล่าวมานั้น พบว่าการศึกษาพฤติกรรมการไม่คัดลอกผลงานวิชาการเป็นเรื่องสำคัญ แต่ยังมีการศึกษาถึงปัจจัยสาเหตุของพฤติกรรมอยู่น้อย โดยเฉพาะในแง่ของพฤติกรรมศาสตร์ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจ และมุ่งที่จะศึกษาปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมและผลด้านความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการของการมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) เป็นกรอบแนวคิดในการประมวลเอกสารเพื่อแสวงหาสาเหตุกลุ่มสำคัญจากหลายสายแบบสหวิทยาการ เช่น ลักษณะสถานการณ์ทางสังคม และลักษณะทางจิตบางด้าน เพื่อร่วมกันอธิบายและทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการได้ชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังมีการศึกษาว่าพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมีความสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการของกลุ่มที่ศึกษามากเพียงใดอีกด้วย คาดว่าการวิจัยครั้งนี้จะช่วยบ่งชี้ปัจจัยเชิงสาเหตุสำคัญแบบบูรณาการที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการเสริมสร้างพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในวงกว้างต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิต กับปัจจัยด้านสังคมของนิสิตบัณฑิตศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่มีปัจจัยชีวสังคมที่แตกต่างกัน

2. เพื่อศึกษาอำนาจในการทำนายของปัจจัยด้านจิตลักษณะเดิม ปัจจัยด้านลักษณะทางสังคม และปัจจัยจิตลักษณะตามสถานการณ์ ที่มีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการในกลุ่มรวม

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบว่าปัจจัยเชิงเหตุสำคัญใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร อันจะเป็นแนวทางให้นิสิต คณาจารย์ และบุคลากรสถาบันอุดมศึกษา รวมถึงหน่วยงานทางวิชาการที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปเสริมสร้างพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่อไป

2. ทำให้นิสิต คณาจารย์ และบุคลากรสถาบันอุดมศึกษา รวมถึงหน่วยงานทางวิชาการที่เกี่ยวข้องทราบปัจจัยเชิงสาเหตุสำคัญแบบบูรณาการที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการเสริมสร้างพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในวงกว้างต่อไป

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ได้แก่ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยเขตกรุงเทพมหานครที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2558 ภาคการศึกษาที่ 2 จำนวน 121,757 คน ตามข้อมูลรายบุคคลนิสิตของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สารสนเทศ สกอ. 2559: ออนไลน์)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยเขตกรุงเทพมหานครที่มี การสร้างสรรค์ผลงานวิชาการทั้งระยะก่อนทำปริญญาโท วิทยานิพนธ์ หรือบทความวิชาการ และระหว่างทำปริญญาโท วิทยานิพนธ์ หรือบทความวิชาการ จาก 6 มหาวิทยาลัย จำนวน 13,247 คนกำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยคำนวณจากสูตรของทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 388 คนและใช้การสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Sampling)

ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.1 ด้านลักษณะทางสังคม

- 1.1.1 การได้รับตัวแบบจากสังคม
- 1.1.2 การได้รับการสนับสนุนจากสังคม.
- 1.1.3 การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา
- 1.2 ด้านจิตลักษณะเดิม
 - 1.2.1 ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน
 - 1.2.2 เหตุผลเชิงจริยธรรม
- 1.3 ด้านจิตลักษณะตามสถานการณ์
 - 1.3.1 เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ
 - 1.3.2 การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ
- 1.4 ชีวสังคม
 - 1.4.1 เพศ
 - 1.4.2 ระดับการศึกษา ได้แก่ ปริญญาเอก และปริญญาโท
 - 1.4.3 ประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ
- 2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ
- 3. ตัวแปรผล ได้แก่ ความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผลงานวิชาการ (Academic Paper) หมายถึง วิทยานิพนธ์ วิทยานิพนธ์ หรือบทความวิชาการของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา

มหาวิทยาลัยเขตกรุงเทพมหานคร หมายถึง มหาวิทยาลัยที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา มีที่ตั้งและเปิดทำการเรียนการสอนในเขตกรุงเทพมหานคร

นิสิต หมายถึง นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในหลักสูตรดุษฎีบัณฑิต และมหาบัณฑิต ทุกหลักสูตร ทุกสาขาวิชาของมหาวิทยาลัยเขตกรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมการป้องกันการการคัดลอกผลงานวิชาการ
2. พฤติกรรมการป้องกันการการคัดลอกผลงานวิชาการกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ
3. แนวทางการวิเคราะห์พฤติกรรมการป้องกันการการคัดลอกผลงานวิชาการ
4. สถานการณ์ทางสังคมกับพฤติกรรมการป้องกันการการคัดลอกผลงานวิชาการ
5. จิตลักษณะกับพฤติกรรมการป้องกันการการคัดลอกผลงานวิชาการ
6. จิตลักษณะตามสถานการณ์กับพฤติกรรมการป้องกันการการคัดลอกผลงานวิชาการ
7. ลักษณะชีวสังคมและภูมิหลังกับพฤติกรรมการป้องกันการการคัดลอกผลงานวิชาการ
8. สรุปความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ที่ศึกษา

1. แนวคิดเกี่ยวกับการคัดลอกผลงานของผู้อื่น (Plagiarism) และพฤติกรรมการป้องกันการการคัดลอกผลงานวิชาการ

แนวคิดเกี่ยวกับการคัดลอกผลงานวิชาการ (Plagiarism)

1) ความหมายของการคัดลอกผลงานวิชาการ (Plagiarism)

แนวคิดเกี่ยวกับการคัดลอกผลงานวิชาการนั้นมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้นิยามของการคัดลอกผลงานวิชาการไว้ อาทิ สุวิมล ว่องวาณิช และวิไลวรรณ ศรีสงคราม (กัญจนา บุญเกียรติ. 2554: 7; อ้างอิงจาก สุวิมล ว่องวาณิช และวิไลวรรณ ศรีสงคราม. 2553) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “การลอกเลียนทางวิชาการ (plagiarism) หมายถึง การนำเนื้อหาสาระในรูปแบบต่างๆ เช่น คำ ประโยค เนื้อหาทั้งหมด ภาพหรือแผนภูมิต่างๆ รวมถึงการแปลจากภาษาต้นฉบับจากผลงานของผู้อื่นมาเสนอประหนึ่งว่าเป็นผลงานของตนเอง โดยไม่อ้างอิงหรือบอกแหล่งที่มาของข้อมูลให้ถูกต้องและแน่ชัด การลอกเลียนงานวิชาการมีหลายรูปแบบด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นการลอกเลียนทั้งหมด (word-by-word plagiarism) หรือการลอกเลียนบางส่วน หรือการถอดความ (paraphrasing) ให้ดูแตกต่างไปจากเดิมจนผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นแนวคิดของผู้เขียนเองทั้งหมด การกระทำเหล่านี้เป็นการลอกเลียนทางวิชาการ ซึ่งถือเป็นความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ” นอกจากนี้ ไพเราะ เบญจกุล (2552) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “การขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่น (plagiarism) หมายถึง การเอาถ้อยคำ และความคิดของผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นการจินตนาการ มโนทัศน์ ภาพถ่าย รูปปั้น รูปจำลอง รวมทั้งข้อความต่างๆ เช่น คำถาม คติพจน์ สุภาษิต เป็นต้น มาใช้เหมือนเป็นงานของตัวเอง โดยไม่มีการอ้างอิงถึงแหล่งที่มาหรือไม่ให้

เกียรติเจ้าของเดิม นอกจากนี้การขโมยผลงานของผู้อื่นยังรวมถึงการนำเอาผลงานของผู้อื่นมาทำใหม่ ไม่ว่าจะเป็นนั้นจะเป็นบทความ ตอนหนึ่งหรือตอนใดของหนังสือที่ตีพิมพ์ รายงานที่เพื่อนทำให้ หรือ จากไฟล์ข้อมูลของผู้อื่น เป็นต้น” และ พัชรี เขตต์จะโป๊ะ (2552: 11) ได้ให้ความหมายว่า “Plagiarism เป็นกระบวนการที่บุคคลนำผลงานของคนอื่น ได้แก่ หนังสือ วารสาร บทความ วิทยานิพนธ์ รูปภาพ และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตมาใช้ในงานของตนเอง โดยอ้างว่า หรือทำให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนเองเป็นคน คิดหรือเจ้าของผลงานนั้นๆ รวมไปถึงการคัดลอกผลงานตนเอง โดยการตีพิมพ์ผลงานตัวเองซ้ำ เพื่อให้ได้จำนวนบทความตีพิมพ์มากขึ้น” ในขณะที่ วิชาญ กิตติสุขสันต์ (2549) เปรียบเทียบบุคคลที่มีพฤติกรรมคัดลอกผลงานวิชาการเสมือนเป็น “อาชญากรทางวิชาการ” ได้อธิบายโดยสรุปว่า “อาชญากรทางวิชาการ” หมายถึง ผู้ที่กระทำความผิดละเมิดกฎระเบียบข้อบังคับทางวิชาการ โดยมีเจตนาชั่วร้าย” ทั้งนี้ในวงวิชาการ โครงการทางวรรณกรรมโดยนิสิตนักศึกษา อาจารย์หรือนักวิจัยถือเป็น “ความไม่สุจริตทางวิชาการ” (Academic dishonesty) หรือ “การฉ้อฉลทางวิชาการ” (Academic fraud) และผู้กระทำความผิดจะต้องถูกดำเนินทางวิชาการ (Academic censure) สอดคล้องกับ ไพเราะ เบญจกุล (2552: 6) ได้แสดงความคิดเห็นว่า “การขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นเป็นการ โจรกรรมทรัพย์สินทางปัญญาไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดก็ตามเป็นเรื่องร้ายแรงเพราะนอกจากสะท้อนให้เห็นถึงความล้มเหลวตกต่ำในการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษาหรือวงการวิชาการแล้วยังสะท้อนให้เห็นถึงการขาดจิตสำนึกในความถูกต้องและการขาดคุณธรรมจริยธรรมเรื่องความซื่อสัตย์สุจริตของคนๆ นั้นด้วย และยังส่งผลกระทบต่อผู้ที่กระทำคือบัณฑิตนักศึกษาคิดที่สำคัญคือส่งผลกระทบต่อประเทศไทย ในระยะยาวเนื่องจากสร้างความถดถอยขององค์ความรู้ในสังคม” นอกจากนี้ พัชรี เขตต์จะโป๊ะ (2552: 3) ได้อธิบายว่า “พฤติกรรมคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตนเองส่งผลให้นักศึกษาไม่ได้พัฒนากระบวนการคิดกระบวนการทำงานส่งผลให้ผลงานที่ออกมานั้นเป็นเรื่องเดิมๆ ไม่มีการสร้างและต่อยอดองค์ความรู้ใหม่ขึ้นมาใหม่โดยเฉพาะนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ยังมีวัฒนธรรมเขียนรายงานหรือเขียนบทความวิจัยแบบทำซ้ำ (copy) ตัดแปะ (cut and paste) ก็ยังมีการ plagiarism โดยไม่ตระหนักหรือไม่รู้ว่าเป็นความผิด” เว็บไซต์เทิร์นอิท อิน (turn it in) (เทิร์นอิท อิน. 2556: ออนไลน์) ได้ให้ความหมายของการคัดลอกผลงานวิชาการไว้ดังนี้ 1) การขโมยความคิดหรือคำของผู้อื่นมาอ้างเป็นของตนเอง 2) การนำผลงานของผู้อื่นมาใช้โดยไม่ระบุแหล่งที่มา 3) การขโมยที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรม 4) การอ้างผลงานของตนเองเป็นต้นฉบับทั้งที่ผลงานนั้นมีอยู่แล้ว นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงการกระทำที่เข้าข่ายการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นดังนี้ 4.1 การเปลี่ยนงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง 4.2 การคัดลอกคำหรือความคิดของผู้อื่นมาโดยปราศจากการอ้างอิง 4.3 การนำข้อความของผู้อื่นมาโดยไม่ใช้เครื่องหมายอัฒภาค 4.4 การระบุแหล่งที่มาของข้อมูลอย่างไม่ถูกต้อง 4.5 การเปลี่ยนคำหรือคัดลอกประโยคจากแหล่งที่มาโดยไม่อ้างอิง

2) ประเภทของการคัดลอกผลงานวิชาการ

ณัฐพร ศรีสติ (2549) ได้จัดประเภทของการคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปรายละเอียดดังนี้ 1) การไม่อ้างถึงแหล่งข้อมูล ได้แก่ คัดลอกข้อมูลทั้งหมดจากต้นฉบับ คัดลอกข้อมูลจำนวนมากจากข้อมูลเพียงแหล่งเดียว คัดลอกในลักษณะคำต่อคำเปลี่ยนงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง คัดลอกข้อมูลจากหลายๆ แหล่งแต่ยังคงใจความสำคัญของต้นฉบับไว้ ปรับเปลี่ยนคำหรือประโยคเล็กน้อยๆ แต่ยังคงเนื้อหาส่วนสำคัญของต้นฉบับไว้ คัดลอกงานของตนเอง (Self- Plagiarism) 2) การอ้างถึงแหล่งข้อมูล แต่ยังคงเรียกว่าเป็นการขโมยคัดลอกผลงาน ได้แก่ ผู้เขียนอ้างถึงชื่อของเจ้าของผลงานแต่ไม่ระบุแหล่งที่มาให้ชัดเจน หรือให้ข้อมูลของแหล่งที่มาคลาดเคลื่อนไปจากความจริง อ้างอิงแหล่งที่มาอย่างเหมาะสม แต่ในผลงานมีการคัดลอกคำมาเป็นคำต่อคำ อ้างอิงแหล่งที่มาทุกแห่งอย่างเหมาะสม แต่ในผลงานไม่มีผลงานที่เป็นต้นฉบับจริงเลย ในขณะที่ กัญญา บุญเกียรติ (2554: 10) ได้แบ่งลักษณะของการคัดลอกผลงานวิชาการตามลักษณะของแหล่งที่มา ได้โดยสรุป ดังนี้ 1. การคัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่น (Plagiarism) คือ การนำเนื้อหาสาระในรูปแบบต่างๆ มาเสนอประหนึ่งว่าเป็นผลงานของตน โดยไม่อ้างอิงหรือบอกที่มาของข้อมูลที่ไม่ถูกต้องชัดเจน จนผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นแนวคิดของผู้เขียนเองทั้งหมด 2. การคัดลอกผลงานวิชาการของตนเอง (Self-Plagiarism) คือ การนำงานบางส่วนของงานครั้งก่อนของตนเองมาใช้ซ้ำให้ดูเหมือนเป็นงานเขียนใหม่ ซึ่งอาจเป็นงานเขียนของตนเองร่วมกับผู้อื่น โดยไม่ระบุว่าเป็นงานเขียนที่ปรากฏในที่อื่นมาแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับ ชานเดรีย-แรฟ (ไพเราะ เบญจกุล. 2552: 2; อ้างอิงจาก Chandri-Rav. 2008) ได้จำแนกประเภทของการคัดลอกผลงานของผู้อื่น ออกเป็น 4 ประเภท คือ 1. ประเภทที่เห็นได้ชัดชัดเจนว่าบุคคลนั้นตั้งใจขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นทั้งหมด 2. การขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นโดยบังเอิญ หรือโดยที่บุคคลนั้นคิดไม่ถึง เนื่องจากอ้างอิงไม่ถูกต้อง หรือไม่เหมาะสม มักพบในนักศึกษาที่เข้าเรียนชั้นปี 1 ในมหาวิทยาลัย ซึ่งยังไม่เข้าใจชัดเจนถึงแนวความคิดเรื่องการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่น 3. การขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นโดยไม่ตั้งใจ จะมีพื้นฐานจากการที่ไม่ตระหนักว่า “ความคิดที่น่าสนใจเป็นพิเศษ” นั้นไม่ใช่ของตน ปรากฏการณ์เช่นนี้เกิดจากความหลงลืมที่ซ่อนเร้นอยู่ (crypto mania) 4. ขโมยคัดลอกผลงานของตนเอง (Self-Plagiarism) เกิดจากบุคคลนำส่วนหนึ่งของผลงานตนเองมานำเสนอใหม่ นอกจากนี้ ซาลาускаนี และสตาบิงส์ (Sarlauskiene, L.; & Stabingis, L. 2014: 643) ได้จัดประเภทของการคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตน ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1) การแอบอ้างงานของผู้อื่นทั้งชิ้นว่าเป็นของตน (Appropriation) คือ การขโมยข้อมูลจากงานที่ทำโดยบุคคลอื่นหรือขโมยทุกงาน เช่น โปรแกรมคอมพิวเตอร์ เพลง รูปภาพ กราฟฟิค เป็นต้น โดยไม่มีการดัดแปลง หรือดัดแปลงเพียงเล็กน้อย แล้วนำเสนอว่าเป็นผลงานของตัวเอง 2) การโกง (Cheating) คือ การจ้างบุคคลอื่นมาสร้างสรรค์ผลงานให้ การแอบอ้างเอาผลงานที่ตนทำร่วมกับผู้อื่นในนามงานกลุ่ม มาแอบอ้างว่าเป็นผลงานของตนเพียงผู้เดียว การเอาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต (ที่ไม่ได้ระบุผู้สร้างสรรค์) มาแอบอ้างว่าเป็นงานของตน 3) การไม่อ้างอิง หรืออ้างอิงไม่ถูกต้อง

(Improper presentation / Improper citation) เช่น ไม่ใส่เครื่องหมายคำพูดในประโยคที่คัดลอกมา หรือไม่แสดงให้ชัดเจนว่าประโยคที่นำเสนอเป็นการถอดความมาจากงานของผู้อื่น เป็นต้น และ 4) การขโมยความคิดตัวเอง (Self-plagiarism) คือ การนำผลงานของตนเองมานำเสนอใหม่ จงใจทำให้ผู้อื่นคิดว่าเป็นการสร้างสรรค์งานใหม่

3) สาเหตุของการคัดลอกผลงานของผู้อื่น

แฮร์ริส (ไพเราะ เบญจกุล. 2552: 2-3; อ้างอิงจาก Harris. 2004) สรุปสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาต้องคัดลอกผลงานของผู้อื่น ไว้ดังนี้ 1. นักศึกษาจำนวนมากสนใจทางลัดเพื่อให้สอบผ่านในแต่ละรายวิชา ยิ่งถ้าเป็นช่วงที่ต้องส่งรายงานใกล้เคียงกับวันสอบมากเท่าไร นักศึกษายังต้องหาทางลัดที่จะทำให้งานที่ตนได้รับมอบหมายเสร็จทันเวลาที่กำหนด 2. นักศึกษาไม่รู้จักลำดับความสำคัญของงานว่าควรทำอะไรก่อน-หลัง เมื่อถึงกำหนดส่งนักศึกษาจึงหาทางลัดง่าย ๆ โดยการคัดลอกงานผู้อื่นส่งอาจารย์ 3. นักศึกษาขาดการวางแผนและบริหารเวลาไม่ดี เมื่อถึงกำหนดส่งนักศึกษาจึงหาทางลัดง่าย ๆ โดยการคัดลอกงานผู้อื่นส่งอาจารย์ 4. นักศึกษากลัวว่าตนไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะเขียนรายงาน จึงเป็นเหตุให้นักศึกษาคัดลอกผลงานผู้อื่นที่ตนเองคิดว่าดีมาส่งอาจารย์ 5. นักศึกษาบางคนคัดลอกผลงานผู้อื่นเป็นสิ่งท้าทาย เป็นสิ่งเร้าใจในการทำลายกฎระเบียบ นอกจากนี้ยังกล่าวถึงสาเหตุที่คณาจารย์คัดลอกผลงานของผู้อื่นด้วยว่า เกิดจากแรงกดดันจากสถาบันการศึกษาให้ผลิตผลงาน ทางวิชาการเพื่อขึ้นตีพิมพ์เผยแพร่ ประกอบกับการเข้าถึงผลงานของผู้อื่นที่เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต ได้ง่าย ซึ่งสองปัจจัยนี้เป็นสาเหตุให้คณาจารย์ทำผิดจรรยาบรรณวิชาการโดยการคัดลอกผลงานของผู้อื่นทั้งที่ตั้งใจ และไม่ตั้งใจ สอดคล้องกับ กัญญา บุญเกียรติ (2554: 29) กล่าวถึงสาเหตุของการคัดลอกผลงานของผู้อื่นในกลุ่มนักศึกษาว่า เกิดจาก 1. ความไม่พร้อมในการเสนองาน ไม่ได้อ่านงานวิจัยที่ครอบคลุมสาระที่เกี่ยวข้องมากพอ ทำให้เกิดความไม่มั่นใจ (Incompetent) ว่าจะมีความสามารถนำเสนอความคิดด้วยความคิดของตนเองได้ทั้งหมด หรือไม่แน่ใจว่าสาระที่เรียบเรียงนั้นจะขัดแย้งกับความรู้ที่เป็นสากล 2. ความอ่อนด้อยในเรื่องภาษา (ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ) และ 3. ความกดดันเรื่องเวลา ในกรณีการคัดลอกผลงานผู้อื่นในกลุ่มคณาจารย์ เกิดจากความกดดันทางวิชาชีพ เช่น ต้องผลิตผลงานให้มีปริมาณและคุณภาพตามเป้าหมาย ต้องแข่งขันกันเองภายในหน่วยงานและยังต้องแข่งขันกับหน่วยงานภายนอก เป็นต้น ในขณะที่ โพลเวล (Powell, L. 2011) ได้ทำการศึกษาสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิต พบว่า นิสิตที่มีพฤติกรรมคัดลอกจะแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ตั้งใจคัดลอก และไม่ได้ตั้งใจคัดลอก ซึ่งสาเหตุหลักของการคัดลอกมาจาก การตระหนักรู้ถึงการคัดลอก (Awareness of plagiarism) ซึ่งในงานวิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์กับการตั้งใจจะคัดลอก (Intentional plagiarism) กล่าวโดยสรุปคือ หากนิสิตที่ไม่มีการตระหนักรู้ (Unaware) คือ ไม่รู้ว่าการกระทำใดเป็นการคัดลอกหรือไม่คัดลอก และไม่ใส่ใจที่จะเรียนรู้ จะเกิดการตั้งใจจะคัดลอก (Intentional plagiarism) มากกว่านิสิตที่ตระหนักรู้ (Aware) ทั้งนี้แม้นิสิตจะมีการตระหนักรู้ แต่ถ้ามี

ทัศนคติต่อการคัดลอกที่ไม่ดี (Attitude to plagiarism) เช่น คิดว่าการคัดลอกเป็นเรื่องไม่เสียหายอะไรมากมาย หรือคิดว่าคัดลอกไปก็จะอาจารย์คอยตรวจสอบให้ก่อน เป็นต้น ก็จะทำให้นิสัยเกิดการตั้งใจจะคัดลอกได้เช่นกัน นอกจากนี้ แอนเดอร์สัน (Anderson, I. 2009: 36) ได้เสนอแนวทางในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการไว้ว่า ในด้านคณาจารย์ผู้สอน หรือบรรณาธิการวารสารวิชาการ ควรแนะนำ และทำความเข้าใจเรื่องการคัดลอกผลงานวิชาการตั้งแต่ต้นปีการศึกษา สิ่งนี้จะทำให้นิสิตมีความรู้ความเข้าใจในการอ้างอิงผลงานผู้อื่นที่ถูกต้อง เหมาะสม เกิดความตระหนักรู้ถึงโทษและการลงโทษ และในช่วงระหว่างการศึกษาควรหมั่นตรวจสอบผลงาน และพฤติกรรมของนิสิตอย่างจริงจัง หากพบว่านิสิตใดมีความเสี่ยงที่จะคัดลอก ก็ควรมีการเรียกมาตักเตือน และทำความเข้าใจใหม่ให้ถูกต้อง ก่อนที่จะตีพิมพ์ หรือนำเสนองานภายนอก ในด้านของนิสิต ควรจะให้ความสำคัญ และระมัดระวังในการอ้างอิง หรือเอาส่วนหนึ่งของงานผู้อื่นมาอ้างอิง ต้องทำให้ถูกต้อง เหมาะสม อีกทั้งเตรียมที่จะเรียนรู้จากความผิดพลาดจากการละเลยของเรา เพราะการคัดลอกผลงานผู้อื่นเป็นปัญหาสำคัญ และต้องระลึกเสมอว่าสถาบันการศึกษามีบทลงโทษกับผู้ที่คัดลอกผลงานผู้อื่น โดยนิสิตที่มีความกังวลว่าตนจะเสี่ยงต่อการคัดลอกหรือไม่ มีแนวโน้มจะมีพฤติกรรมคัดลอกน้อย แต่แรงกดดันจากการส่งงาน หรือสอบอาจทำให้เกิดพฤติกรรมคัดลอกขึ้นได้ ดังนั้น นิสิตจะต้องมีความรู้เรื่องการป้องกัน การหลีกเลี่ยงการคัดลอก เพราะนิสิตที่มีความรู้ ทักษะการอ้างอิงที่ถูกต้อง จะสามารถลดความเสี่ยงเกิดพฤติกรรมคัดลอกได้ สอดคล้องกับ อิล และคณะ (Ali, W.Z.; Ismail, H.; & Cheat, T.T. 2012: 604-611) ที่ศึกษาเรื่อง การคัดลอกผลงานวิชาการ: ขอบเขตการทำความเข้าใจ (Plagiarism: To What Extent it is Understood?) ได้ศึกษาความเข้าใจเรื่องการคัดลอกผลงานวิชาการผ่านระบบคอมพิวเตอร์ ของนิสิตสาขาวิชาการศึกษามหาวิทยาลัย Putra ประเทศมาเลเซีย พบว่า นิสิตส่วนใหญ่ยังไม่ทราบลักษณะของการคัดลอกผลงานวิชาการที่ถูกต้อง โดยยังไม่ทราบว่ากระทำใดเป็นการคัดลอกที่ผ่านระบบคอมพิวเตอร์ นอกจากนี้ยังพบว่า แม้นักศึกษาจะทราบว่าการคัดลอกผลงานวิชาการเป็นพฤติกรรมที่ไม่ดี แต่กลับเข้าใจว่าการลอกการบ้านเพื่อน หรือการจ้างรุ่นพี่ ทำการบ้านให้คนอื่นไม่ถือว่าเป็นการคัดลอกผลงานวิชาการ ทั้งนี้เป็นผลมาจากการที่นิสิตยังขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องการคัดลอกผลงานวิชาการที่ถูกต้อง ในขณะที่นิสิตยังต่างคนต่างให้นิยามการคัดลอกแตกต่างกันไปในแต่ละคน ด้วยเหตุนี้ วิธีการแก้ไขปัญหาคือ การให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องกับนิสิต เพราะเมื่อนิสิตรู้ว่าการกระทำใดเป็นการคัดลอกผลงานวิชาการ นิสิตก็จะหลีกเลี่ยง ป้องกันไม่ให้ตนเองคัดลอก เป็นการลดการเกิดพฤติกรรมคัดลอกได้ ซึ่งเป็นวิธีที่ดีกว่าการลงโทษ และ

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้นสามารถสรุปการคัดลอกผลงานของผู้อื่นได้ว่า การคัดลอกผลงานของผู้อื่น หมายถึง การคัดลอกเอาเนื้อหา หรือข้อความส่วนในบางส่วน หรือทั้งหมดของผลงานวิชาการในทุกรูปแบบของผู้อื่นมาใช้ในผลงานของตน โดยไม่ได้อ้างอิงที่มาของเนื้อหา หรือข้อความนั้นๆ ให้ถูกต้องและแน่ชัด รวมถึงการบิดเบือน แปลความ หรือถอดความ จนผู้อ่านเข้าใจว่าเนื้อหา หรือข้อความนั้นเป็นแนวคิดของผู้คัดลอกเอง การคัดลอกผลงานของผู้อื่นแบ่งเป็นประเภทตามลักษณะของแหล่งที่มาของข้อมูลได้ 2 ประเภท คือการคัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่น

(Plagiarism) และการคัดลอกผลงานวิชาการของตนเอง (Self-Plagiarism) หรือหากพิจารณาจากเจตนาของผู้กระทำ สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทเช่นกัน คือ เจตนาคัดลอก (ส่วนหนึ่ง หรือทั้งหมดของผลงานผู้อื่น) และไม่เจตนาคัดลอกเนื่องจากไม่ทราบว่าการกระทำนั้นเป็นการคัดลอกหรือไม่ใส่ใจวิธีการอ้างอิงที่มาเพื่อให้เกียรติแก่เจ้าของผลงาน แต่ทั้งนี้ไม่ว่าผู้สร้างสรรค์ผลงานจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม การคัดลอกผลงานของผู้อื่นก็ถือว่าเป็นการกระทำผิดทั้งสิ้น โดยเฉพาะในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ เพราะผู้สร้างสรรค์งานวิชาการจำเป็นต้องศึกษาภูมิหลังและงานที่เกี่ยวข้องกับงานที่จะเขียนใหม่ จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะไม่ทราบถึงลักษณะการคัดลอกผลงานของผู้อื่น และวิธีการเขียนอ้างอิงถึงแหล่งที่มาของข้อมูลให้ถูกต้อง เหมาะสม ทั้งนี้การตระหนักถึงการคัดลอกผลงานวิชาการถูกระบุไว้เป็นส่วนหนึ่งในเรื่องของจริยธรรมทางวิชาการ และสาเหตุการคัดลอกผลงานของผู้อื่นในกลุ่มนิสิตมีปัจจัยจาก 1) จากการขาดการเตรียมตัวที่ดีพอก่อนทำผลงานวิชาการทั้งการลำดับความสำคัญของงาน และการบริหารเวลา 2) ไม่มีความมั่นใจในความสามารถทางวิชาการของตน และ 3) คิดว่าการคัดลอกผลงานของผู้อื่นเป็นสิ่งทำหาย ในด้านกลุ่มคณาจารย์ สาเหตุเกิดจากแรงกดดันทางวิชาชีพที่จะต้องสร้างสรรค์ผลงานวิชาการตามปริมาณและคุณภาพที่กำหนด การแข่งขันกันเองทั้งภายในและภายนอกสถาบัน

การวัดพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

ในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยศึกษาพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยให้ความหมายไว้ว่า พฤติกรรมของนิสิตที่ตระหนักรู้ และเข้าใจถึงลักษณะของการคัดลอกผลงานวิชาการในรูปแบบต่างๆ และมีพฤติกรรมไม่คัดลอก แอบอ้าง หรือ ดัดแปลงเนื้อหาผลงานวิชาการของผู้อื่นในทุกรูปแบบ รวมถึงตระหนักรู้ถึงโทษ และบทลงโทษจากการคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการเตรียมตัวก่อนสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ และระหว่างการสร้างผลงานวิชาการ แบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีลักษณะของประโยคทั้งเชิงบวกและลบที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

2. พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ

ความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ หมายถึง ความรู้สึกพึงพอใจในความสามารถ หรือพฤติกรรมบางอย่างของตนอันเป็นผลมาจากกระบวนการเรียนรู้แบบเลียนแบบ (Observational Learning) ตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Cognitive Theory) ของแบนดูรา (Albert Bandura) ซึ่งเสนอว่า การเรียนรู้ไม่จำเป็นต้องแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายนอกแต่จะเน้นที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ภายในซึ่งเกิดขึ้นภายหลังจากการเรียนรู้ โดยอาจเรียนรู้จากการสังเกต

การเห็น เป็นต้น และค่อยแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายหลัง โดยแบบดูรา อธิบายว่า การเรียนรู้ส่วนใหญ่ของคนเกิดจากการสังเกตตัวแบบ (model) หรือการเลียนแบบ (imitation) จากตัวแบบ ซึ่งแตกต่างจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงที่ต้องอาศัยการลองผิดลองถูก เพราะเสียเวลาและอาจประสบอันตรายได้ การเรียนรู้แบบนี้พบว่า ตัวแบบเพียงคนเดียวสามารถที่จะถ่ายทอดทั้งความคิดและการแสดงออกได้พร้อมๆ กัน และการเรียนรู้ทางสังคมจากประสบการณ์ของผู้อื่นสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วผ่านทางสื่อต่างๆ ซึ่งจากการสังเกตทำให้เรียนรู้ได้ว่าพฤติกรรมนั้นได้รับผลกระทบอย่างไร ถ้าเห็นว่าผลกระทบที่ได้รับเป็นที่น่าพึงพอใจ ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะลอกเลียนแบบพฤติกรรมนั้น โดยตัวแบบ แบ่งได้ 2 ประเภท คือ ตัวแบบที่เป็นบุคคลจริงๆ (live model) คือตัวแบบที่เป็นบุคคลได้มีโอกาสสังเกตและมีปฏิสัมพันธ์โดยตรง และตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbolic model) คือตัวแบบที่เสนอผ่านสื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ การ์ตูน หรือหนังสือพิมพ์ อัลเบิร์ต แบนดูรา (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย 2553: 122-123; อ้างอิงจาก Albert Bandura. 1997: 47) สอดคล้องกับดวงเดือน พันธุมนาวิน (2541: 105-106) ที่กล่าวว่า กระบวนการเลียนแบบเป็นกระบวนการขัดเกลาทางสังคมให้มีพฤติกรรมตามอย่างบุคคล ตัวแปรที่สำคัญที่มีผลต่อการเลียนแบบมี 2 ตัวแปร ได้แก่ 1. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแบบและผู้เลียนแบบ คือ ความสนิทสนมคุ้นเคยเป็นหลักซึ่งผู้เรียนแบบจะให้ความสนใจต่อผลตอบแทนที่เป็นตัวแบบน้อยมาก 2. ผลตอบ แทนที่เป็นตัวแบบได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมนั้นๆออกไปแล้วตัวแบบได้รับผลตอบแทนอย่างไรดีหรือไม่ดี ซึ่งเป็นพลังเสริมที่ผู้เลียนแบบจะตัดสินใจเลียนแบบ โดยนำรางวัลที่ตัวแบบได้รับมาเป็นเครื่องตัดสินว่าควรจะเลียนแบบหรือไม่ อัลเบิร์ต แบนดูรา (สุกันยา พุนเดช 2552: 23; อ้างอิงจาก Albert Bandura. 1997: 89) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้โดยการสังเกตนั้น แบ่งไว้เป็น 4 กระบวนการ คือ 1. การใส่ใจ (Attention process) คือ การที่ผู้เลียนแบบมีความเอาใจใส่ สนใจในการกระทำของตัวแบบเพื่อทำการเลียนแบบ 2. การเก็บจำ (Retention process) เป็นการต่อเนื่องจากกระบวนการแรก คือ เมื่อสนใจแล้วมีการจดจำการกระทำของตัวแบบได้มากน้อยเพียงใดในการเลียนแบบ 3. การแสดงออก (Production process) เมื่อจดจำการกระทำของตัวแบบได้แล้วแบบอย่างที่เคยเห็นและเก็บจำไว้จะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลพยายามแสดงพฤติกรรมที่คล้ายคลึงตัวแบบ และ 4. สิ่งล่อใจและการจูงใจ (Incentive and motivation) คือ การที่ผู้เลียนแบบสามารถเลียนแบบจากตัวแบบได้ทำให้รู้สึกเกิดความพอใจและเป็นการได้ชื่นชมตัวแบบไปพร้อมกัน ทำให้เสมือนการได้รับรางวัลทางอ้อมเป็นรางวัลแก่จิตใจของตนเองและเมื่อประสบความสำเร็จก็จะยิ่งภูมิใจในตัวแบบยิ่งขึ้น

จึงอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ความภาคภูมิใจในความสำเร็จ หมายถึง ความรู้สึกพึงพอใจในความสามารถ หรือพฤติกรรมบางอย่างของตนอันเป็นผลมาจากกระบวนการเรียนรู้แบบเลียนแบบ ในขณะที่ความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-Esteem) คือ ความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเองในทางที่ดี มีความเคารพและยอมรับตนเองว่ามีความสำคัญ มีความสามารถและใช้ความสามารถที่มีอยู่กระทำการต่างๆ ให้ประสบความสำเร็จได้ตามเป้าหมาย ยอมรับนับถือตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง เคารพในตนและผู้อื่น และมีชีวิตอยู่อย่างมีเป้าหมายความภาคภูมิใจในตนเองนั้น พิจารณาได้จากการเปรียบเทียบตนที่แท้จริง (Self-concept) กับตนในอุดมคติ (Ideal self) โดยคนที่มองเห็นตนเองใน

อุดมคติขัดแย้งกับตนเองตามความเป็นจริง จะมีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ (Low self-esteem) และคนที่มีความคิดเห็นตรงกันกับตนในอุดมคติ จะเป็นคนที่มีความภาคภูมิใจในตนเองสูง ซึ่งความหมาย และบริบทของความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-Esteem) ซึ่งบริบทของความภาคภูมิใจในความสำเร็จข้างต้น ผู้วิจัยได้อนุมานและให้ความหมายของความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ หมายถึง ความรู้สึกพึงพอใจในความสามารถของตนเองที่สามารถสร้างสรรค์ผลงานวิชาการได้สำเร็จโดยไม่คัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่น

การวัดความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการกับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

นอกจากการศึกษาพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้น ผู้วิจัยยังศึกษาถึงผลกระทบของพฤติกรรมข้างต้นในแง่ของความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ ซึ่งมีเหตุปัจจัยมาจากการมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ทั้งนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาถึงระดับอิทธิพลของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการที่ส่งผลต่อความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการด้วย โดยนิยามความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ หมายถึง ความรู้สึกพึงพอใจในความสามารถของตนเองที่สามารถสร้างสรรค์ผลงานวิชาการได้สำเร็จโดยไม่คัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่น ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาและทบทวนวรรณกรรมพบว่า ความภาคภูมิใจในตนเองนั้นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการมีจริยธรรม ดังที่ปรากฏในงานวิจัยของ คาราคอกซ์ (Karakoc, E.Y. 2016: 95-105) ที่ได้ศึกษาเรื่อง บทบาทของจริยธรรม และความภาคภูมิใจในตนเองด้านวิชาการต่อผลการเรียนในหลักสูตรการบัญชี (The role of ethical sensitivity and self-esteem on academic performance in accounting course) ซึ่งได้ศึกษากับนิสิตระดับปริญญาตรี สาขาบัญชี จากมหาวิทยาลัยรัฐแห่งหนึ่งของตุรกี พบผลการวิจัยว่า การมีจริยธรรมและความภาคภูมิใจในตนเองด้านวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวก และส่งผลต่อผลการเรียนของนักศึกษาในหลักสูตรการบัญชี หมายความว่า นิสิตที่มีจริยธรรมสูง จะมีความภาคภูมิใจในตนเองด้านวิชาการสูงด้วย และสองปัจจัยนี้จะเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของนิสิต ทำให้นิสิตประสบความสำเร็จในด้านการศึกษามากขึ้น

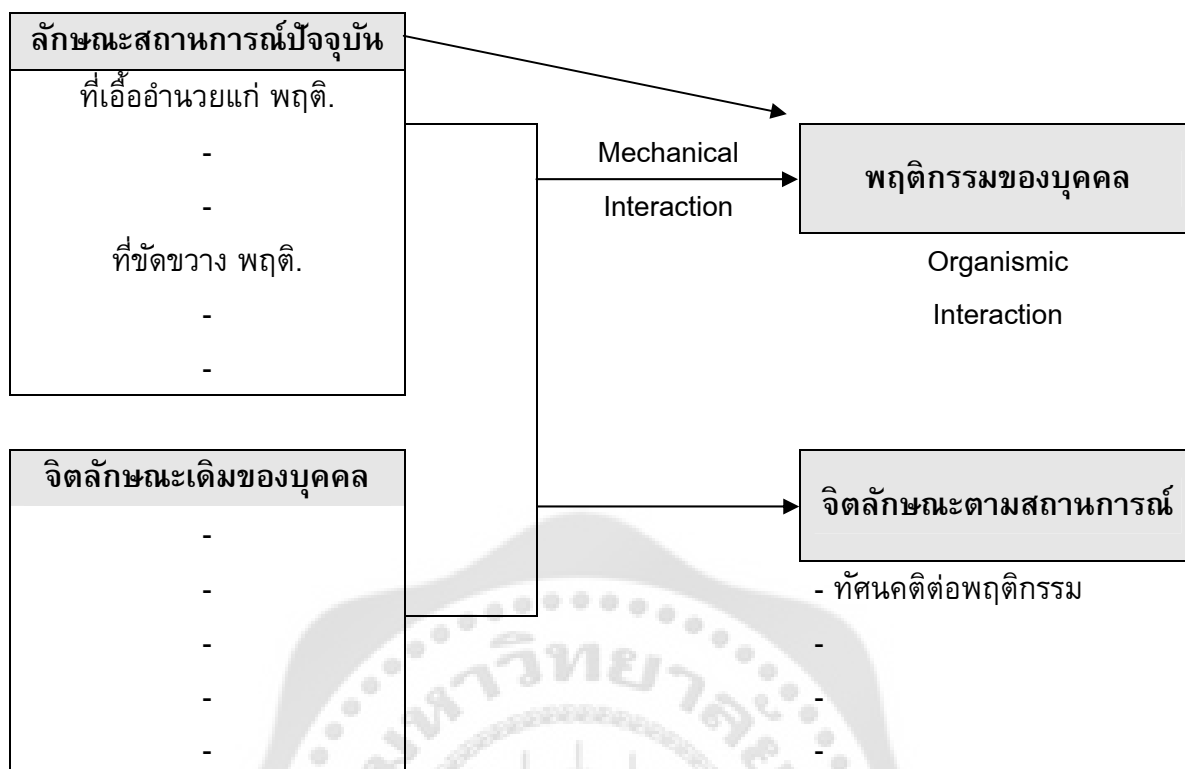
เนื่องจากการวัดความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการกับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการตามบริบทที่ผู้วิจัยต้องการศึกษานั้น ยังไม่มีผู้วิจัยท่านอื่นทำไว้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สร้างแบบวัดขึ้นเองจากนิยามปฏิบัติการ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการจากการมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีลักษณะของประโยคทั้งเชิงบวกและลบที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่มีความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

3. แนวทางการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรม

พฤติกรรมของบุคคลเกิดจากสาเหตุหลายประการ ดังนั้นผู้วิจัยทางด้านพฤติกรรมศาสตร์จึงต้องใช้เนื้อหาจากหลากหลายวิชามาเป็นแนวทางในการศึกษา และทำความเข้าใจพฤติกรรม เช่น จิตวิทยา สังคมวิทยา ศึกษาศาสตร์ เป็นต้น โดยนำมาผสมผสานกันอย่างมีหลักเกณฑ์ ทั้งนี้เนื่องจากไม่มีความรู้สาขาใดสาขาหนึ่งที่สามารถอธิบายสาเหตุและผลของพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ได้อย่างครบถ้วน ครอบคลุม และความรู้จากสาขาวิชาต่างๆ ที่เลือกมาใช้นั้นมีความสำคัญไม่เท่าเทียมกัน ขึ้นอยู่กับปัญหาและพฤติกรรมที่ต้องการวิจัยด้วย

ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model)

แนวทางการศึกษาสาเหตุพฤติกรรมของมนุษย์โดยทั่วไปนั้น สามารถศึกษาจากสาเหตุหลักได้ 2 ประการ คือ ศึกษาจากเหตุปัจจัยภายนอกตัวมนุษย์ เช่น สภาพแวดล้อมทางสังคม ภูมิประเทศ วัฒนธรรม เป็นต้น และศึกษาจากเหตุปัจจัยภายในตัวมนุษย์ เช่น ลักษณะทางจิตใจของมนุษย์ โดยมีวิธีศึกษามากมายหลากหลายรูปแบบ ซึ่งหนึ่งในรูปแบบวิธีการศึกษาพฤติกรรมของคนไทย วิธีหนึ่งซึ่งแพร่หลาย และได้รับการยอมรับมาก คือ การศึกษาโดยรูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) ของ ดวงเดือน พันธุมนาวิน ซึ่ง งามตา วณิชานนท์ (2536: 9) กล่าวว่า รูปแบบนี้จะมุ่งเน้นความสัมพันธ์ของปฏิสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะของบุคคล (สาเหตุภายใน) กับสถานการณ์ที่บุคคลกำลังประสบอยู่ (สาเหตุภายนอก) ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นมีความเชื่อมโยง และต่อเนื่องซึ่งกันและกัน โดยดวงเดือน พันธุมนาวิน (2541: 105) ได้เสนอว่า พฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์เกิดจากสาเหตุหลัก 4 ประการ คือ 1. ลักษณะของสถานการณ์ หมายถึง สถานการณ์ หรือสภาพแวดล้อมทางสังคมที่บุคคลประสบอยู่ปัจจุบัน ซึ่งเป็นลักษณะที่เอื้อหรือขัดขวางพฤติกรรมปัจจุบัน 2. จิตลักษณะเดิม หมายถึง ลักษณะทางจิตใจที่ส่งผลผลักดันให้เกิดพฤติกรรมหนึ่งๆ เป็นลักษณะที่เกิดขึ้นสะสมในตัวบุคคลจากอดีตถึงปัจจุบัน มีลักษณะที่ค่อนข้างคงที่ ไม่อยู่ใต้อิทธิพลของสถานการณ์ปัจจุบัน 3. จิตลักษณะร่วมกับสถานการณ์ ที่เรียกว่า ปฏิสัมพันธ์แบบกลไก (Mechanical Interaction) อาจวิเคราะห์ได้ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) โดยมีตัวแปรทางจิตและสถานการณ์เป็นตัวแปรอิสระ 2 ตัว และพฤติกรรมเป็นตัวแปรตาม และ 4. จิตลักษณะทางสถานการณ์ ที่เรียกว่า ปฏิสัมพันธ์แบบในตน (Organismic Interaction) ซึ่งเป็นผลมาจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างจิตลักษณะเดิมของบุคคล กับสถานการณ์ที่บุคคลนั้นกำลังเผชิญอยู่ทำให้เกิดจิตลักษณะตามสถานการณ์ ดังภาพประกอบ 1



ภาพประกอบ 1 รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model)

ที่มา: ดุจเดือน พันธุนาวิน. (2552). *ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม*. หน้า 62.

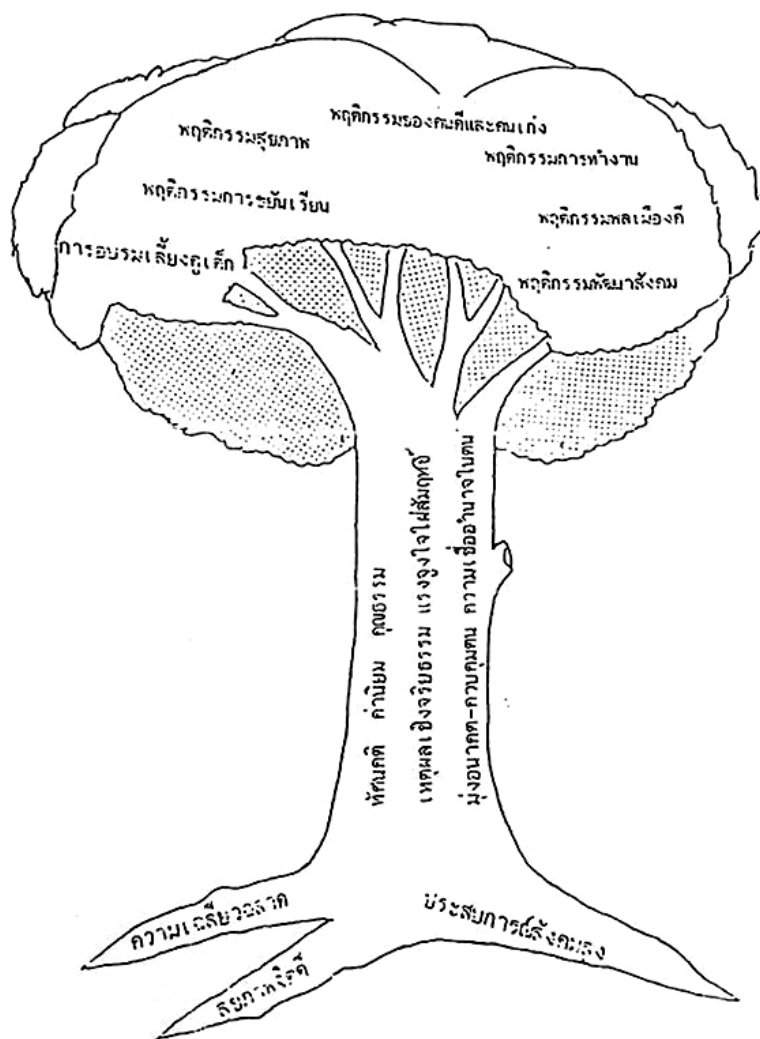
ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม

ดวงเดือน พันธุนาวิน (2548) ได้สร้างทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรมขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาทำความเข้าใจพฤติกรรมของคนไทย ซึ่งทฤษฎีนี้มีพื้นฐานความคิดจากทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก และจากการประมวลผลการศึกษาวิจัยสาเหตุการเกิดพฤติกรรมจริยธรรมของคนไทยกว่า 30 เรื่อง ซึ่งงานวิจัยที่ศึกษานั้นได้ทำการวิจัยกับคนไทยที่ช่วงอายุแตกต่างกันตั้งแต่ 6 – 60 ปี ในอาชีพต่างๆ ทั้ง นักเรียน นิสิต ครูอาจารย์ ข้าราชการ เกษตรกร และผู้ใช้แรงงาน จำนวนกว่าหมื่นคน ทั้งในกรุงเทพและต่างจังหวัด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาสาเหตุทางจิตของผู้มีพฤติกรรมจริยธรรมต่างๆ ด้วยการเปรียบเทียบผู้ที่มีพฤติกรรมเหล่านี้บ่อย แม้ในระบบหรือสถานการณ์ที่คล้ายกัน ซึ่งจากการประมวลงานวิจัยข้างต้น ทำให้พบลักษณะทางจิต 8 ประการที่เกี่ยวข้อง และอาจเป็นปัจจัยส่งผลต่อพฤติกรรมจริยธรรม ซึ่งนำเสนอในรูปแบบของต้นไม้ที่มีองค์ประกอบสำคัญ 3 ส่วน ได้แก่ 1) ส่วนที่เป็นดอก ใบ และผล คือพฤติกรรมจริยธรรม เป็นพฤติกรรมที่พึงปรารถนาของคนไทย ได้แก่ พฤติกรรมรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อครอบครัว ต่อสังคม ต่อหน้าที่ พฤติกรรมการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพสูง พฤติกรรมพัฒนาตนเอง พัฒนาผู้อื่น พัฒนาองค์กร พัฒนาประเทศชาติ พฤติกรรมการเป็นพลเมืองที่ดี มีศีลธรรม และจริยธรรมสูง 2) ส่วนที่เป็น

ลำต้น คือส่วนที่ต้องแข็งแรง เพื่อค้ำจุนส่วนดอก ใบ และผล ประกอบด้วยจิตลักษณะ 5 ด้าน คือ ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตน เหตุผลเชิงจริยธรรม ความเชื่ออำนาจในตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะคิด คุณธรรม และค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหรือสถานการณ์นั้น ถ้าต้องการจะทำความเข้าใจ อธิบาย ทำนาย และพัฒนาพฤติกรรมอันพึงปรารถนาข้างต้นนั้น จะต้องใช้จิตลักษณะทั้ง 5 ด้าน หรือบางด้านประกอบกันจึงจะได้ผลดีที่สุด 3) ส่วนที่เป็นราก คือ ส่วนที่เป็นรากฐานที่สำคัญ คอยดูดซับอาหารหล่อเลี้ยงลำต้น ดอก ใบ และผลด้านบน เปรียบเทียบคือประสบการณ์ของชีวิตที่สำคัญ ประกอบด้วย ความเฉลียวฉลาดที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ประสบการณ์สังคม สุขภาพจิตที่ดีที่พร้อมจะปะทะความกดดันจากสังคม

ลักษณะทางจิตทั้ง 3 ด้านในส่วนรากนี้ อาจใช้เป็นสาเหตุของการพัฒนาจิตลักษณะทั้ง 5 ด้านที่ลำต้นของต้นไม้ กล่าวคือ จะต้องมียุทธศาสตร์พื้นฐานทางจิตทั้ง 3 ด้าน (ส่วนราก) ในปริมาณที่สูงสมอายุ จึงจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมที่จะพัฒนาจิตลักษณะทั้ง 5 ด้าน (ลำต้น) โดยจิตลักษณะทั้ง 5 ด้านนี้จะพัฒนาไปเองโดยอัตโนมัติ ถ้าบุคคลมีความพร้อมทางจิต 3 ด้านและอยู่ในสภาพแวดล้อมสถานการณ์ทางสังคมที่เหมาะสม คือพัฒนาเป็นพฤติกรรมจริยธรรม (ส่วนใบ ดอก ผล) ด้วยเหตุนี้หากต้องการศึกษาสาเหตุการเกิดพฤติกรรม เพื่อทำนายหรือพัฒนาพฤติกรรม สามารถทำนายหรือพัฒนาได้จากลักษณะทางจิตบางประการ หรือทั้ง 8 ประการร่วมกัน

องค์ประกอบสำคัญทั้ง 8 ด้านข้างต้น สามารถอธิบายให้เข้าใจได้ ดังนี้ 1) เหตุผลเชิงจริยธรรมสูง คือ การเป็นคนเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตนหรือพวกพ้อง 2) ลักษณะมุ่งอนาคต และการควบคุมตนเอง คือ การเป็นคนที่สามารถคาดการณ์ไกลและรู้จักบังคับตนเองให้อดใจรอได้ 3) ความเชื่ออำนาจในตน คือ เป็นผู้ที่เชื่อว่าทำได้ดี เชื่อในความสามารถของตนว่าจะทำได้ 4) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ เป็นผู้ที่มีความวิริยะ อุตสาหะ ฝ่าฟันอุปสรรค จนเกิดความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ 5) ทักษะคิด คุณธรรม ค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม และสถานการณ์นั้น คือ เป็นผู้ที่มีความพอใจและเห็นความสำคัญของความดีงาม เห็นโทษของความชั่วร้ายต่างๆ 6) ความเฉลียวฉลาด คือ เป็นผู้ที่มีความสามารถเข้าใจ และคิดในระดับนามธรรมได้ 7) มีประสบการณ์ทางสังคมสูง คือ เป็นผู้ที่รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา และ 8) มีสุขภาพจิตที่ดี คือ เป็นผู้ที่มีความวิตกกังวลน้อย หรือมีในปริมาณที่เหมาะสมกับเหตุการณ์



ภาพประกอบ 2 ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม แสดงจิตลักษณะพื้นฐาน และองค์ประกอบทางจิตใจของ
พฤติกรรมจริยธรรม

ที่มา: ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2548). ทัศนคติต่อไม้อพยยธรรม การวิจัยและการพัฒนา
บุคคล. หน้า 7.

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมตามแนวคิดปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) มาเป็นแนวทางในการประมวลเอกสาร และใช้แนวคิดทฤษฎีต้นไม้จริยธรรม ของดวงเดือน พันธุมนาวิน มาเป็นแนวทางในการกำหนดตัวแปรเชิงเหตุในการอธิบายพฤติกรรม การป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ จากการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมตามแนวทางดังกล่าว สามารถแบ่งสาเหตุที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ 1. ตัวแปรด้านสถานการณ์ทางสังคม ประกอบด้วย 3 ตัวแปรย่อยคือ การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการ

สนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา 2. ตัวแปรด้านจิตลักษณะเดิม ประกอบด้วย 2 ตัวแปรย่อยคือ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม และ 3. ตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ประกอบด้วย 2 ตัวแปรย่อยคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ซึ่งคาดว่าจะส่งผลต่อตัวแปรเชิงผล คือ ความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการของการมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ โดยมีลักษณะทางชีวสังคมเป็นตัวแปรแบ่งกลุ่ม

4. สถานการณ์ทางสังคมกับพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

สถานการณ์ทางสังคม หมายถึง สภาพที่บุคคลต้องประสบอยู่ในชีวิตประจำวัน มีอิทธิพลต่อการแสดงออกพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งอาจเอื้ออำนวย หรือขัดขวางการเกิดพฤติกรรมต่างๆ สำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ ได้ศึกษาสถานการณ์ทางสังคมที่คาดว่าจะมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ประกอบด้วย การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา เมื่อได้ทำการประมวลเอกสารแล้ว สามารถนำเสนอสาระสำคัญเกี่ยวกับสถานการณ์ทางสังคมเกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการไว้ดังนี้

การได้รับตัวแบบจากสังคมต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

ปริญญ์ ป้องรอด (2554) กล่าวว่า การมีแบบอย่างหรือตัวแบบ จัดเป็นลักษณะการถ่ายทอดทางสังคมอย่างหนึ่งซึ่งผู้ถ่ายทอด (Socializing Agents) อาจเป็นพ่อแม่ ครู เพื่อน ผู้ร่วมงาน ตัวแบบในละครหรือหนังสือในสถานการณ์ทั่วไป เมื่อบุคคลเห็นคนอื่นกระทำพฤติกรรมบางอย่างเป็นแบบอย่างแล้วผู้เห็นจะกระทำพฤติกรรมชนิดเดียวกันนั้นมากขึ้นกว่าเดิม การได้รับตัวแบบจากสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ อาจอธิบายได้ด้วย ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Cognitive Theory) ของแบนดูรา (Bandura) ซึ่งสอดคล้องกับ อัลเบิร์ต แบนดูรา (ประทีป จินฉ. 2540: 95-101; อ้างอิงจาก Albert Bandura. 1986) ที่อธิบายว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเน้นว่าการที่พฤติกรรมของบุคคลเปลี่ยนแปลง ไม่ได้เป็นผลมาจากสภาพแวดล้อมแต่เพียงอย่างเดียวหากแต่ยังมีผลมาจากกระบวนการทางปัญญาด้วย กล่าวคือ ถ้ากระบวนการทางปัญญาเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลก็เปลี่ยนแปลงไปด้วย ดังนั้น แบนดูราได้เสนอวิธีการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางปัญญาไว้และหนึ่งในวิธีนั้นคือ การเรียนรู้จากการสังเกต (Observational Learning) เพราะเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงความคิดหรือการเรียนรู้ของบุคคล ส่วนใหญ่เกิดจากการสังเกตจากตัวแบบ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเภทหลัก คือ 1. ตัวแบบทางพฤติกรรม (Behavioral Modeling) หมายถึง การมีตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมให้บุคคลอื่นเห็น ซึ่งแบนดูราให้ความสำคัญกับการเป็นตัวแบบทางพฤติกรรม เพราะมีอิทธิพลอย่างมากต่อการเสริมสร้างพฤติกรรมใหม่ 2. ตัวแบบทางวาจา (Verbal Modeling) หมายถึง การมีตัวแบบที่พูด บอกหรือเขียนบอกว่าจะ

ทำอะไรอย่างไร เพราะมนุษย์สามารถทำสิ่งต่างๆ ได้มากมายจากการฟัง การพูดบอกของผู้อื่น หรือจากการอ่านสิ่งที่ผู้อื่นเขียนขึ้น 3. ตัวแบบสัญลักษณ์ (Symbolic Modeling) หมายถึง การมีตัวแบบภาพหรือเสียงที่ผ่านสื่อต่างๆ คือ วิทยู โทรทัศน์ วีดิทัศน์ คอมพิวเตอร์ 4. ตัวแบบสัมผัส (Kinesthetic Modeling) หมายถึง การมีตัวแบบโดยใช้การสัมผัส เช่น เด็กที่หูหนวกและตาบอดเวลาจะเรียนการออกเสียงอาจต้องใช้การสัมผัสริมฝีปากของครูผู้สอน เป็นต้น นอกจากนี้ แบนดูราได้เสนอกระบวนการเรียนรู้จากตัวแบบมี 4 กระบวนการ คือ 1. กระบวนการใส่ใจ (Attentional Process) หมายถึง กระบวนการที่บุคคลใส่ใจและสนใจในการรับรู้พฤติกรรมของตัวแบบ การเรียนรู้จากการสังเกตจะเกิดขึ้นได้มากก็ต่อเมื่อบุคคลใส่ใจต่อพฤติกรรมของตัวแบบ 2. กระบวนการเก็บจำ (Retention Process) เป็นกระบวนการที่สำคัญที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ถ้าหากผู้สังเกตสามารถเก็บจำพฤติกรรมของตัวแบบไว้ได้ ทั้งนี้เพราะผู้สังเกตไม่มีโอกาสทำตามตัวแบบในขณะที่สังเกตได้ 3. กระบวนการกระทำ (Production Process) เป็นกระบวนการที่ผู้สังเกตนำเอาการเก็บจำเป็นสัญลักษณ์มาแปลงเป็นการกระทำ และ 4. กระบวนการจูงใจ (Motivational Process) เป็นกระบวนการที่มีความสำคัญอย่างมากที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบออกมา

สรุปได้ว่า การได้รับตัวแบบจากสังคม หมายถึง การที่บุคคลได้เห็นหรือรับรู้การปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างจากสังคม จากบุคคล หรือสิ่งรอบตัว อันได้แก่ ครอบครัว เพื่อน ครูอาจารย์ หรือสถานการณ์ เมื่อบุคคลเห็นคนอื่นกระทำพฤติกรรมบางอย่างเป็นแบบอย่างแล้วผู้เห็นจะกระทำพฤติกรรมชนิดเดียวกันนั้นมากขึ้นกว่าเดิม แบนดูราได้เสนอวิธีการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทางปัญญา ซึ่งจะเป็นสาเหตุหนึ่งของการแสดงพฤติกรรมของบุคคล วิธีการหนึ่งในที่นี้คือการเรียนรู้จากการสังเกต (Observational Learning) เพราะเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงความคิดหรือการเรียนรู้ของบุคคล ส่วนใหญ่เกิดจากการสังเกตจากตัวแบบ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเภทหลัก คือ 1. ตัวแบบทางพฤติกรรม 2. ตัวแบบทางวาจา 3. ตัวแบบสัญลักษณ์ และ 4. ตัวแบบสัมผัส ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดการได้รับตัวแบบจากสังคมต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนิสิตที่อยู่ในขั้นตอนวางแผนจะทำปริญญานิพนธ์ และกำลังทำปริญญานิพนธ์ หรือผลงานวิชาการอื่นๆ ใน 3 ด้านคือ วัดการเห็น การรับรู้ และการปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนิสิตที่จะทำและกำลังทำปริญญานิพนธ์ หรือผลงานวิชาการอื่นๆ เช่น ครอบครัว เพื่อน ครูอาจารย์

การวัดการได้รับตัวแบบจากสังคมต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

อุมาวัลย์ จันทะแก้ว (2547) ได้สร้างเครื่องมือที่ใช้วัดการปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างของครอบครัว และการปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างของเพื่อนต่อพฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาทางเพศผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตที่ส่งผลต่อค่านิยมทางเพศ ของกลุ่มวัยรุ่นในเขต กรุงเทพมหานครเป็นแบบมาตรฐานประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีลักษณะของประโยคทั้งเชิงบวกและลบ โดย

ได้แบ่งแบบวัดเป็น 2 ชุด ใช้วัดการได้รับตัวแบบจาก 2 แหล่ง คือ ครอบครัว และเพื่อนซึ่งแบบสอบถามการปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างของครอบครัว มีค่าความเชื่อมั่น .8533 และแบบสอบถามการปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างของเพื่อน มีค่าความเชื่อมั่น .9023

ปราณี จ้อยรอด (2552) ได้สร้างเครื่องมือที่ใช้วัดการได้รับตัวแบบทางสังคมต่อพฤติกรรม การรับสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยปรับปรุงมาจากแบบสอบถามของ อุมาวัลย์ จันทะแก้ว (2547) เป็นแบบมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีลักษณะของประโยคทั้งเชิงบวกและลบ ผู้ที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับตัวแบบทางสังคมสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าโดยได้แบ่งแบบวัดเป็น 3 ชุด ใช้วัดการได้รับตัวแบบจาก 3 แหล่ง คือ ครอบครัว เพื่อน และครู ซึ่งแบบสอบถามการได้รับตัวแบบจากครอบครัว มีข้อคำถามจำนวน 8 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น .80 แบบสอบถามการได้รับตัวแบบจากเพื่อน มีข้อคำถามจำนวน 7 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น .54 และ แบบสอบถามการได้รับตัวแบบจากครู มีข้อคำถามจำนวน 9 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น .69

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ปรับใช้แบบสอบถามการได้รับตัวแบบทางสังคม ของปราณี จ้อยรอด (2552) มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดการวัดการได้รับตัวแบบจากสังคมต่อพฤติกรรม การป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการเนื่องจากมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบความสอดคล้องภายในได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาที่ยอมรับได้ โดยปรับแบบวัดให้เหลือเพียงแบบวัดเดียวใช้วัดทั้งการได้รับตัวแบบจาก เพื่อน และอาจารย์ แบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีลักษณะของประโยคทั้งเชิงบวกและลบ ผู้ที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับตัวแบบทางสังคมสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องระหว่างการได้รับตัวแบบจากสังคมต่อพฤติกรรม การป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

อุมาวัลย์ จันทะแก้ว (2547: 54-55) ศึกษาอิทธิพลของพฤติกรรม的开รับเนื้อหาทางเพศผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตที่ส่งผลต่อค่านิยมทางเพศ ของกลุ่มวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ กลุ่มวัยรุ่นชายหญิงอายุ 13-21 ปี จำนวน 400 คน พบว่า พฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาทางเพศในกลุ่มวัยรุ่นเขตกรุงเทพมหานคร มีพฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาทางเพศ และมีค่านิยมทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง แต่ได้การปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างของครอบครัวในการเปิดรับเนื้อหาทางเพศจากสื่ออินเทอร์เน็ตอยู่ในระดับน้อย และได้รับการปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างของเพื่อนในเรื่องการมีพฤติกรรมการเปิดรับสื่อเนื้อหาทางเพศผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับ ปราณี จ้อยรอด (2552) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการรับสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การได้รับตัวแบบจากสังคมทั้งจากครอบครัว เพื่อน และครู มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการรับสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การได้รับตัวแบบทางสังคม เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมหลายอย่าง อาทิ พฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาทางเพศ และ พฤติกรรมการรับสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณ ผู้วิจัยจึงคาดว่า การได้รับตัวแบบทางสังคม น่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

การได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

พิชามญชุ์ โตโถมงาม (2552: 50) กล่าวว่า การสนับสนุนทางสังคม (Social Support) หมายถึง การแสดงถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ผู้ให้การสนับสนุนจะแสดงออกถึงความสนใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือด้านวัตถุ สิ่งของ ข้อมูลข่าวสาร หรืออารมณ์ โดยที่มีลักษณะของการติดต่อสัมพันธ์นั้น ประกอบด้วย การถ่ายทอดข้อมูลสาระสำคัญที่ทำให้ผู้รับเชื่อว่ามีคนเอาใจใส่และมีความรักความหวังดี และรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า เป็นที่ยอมรับในสังคม และเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและเป็นประโยชน์แก่สังคม สอดคล้องกับ อัจฉรา วงศ์พัฒนามงคล (ปริญา บัณฑิต. 2554: 26; อ้างอิงจาก อัจฉรา วงศ์พัฒนามงคล. 2533: 51) ได้สรุปความหมายการสนับสนุนทางสังคมว่า หมายถึง การรับรู้ของบุคคลว่ามีคนคอยให้ความช่วยเหลือทั้งทางด้านรูปธรรมและนามธรรมแหล่งที่ให้การสนับสนุนทางสังคม พิชามญชุ์ โตโถมงาม (2552: 50) แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1. กลุ่มปฐมภูมิ เป็นกลุ่มที่มีแรงสนับสนุนและมีสัมพันธ์ภาพระหว่างสมาชิกเป็นส่วนตัวสูง ได้แก่ ครอบครัว ญาติพี่น้อง และเพื่อนบ้าน 2. กลุ่มทุติยภูมิ เป็นกลุ่มที่มีความสัมพันธ์กันตามแผนและกฎเกณฑ์ที่วางไว้ มีอิทธิพลเป็นตัวกำหนดบรรทัดฐานของบุคคลในสังคม ได้แก่ เพื่อนร่วมงาน กลุ่มวิชาชีพ และกลุ่มสังคมอื่นๆ ซึ่งในกลุ่มนี้ถือว่าการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาประเภทของการสนับสนุนทางสังคม พิชามญชุ์ โตโถมงาม (2552: 50) ได้แบ่งชนิดของการสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 4 ด้าน คือ 1. การสนับสนุนด้านอารมณ์ (Emotional Support) หมายถึง การให้การยกย่อง เห็นคุณค่า ความรัก ความไว้วางใจ ความเอาใจใส่ ห่วงใยและความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ 2. การสนับสนุนด้านการประเมินค่า (Appraisal Support) หมายถึง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ตนเอง หรือข้อมูลที่น่าไปใช้ประเมินตนเอง ได้แก่ การเห็นพ้อง การรับรอง และการให้ข้อมูลป้อนกลับ ทำให้เกิดความมั่นใจ นำไปเปรียบเทียบกับผู้อยู่ร่วมกันในสังคม 3. การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร (Information Support) หมายถึง การให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ ทิศทาง และการใช้ข้อมูลข่าวสาร ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการแก้ปัญหาที่เผชิญ 4. การสนับสนุนด้านทรัพยากร (Instrumental Support) หมายถึง การช่วยเหลือโดยตรงต่อความจำเป็นของบุคคลในเรื่อง เงิน แรงงาน เวลา และการปรับสภาพแวดล้อม ในขณะที่ ปิยวรรณ บุญเพ็ญ (2550: 31) ได้นิยามการสนับสนุนทางสังคมในการทำงานวิจัย ว่าหมายถึง การรับรู้ของนักวิจัยว่าได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานและสังคมรอบข้างใน 3 ลักษณะ คือ 1. ด้านอารมณ์ เช่น กำลังใจในการทำงาน ให้การยอมรับ ยินดีในผลงานวิชาการ เป็นต้น 2. ด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น คำปรึกษาเกี่ยวกับงาน พุดคุย

แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เป็นต้น 3. ด้านวัสดุอุปกรณ์ในการทำงาน เช่น จัดหาวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นในการทำงาน สนับสนุนงบประมาณ เป็นต้น สอดคล้องกับ ปริญญา ป๋องรอด (2554: 26) ได้สรุปนิยามการสนับสนุนทางสังคมของหัวหน้าไว้ 3 ด้าน ได้แก่ 1. การสนับสนุนด้านอารมณ์ (Emotional Support) เช่นการพูดปลอบโยน การพูดให้กำลังใจ ให้ความหวังใจ ความรัก ความอบอุ่น ความเห็นใจ หรือการยอมรับ เป็นต้น 2. การสนับสนุนทางด้านข้อมูลข่าวสาร (Informational Support) เช่น การช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหา ช่วยหาทางออกที่ดี การให้คำแนะนำ คำปรึกษาเมื่อเกิดปัญหา การให้รางวัลหรือการลงโทษ การให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจหรือการตัดสินใจที่ดี เป็นต้น 3. การสนับสนุนทางด้านวัสดุ เครื่องใช้ รวมทั้งเงินและแรงงาน (Material Support) นอกจากนี้ ในงานวิจัยของ ลอร์, ดิง & เจโรมี (Law, L.; Ting, S.; & Jerome, C. 2013: 278-284) ที่ศึกษาการจัดการความเข้าใจเกี่ยวกับการคัดลอกในการเขียนผลงานวิชาการ (Cognitive Dissonance in Dealing with Plagiarism in Academic Writing) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับนิสิตปริญญาตรีในวิชาการอ่านและเขียนงานวิชาการ ของมหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่งในประเทศมาเลเซีย โดยศึกษาเปรียบเทียบก่อนและหลังการใช้กลยุทธ์การแสวงหาความช่วยเหลือ (help-seeking strategies) ที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อบทลงโทษจากการคัดลอกผลงานวิชาการ พบว่า ในท้ายภาคการศึกษานิสิตจะทำผิดในทางใดทางหนึ่ง โดยพิจารณาจากความถี่ในการอ้างอิง แต่นิสิตส่วนใหญ่คิดว่าการคัดลอกไม่ใช่เรื่องที่น่ากังวล เพราะคิดว่าควรได้รับการตัดเตือน หรือแนะนำก่อนได้รับมอบหมายงาน นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตที่มีจริยธรรมต่ำ และมีลักษณะการแสวงหาความช่วยเหลือต่ำ ในต้นภาคการศึกษา จะมีทัศนคติที่ดีต่อการไม่คัดลอกมากขึ้น เมื่อเทียบกับท้ายภาคการศึกษาที่ได้รับกลยุทธ์การแสวงหาความช่วยเหลือ กล่าวโดยสรุปคือ นิสิตแม้จะยังมีการคัดลอกอยู่บ้าง แต่เมื่อได้รับการสนับสนุนจากคณาจารย์ เพื่อน และมหาวิทยาลัย ก็จะทำให้ นิสิตมีพฤติกรรมการคัดลอกลดลง

สรุปได้ว่า การสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การแสดงถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ผู้ให้การสนับสนุนจะแสดงออกถึงความสนใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือด้านวัตถุประสงค์ของ ข้อมูลข่าวสาร หรืออารมณ์ โดยที่มีลักษณะของการติดต่อสัมพันธ์นั้น ประกอบด้วยการถ่ายทอดข้อมูลสาระสำคัญที่ทำให้ผู้รับเชื่อว่ามีคนเอาใจใส่และมีความรักความหวังดี และรู้สึกว่าคุณค่า เป็นที่ยอมรับในสังคม และเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและเป็นประโยชน์แก่สังคม การสนับสนุนทางสังคม โดยทั่วไปมี 3 ชนิด คือ การสนับสนุนด้านอารมณ์ การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร และการสนับสนุนด้านทรัพยากร ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนิสิตที่อยู่ในขั้นตอนวางแผนจะทำปริญญานิพนธ์ และกำลังทำปริญญานิพนธ์ เช่น ครอบครัว เพื่อน อาจารย์ โดยวัด 3 ชนิด กล่าวคือ 1) ด้านการสนับสนุนด้านอารมณ์ เช่น ประเมินการในการให้ความใส่ใจ การให้กำลังใจ 2) ด้านการสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น การช่วยเหลือในการจัดหาข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ พูดคุย ให้และแลกเปลี่ยนความรู้ และ 3) ด้านการสนับสนุนด้านทรัพยากร เช่น การอำนวยความสะดวกในการจัดหาเครื่องมือ เครื่องใช้ที่จำเป็นต่อการทำปริญญานิพนธ์ เป็นต้น

การวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่อพฤติกรรมการป้องกันการค้าลอก ผลงานวิชาการ

ปริญา ป๋องรอด (2554) ที่สร้างเครื่องมือวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากหัวหน้าพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมของพนักงานโรงงานยาสูบ กระทรวงการคลัง โดยปรับปรุงมาจากแบบวัด ของอภิรดี โสภางค์ (2547) มีข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรวัดประเมินค่า 6 ระดับ ตั้งแต่ “จริงที่สุด” จนถึง “ไม่จริงเลย” พิสัยคะแนนเฉลี่ยของแบบวัดทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 10 - 60 คะแนน มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ระหว่าง 0.72–0.863 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาฉบับทดลองใช้ เท่ากับ 0.938 และฉบับจริงเท่ากับ .957 และ ปิยวรรณ บุญเพ็ญ (2550) ได้สร้างเครื่องมือที่ใช้วัดการสนับสนุนทางสังคมในการทำงานวิจัย ซึ่งปรับปรุงแบบสอบถามการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมของ นีออน พิณประดิษฐ์ และคณะ (2546) มาใช้กับบุคลากรสายวิชาการในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่มีความสัมพันธ์กับการทำงานวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพ มีลักษณะเป็นมาตรประเมินค่า 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” พิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 6 - 60 คะแนน ผู้ที่ได้คะแนนสูงในแบบวัด เป็นผู้ที่มีการสนับสนุนด้านการวิจัยมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า ในการศึกษาครั้งนี้ พบว่าพิสัยของความสัมพัทธ์ระหว่างรายข้อกับแบบวัดทั้งฉบับ อยู่ระหว่าง .23 - .74 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบความสอดคล้องภายในได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .81

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ปรับใช้แบบสอบถามการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากหัวหน้า ของ ปิยวรรณ บุญเพ็ญ (2550) มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดการได้รับการสนับสนุนกับพฤติกรรมการป้องกันการค้าลอกผลงานวิชาการ เนื่องจากมีความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบความสอดคล้องภายในได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาที่ยอมรับได้ และยังใช้วัดในกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับที่ผู้วิจัยต้องการวัดแบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตรประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีลักษณะของประโยคทั้งเชิงบวกและลบ ผู้ที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่อพฤติกรรมการป้องกัน การค้าลอกผลงานวิชาการ

ปริญา ป๋องรอด (2554) ศึกษาเรื่อง ลักษณะทางจิตและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมของพนักงานโรงงานยาสูบ กระทรวงการคลัง พบว่า การสนับสนุนทางสังคมจากหัวหน้ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ ปิยวรรณ บุญเพ็ญ (2550) คำนิยมสร้างสรรค์และสถานการณ์การทำงานที่สัมพันธ์กับ พฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพของบุคลากรสายวิชาการใน สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ พบว่า ในกลุ่มอายุราชการน้อยที่มีการสนับสนุนทางสังคม

ในการทำงานวิจัยสูง มีพฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพสูงกว่าบุคลากรสายวิชาการที่มีการสนับสนุนทางสังคมน้อย อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การสนับสนุนทางสังคมเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมในหลายด้าน อาทิ พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต และพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมของพนักงานโรงงานยาสูบ กระทรวงการคลัง ผู้วิจัยจึงคาดว่า การสนับสนุนทางสังคมน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา หมายถึง การที่นิสิตได้รับแรงกดดันจากการมีข้อจำกัดเรื่องระยะเวลาในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการจากการกำหนดของหลักสูตรที่กำลังศึกษา ซึ่งในการทำงานนั้นมักมีความสำคัญเรื่องเวลาเข้ามาเป็นตัวกำหนดงานนั้นๆ เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการทำปริญญานิพนธ์ของนิสิตระดับอุดมศึกษา เวลาจะเข้ามามีบทบาทสำคัญในการเป็นตัวกำหนดให้นิสิตต้องสร้างสรรค์ผลงานวิชาการออกมา และนำเสนอในระยะเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนด ภูมิจนา บุญเกียรติ (2554: 26) กล่าวว่า การสร้างผลงานทางลัดด้วยการคัดลอกงานวรรณกรรมของผู้อื่นมักจะเป็นทางเลือกที่นิสิตเลือกใช้ เนื่องจากความกดดันที่ต้องส่งงานให้ทันเวลา สอดคล้องกับ สมใจ ธนเกียรติมงคล (2553: 68-75) ได้รวบรวมผลการศึกษาถึงสาเหตุของการทำปริญญานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พบว่า ผลการศึกษามีปัจจัยที่เอื้อ และขัดขวางต่อความสำเร็จในการทำปริญญานิพนธ์ของนักศึกษามีสาเหตุสำคัญประการหนึ่งมาจากแรงกดดันเรื่องเวลา และงานวิจัยของโคล และคณะ (Konh, H.P.; Scully, G.; & Woodliff, D.R.: 2011) ที่ศึกษาเรื่อง ผลกระทบจากการตัดสินใจเชิงจริยธรรมนักเรียนสาขาบัญชีท่าภายใต้ความกดดันเวลา (The impact of anticipation on accounting students' ethical decision making under time pressure) ศึกษาแก่นักศึกษาสาขาบัญชีจำนวน 60 คนของมหาวิทยาลัยเวสต์เทิร์นออสเตรเลีย ทั้งระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา ด้วยวิธีวิจัยเชิงทดลอง พบว่า ความดันเรื่องเวลาจะมีผลกระทบต่อการตัดสินใจทางจริยธรรมในการคัดลอกผลงานวิชาการ

จากงานวิจัยข้างต้นพบว่า เวลาเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งที่เป็นตัวกำหนดถึงความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการทำปริญญานิพนธ์ และพฤติกรรมการคัดลอก หรือไม่คัดลอกผลงานวิชาการ

การวัดการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

ในการวัดการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการนั้น จากการทบทวนวรรณกรรมยังไม่พบผู้ที่สร้างเครื่องมือวัดแน่ชัดนัก ผู้วิจัยจึงสร้างเครื่องมือในการวัดการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาขึ้นเอง จากนิยามปฏิบัติการ แบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ผู้ที่ได้คะแนนสูงจะมีการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องระหว่างการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

สมใจ ธนเกียรติมงคล (2553: 68-75) ได้รวบรวมผลการศึกษาถึงสาเหตุของการทำปฏิญานิพนธ์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา อาทิ อนงค์ ปิยะกมลานนท์ (2530) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มผู้ใช้เวลาต่ำสุดและสูงสุดในการสำเร็จการศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า สาเหตุที่ใช้เวลาในการสำเร็จการศึกษาสูงสุดคือ ปัญหาเวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์และปัญหาความรู้สึกเหนื่อยหน่ายท้อแท้ และ สิริรัตน์ คุณจักร (2539) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ระหว่างนิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สำเร็จการศึกษาภายหลังสองปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ช่วยสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์ ได้แก่ 1) เวลาในการให้คำปรึกษาและการให้กำลังใจจากอาจารย์ที่ปรึกษา 2) ความต่อเนื่องในการทำวิทยานิพนธ์และการบริหารเวลา 3) งบประมาณในการทำวิทยานิพนธ์ 4) ผู้ช่วยในการทำวิทยานิพนธ์ ขั้นตอนการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การตรวจคำผิดและการพิมพ์วิทยานิพนธ์ 5) แหล่งข้อมูล 6) ความร่วมมือของกลุ่มตัวอย่าง 7) การใช้เวลาในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยของผู้ทรงคุณวุฒิ และ 8) ความถูกต้องรวดเร็ว และตรงต่อเวลาของผู้พิมพ์วิทยานิพนธ์

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งที่เป็นตัวกำหนดถึงความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในการทำปฏิญานิพนธ์ และพฤติกรรมการคัดลอก หรือไม่คัดลอกผลงานวิชาการ เนื่องจาก นิสิตจะเลือกใช้วิธีการคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาส่งอาจารย์เนื่องจากความกดดันที่ต้องส่งงานให้ทันเวลา และความกดดันเรื่องเวลาจะมีผลกระทบต่อการตัดสินใจทางจริยธรรมในการคัดลอกผลงานวิชาการ

5. จิตลักษณะกับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

จิตลักษณะ หมายถึง ลักษณะทางจิตใจที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมหนึ่งๆ เป็นลักษณะที่สะสมในตัวบุคคลตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน มีลักษณะค่อนข้างคงที่ ไม่อยู่ภายใต้อิทธิพลของ

สถานการณ์ปัจจุบัน ในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Cognitive Theory) ของแบนดูรา (Bandura) มาใช้ในการอธิบายปัจจัยลักษณะทางจิตของการเกิดพฤติกรรม การป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2548) ได้ให้ความหมาย ลักษณะมุ่งอนาคตว่า หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะคาดการณ์ไกลในอนาคต โดยคิดได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นทั้งผลดีและผลเสีย และเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้น ในอนาคตนั้น นอกจากนั้นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจะเป็นผู้ที่สามารถกำหนดเป้าหมายในชีวิตของตนโดยมีการกำหนดโครงการระยะสั้น และระยะยาวให้กับตนเองในด้านต่างๆ เช่น ด้านการงาน ด้านครอบครัว ด้านสุขภาพ และด้านจริยธรรม เป็นต้น ลักษณะมุ่งอนาคต คือ ส่วนต้นของปรากฏการณ์ ส่วนการควบคุมตนเอง หรือวินัยในตนเอง จะเป็นส่วนปลายและเกิดขึ้นควบคู่กัน คือมีการมุ่งอนาคตในบางเรื่องนำมาก่อน แล้วบุคคลต้องใช้การควบคุมตนเองดำเนินการไปตามที่ได้วางเป้าหมายไว้ จนประสบความสำเร็จในเวลาที่กำหนด ฉะนั้นการควบคุมตนเอง ก็คือการมีวินัยในตนเอง ซึ่งหมายความว่าถึงการจัดระเบียบพฤติกรรมของตนเอง เพื่อให้เกิดผลที่ตนต้องการในเวลาที่ต้องการในอนาคต ลักษณะมุ่งอนาคต คือ ลักษณะทางจิต (บุคลิภาพ) ประเภทหนึ่งของบุคคล ในอันที่จะคาดการณ์ไกล และเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ลักษณะมุ่งอนาคตนี้มี 3 องค์ประกอบ คือ 1) ความสามารถในการคาดการณ์ไกล ว่าอะไรจะเกิดในอนาคตทั้งใกล้และไกล เข้าใจได้อย่างทะลุปรุโปร่ง หนึ่งสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นนั้นมักเป็น สิ่งที่ยังไม่มีตัวตน ยังอยู่ในลักษณะที่เป็นนามธรรม ผู้ที่จะเข้าใจลักษณะของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต อย่างชัดเจน จึงต้องเป็นผู้ที่มีสติปัญญาสูงถึงขั้นนามธรรมด้วย ผู้ที่มุ่งปัจจุบัน คือผู้ที่ไม่มีสายตายาวไกลคิดและรับรู้ได้แต่สิ่งที่ผ่านไปแล้ว หรือสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นเฉพาะหน้าในปัจจุบันเท่านั้น 2) ความเชื่อว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตนั้น อาจเกิดกับตนได้เช่นเดียวกับเกิดกับผู้อื่น มีบ่อยครั้งที่บุคคลสามารถคาดการณ์ไกลได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคตกับคนอื่น โดยเฉพาะสิ่งที่เกิดนั้นเป็นเรื่องเลวร้ายที่บุคคลไม่ปรารถนา แต่บุคคลบางคนจะไม่ยอมรับว่าสิ่งนั้นอาจเกิดกับตัวเองได้ เช่นเดียวกัน ความไม่ยอมรับความเลวร้ายหรือปัญหาที่อาจเกิดขึ้นกับตัวเองนั้นมาจากข้อจำกัด 2 ประการ ประการแรกคือ การมองไม่เห็นว่าการกระทำของตนจะส่งผลเช่นไรในอนาคต ประการที่สองคือการมองเห็นผลเสียจากการกระทำประเภทหนึ่ง ซึ่งตนกำลังกระทำอยู่แต่ปฏิเสธความจริงว่า ผลเสียนั้นอาจเกิดขึ้นกับตนได้ในอนาคต และ 3) สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตมีคุณค่า หรือมีความสำคัญที่ไม่ลดลง สอดคล้องกับ จรรยา สุวรรณทัต (2531: 48) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ลักษณะของการมองสู่ออนาคตข้างหน้า ซึ่งเป็นการมองที่ลึกซึ้งกว้างไกล ที่จะมีผลไม่เพียงเฉพาะแต่ตัวผู้มองเท่านั้น หากครอบคลุมไปถึงบุคคลอื่นและสังคมบุคคลชาติที่บุคคลนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย และถือว่าเป็นจิตลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ

การควบคุมตน ดวงเดือน พันธมนาวิน (2548) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การควบคุมตน หมายถึง การบังคับตนเองการปรับปรุงตนเอง หรือการจัดระเบียบพฤติกรรมบางชนิดของตนเอง โดยการจัดการของตนเอง และไม่ต้องพึ่งการควบคุมบังคับจากผู้อื่น แต่อย่างไรก็ตามการที่บุคคลจะควบคุมตนได้เขาจะต้องมีจุดประสงค์บางอย่างเกิดขึ้นก่อน ซึ่งก็คือการมุ่งอนาคตในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ดังนั้นการควบคุมตนเองโดยปราศจากการมุ่งอนาคตเป็นเบื้องต้นนั้นแทบจะไม่ปรากฏ แต่การที่มุ่งอนาคตที่ไม่มีการควบคุมตนนั้นมีปรากฏอยู่บ่อยๆ และแสดงถึงความล้มเหลวในความตั้งใจของบุคคลนั่นเอง ในขณะที่ ประเทือง ภูมิภักทราคม (2540: 326) ให้ความหมายไว้ว่า การควบคุมตนเอง คือความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมตนเอง เพื่อให้ได้รับผลกระทบตามที่ตนต้องการ โดยพฤติกรรมแต่ละอย่าง จะให้ผลกระทบที่ต่างกันในเวลาที่ต่างกัน พฤติกรรมบางอย่าง ให้ผลกระทบทางบวกในปัจจุบัน แต่ให้ผลกระทบทางลบในอนาคต เช่นการดื่มสุรา การสูบบุหรี่ อาจให้ความพึงพอใจในปัจจุบันแต่อาจเป็นผลเสียต่อสุขภาพในอนาคต และพฤติกรรมบางอย่างให้ผลกระทบทางลบในปัจจุบัน แต่ให้ผลกระทบทางบวกในอนาคต เช่นการขยันอ่านตำรา ทำให้ไม่มีเวลาเที่ยวเตร่ในปัจจุบัน แต่ทำให้สอบได้ เรียนสำเร็จ มีงานที่ดีทำในอนาคต เป็นต้น

สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน หมายถึง ปริมาณความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดในอนาคต รวมทั้งความสามารถในการควบคุมตนเองให้รู้จักอดได้ รอได้ เพื่อรองรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่า หรือสำคัญกว่าที่จะเกิดขึ้นในอนาคต แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ มุ่งอนาคต และควบคุมตน ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ 2 ด้านคือ ด้านมุ่งอนาคต จะวัดปริมาณความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของความสำเร็จในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น และด้านควบคุมตน จะวัดความสามารถในการควบคุมบังคับตนเองให้รู้จักอดทนอดกลั้นในการไม่คัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่นโดยไม่ให้เกิดการโต้เถียงกับเจ้าของผลงานนั้น หรือจงใจทำให้ผู้อื่นอ่านคิดว่าเป็นผลงานที่มาจากความคิดและการกลั่นกรองความรู้ความสามารถของตน อันจะเป็นความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ และเกียรติยศที่จะได้รับเมื่อสร้างสรรค์ผลงานวิชาการสำเร็จ

การวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

จากการทบทวนวรรณกรรมที่มีการวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนกับพฤติกรรมต่างๆ พบว่าส่วนใหญ่จำสร้างเครื่องมือในการวัดโดยปรับใช้มาจากแบบวัดของ วิลาสลักษณ์ ชั่ววลี และคณะ (2547) ซึ่งเป็นแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนที่ใช้กับข้าราชการระดับ 3 – 10 ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงมหาดไทย จำนวน 1,969 คน มีข้อคำถามจำนวน 27 ข้อ ลักษณะเป็นมาตรประเมินค่า 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .86 เนื่องจากเป็นแบบวัดที่มีค่าความเชื่อมั่นในระดับสูงซึ่งผู้ที่ปรับใช้แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน โดยการใช้แบบวัด

ของวิลาศลักษณ์ ชวัลลี และคณะ (2547) อาทิต สมใจ ธนเกียรติมงคล (2553) ที่ใช้ในการวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีข้อคำถามจำนวน 19 ข้อ ลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 หน่วย จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .919 และปิยวรรณ บุญเพ็ญ (2550) ที่ใช้ในการวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพของบุคลากรสายวิชาการในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐมีข้อคำถามจำนวน 27 ข้อ มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ผู้ที่ได้คะแนนสูงในแบบวัดเป็นผู้มีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมากกว่า ผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า โดยผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการศึกษากลุ่มบุคลากรสายวิชาการ ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้ พบว่าพิสัยของความสัมพันธ์ระหว่างรายข้อกับแบบวัดทั้งฉบับ อยู่ระหว่าง .22 - .81 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบความสอดคล้องภายในได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .87 เป็นต้น

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ปรับใช้แบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองของสมใจ ธนเกียรติมงคล (2553) ที่ใช้วัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เนื่องจากมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบความสอดคล้องภายในได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาที่ยอมรับได้และยังใช้วัดในกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับที่ผู้วิจัยต้องการวัดแบบวัดจะมีลักษณะวัดระดับความรู้สึกรู้สึกหรือการปฏิบัติ เป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” มีลักษณะของประโยคทั้งเชิงบวกและลบ ผู้ที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

ปิยวรรณ บุญเพ็ญ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง ค่านิยมสร้างสรรค์และสถานการณ์การทำงานที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพของบุคลากรสายวิชาการในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ พบว่าตัวแปรทำนายที่สำคัญของพฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพด้านการปฏิบัติงานวิจัยตามข้อเสนอโครงการวิจัยเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ ค่านิยมซื่อสัตย์และมีความรับผิดชอบ ค่านิยมมุ่งผลสัมฤทธิ์ของงาน และลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเอง โดยสามารถร่วมกันทำนายได้ 24% ในกลุ่มรวม

ปริญญา ป้องรอด (2554) ได้ศึกษาเรื่องลักษณะทางจิตและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงาน อย่างมีจริยธรรมของพนักงานโรงงานยาสูบ กระทรวงการคลัง พบว่า กลุ่มตัวแปรที่มีอำนาจในการอธิบายพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมได้สูงสุด คือตัวแปรกลุ่มลักษณะทางจิตเดิมอธิบายความแปรปรวนทั้งหมดได้ ร้อยละ 57 โดยมีตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะ

มุ่งอนาคตควบคุมตน เจตคติต่อการทำงานอย่างมีจริยธรรม สถานการณ์ช่วยในการทำงาน และการสนับสนุนทางสังคมจากหัวหน้างาน เป็นตัวทำนายที่มีนัยสำคัญทางสถิติ และสำคัญที่สุดของ พฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรม

สมใจ ธนเกียรติมงคล (2553) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ของนิสิตระดับ บัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า การรับรู้ ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ ได้รับผลกระทบอ้อมจากลักษณะมุ่งอนาคต- ควบคุมตนสูงสุด โดยส่งผลกระทบทางอ้อมมายังการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ผ่านการสนับสนุนทางสังคมและความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง เท่ากับ -0.143 โดยที่ตัวแปรแฝงเชิงสาเหตุทั้งหมดร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการรับรู้ ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ได้ร้อยละ 59.50

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่าลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมในหลายด้าน อาทิ มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง ในการทำปริญญานิพนธ์ พฤติกรรมการทำงานวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพและพฤติกรรมการทำงาน อย่างมีจริยธรรม ผู้วิจัยจึงคาดว่าลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

เหตุผลเชิงจริยธรรมต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

แนวคิดจริยธรรม

1) ความหมายของจริยธรรม

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546: 291) ได้ให้ความหมายของคำว่า “จริยะ” หมายถึง ความประพฤติและกิจที่ควรประพฤติ และคำว่า “ธรรม” คือ คุณความดี เมื่อนำมารวมกันคำว่า “จริยธรรม” จึงหมายถึง ธรรมที่เป็นข้อประพฤติปฏิบัติ ศีลธรรม กฎศีลธรรม หรือ คุณความดีที่ควรปฏิบัติ ซึ่งในแต่ละสังคมจะมีการกำหนดบรรทัดฐานไว้ว่าสิ่งใดคือสิ่งที่ดีงาม และสิ่งใดคือสิ่งที่ไม่ดีงาม หรือสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และสิ่งใดเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ขณะที่ ประหยัด ช่างาน (2555: ออนไลน์) กล่าวว่า “วิชาการ” หมายถึง ผลงานทางด้านการคิดและการศึกษาค้นคว้าของ บุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือของกลุ่มบุคคล ซึ่งในปัจจุบันนี้ถือว่าเป็น “ทรัพย์สินทางปัญญา” ที่ผู้อื่นจะ ละเมิดมิได้หากมีการจดทะเบียนหรือสงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย การนำผลงานหรือทรัพย์สินทาง ปัญญามาใช้โดยมิได้ขออนุญาตหรือไม่ได้รับความเห็นชอบถือได้ว่าเป็นความผิดตามกฎหมาย และผิดจริยธรรมทางวิชาการหรือวิชาชีพ ซึ่งผู้เป็นเจ้าของผลงานสามารถดำเนินการฟ้องร้องเอาผิด กับผู้ผิดจริยธรรมหรือลอกเลียนได้ สอดคล้องกับ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2548: 2) อธิบาย ความหมายพฤติกรรมจริยธรรมว่า หมายถึง การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบ งด เว้นการแสดงพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์หรือค่านิยมในสังคมนั้น ตัวอย่างพฤติกรรมเชิงจริยธรรม

ซึ่งเป็นการกระทำที่สังคมเห็นชอบและสนับสนุน มีหลายประเภท เช่น การให้ทาน การเสียสละเพื่อส่วนรวม และการช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก เป็นต้น ส่วนพฤติกรรมเชิงจริยธรรมอีกจำพวกหนึ่งคือ พฤติกรรมในสถานการณ์ที่เข้าวนใจหรือในสภาพที่ยั่วให้บุคคลกระทำผิดกฎเกณฑ์ เพื่อประโยชน์ส่วนตนบางประการ พฤติกรรมเชิงจริยธรรมในสถานการณ์ยั่ว เช่น การโกงสิ่งของ เงินทอง หรือคะแนน การลักขโมย และการกล่าวเท็จ เป็นต้น ซึ่งอาจรวมเรียกว่าพฤติกรรมเกี่ยวกับความไม่ซื่อสัตย์ ซึ่งผู้มีจริยธรรมสูงย่อมงดเว้นการกระทำที่ไม่ซื่อสัตย์นี้ พฤติกรรมเชิงจริยธรรมเป็นสิ่งที่สังคมให้ความสำคัญมากกว่าด้านอื่นๆ ทั้งนี้เพราะการกระทำในทางที่ดีและเลวของบุคคลนั้นส่งผลโดยตรงต่อความผาสุกและความทุกข์ของสังคม

จริยธรรมทางวิชาการ จึงหมายความว่า ความถูกต้อง หรือสิ่งที่ควรปฏิบัติในเชิงวิชาการ ซึ่งการขาดจริยธรรมทางวิชาการ ถือเป็นความผิดในการฝ่าฝืนข้อพึงปฏิบัติในเชิงวิชาการ ไม่ว่าจะเป็นการคัดลอก ดัดแปลงผลงานของผู้อื่นมาเป็นผลงานของตน การนำข้อความ รูปภาพ หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของผู้อื่นมาใช้ โดยไม่มีการอ้างอิงถึงเจ้าของผลงาน หากมีการละเมิดจริยธรรมในงานวิชาการเกิดขึ้นแล้ว ผลงานทางวิชาการนั้นก็ย่อมขาดความน่าเชื่อถือ ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม และส่งผลให้ผลงานวิชาการนั้นๆ เป็นผลงานที่ไม่มีคุณภาพในที่สุด กุลธิดา ท้วมสุข (2553: ออนไลน์) ได้กล่าวถึงจริยธรรมทางวิชาการในการบรรยายในหัวข้อหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ว่าการผลิตผลงานวิชาการนั้นผู้เขียนจำเป็นต้องยึดถือจริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการคือต้องมีความซื่อสัตย์ทางวิชาการไม่นำผลงานของผู้อื่นมาเป็นผลงานของตนไม่ลอกเลียนผลงานของผู้อื่นต้องให้เกียรติและอ้างอิงถึงบุคคลหรือแหล่งที่มาของข้อมูลที่นำมาใช้ในผลงานวิชาการของตนเองและแสดงหลักฐานของการค้นคว้า

ลักษณะของการละเมิดจริยธรรมในงานวิชาการที่พบเห็นทั่วไปพอจะแบ่งออกได้โดยสังเขป โดย ลัดดา กุลมานันท์ (2540: 7-10) แบ่งออกดังนี้ 1) นำผลงานของผู้อื่นมาแอบอ้างว่าเป็นผลงานของตนเองการที่นักวิชาการหรือนักวิจัยกระทำการโดยการนำเอาข้อมูลทางวิชาการหรือผลงานทางวิชาการของผู้อื่นมาเปลี่ยนแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งหรือเรียบเรียงใหม่และเปลี่ยนชื่อผู้เขียนใหม่ไม่ว่าจะนำข้อมูลมาทั้งหมดหรือเฉพาะบางส่วนก็ตามโดยไม่ระบุหรืออ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูลนั้นให้ถูกต้องมีเจตนาทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดคิดว่าผลงานต่างๆ เหล่านั้นเป็นผลงานของตนเองทั้งนั้นไม่จำเป็นว่าผลงานเหล่านั้นจะมีการขึ้นทะเบียนลิขสิทธิ์หรือไม่ก็ตามถือว่าผิดจริยธรรมในงานวิชาการทั้งสิ้น 2) นำผลงานของผู้อื่นที่ยังไม่ได้ตีพิมพ์เผยแพร่ไปเผยแพร่การคิดค้นหรือสร้างสรรค์ผลงานวิชาการนั้นยากยิ่งทั้งนี้ต้องลงทุนลงแรงทุ่มเทเวลาให้กับผลงานนั้นและต้องเสียค่าใช้จ่ายต่างๆ มากมายการที่ฉกฉวยนำเอาผลงานของผู้อื่นไปรายงานผลและตีพิมพ์เผยแพร่ให้แก่สาธารณชนทราบก่อนโดยแอบอ้างเป็นผลงานของตนเองทั้งๆ ที่เจ้าของผลงานไม่ทราบไม่มีการระบุหรืออ้างอิงถึงเจ้าของผลงานนั้นเลยและไม่คำนึงถึงความเหนื่อยยากในสิ่งที่ผู้คิดค้นผลงานนั้นควรจะได้รับผลตอบแทนจากการที่ต้องลงทุนลงแรงทุ่มเทเวลาและเสียค่าใช้จ่ายให้กับงานนั้นการกระทำดังกล่าวถือว่าเป็นการผิดจริยธรรมในงานวิชาการสมควรได้รับการตำหนิ 3) จงใจอ้างอิงผู้ร่วมวิจัยไม่ให้

ถูกต้องในการทำงานวิจัยที่ต้องมีผู้ร่วมวิจัยหลายคนหากจะต้องมีการรายงานผลงานวิจัยออกมาให้สาธารณชนทราบจำเป็นต้องระบุชื่อของผู้ร่วมงานให้ครบถ้วนเสมอและควรลำดับชื่อให้ถูกต้องโดยการเรียงเรียงชื่อตามลำดับบทบาทความสำคัญของแต่ละคนที่ร่วมวิจัยให้ตรงความจริงคือผู้ที่มีบทบาทในงานวิจัยชิ้นนั้นมากก็ควรใส่เป็นชื่อแรกและเมื่อมีการนำเอาบทความของผู้อื่นมาทำวิจัยควรอ้างอิงถึงเจ้าของบทความนั้นเป็นชื่อแรกหากจะมีการใส่ชื่อของตนก็ต่อเมื่อนำเอาบทความดังกล่าวมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นมีประโยชน์ในทางวิชาการและสังคมอย่างแท้จริงเกินความสามารถของเจ้าของงานเดิมไม่ควรระบุชื่อของตนเองเพียงผู้เดียวทั้งๆที่มีผู้อื่นร่วมทำงานวิจัยด้วยหรือปิดบังทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดคิดว่าผลงานดังกล่าวเป็นผลงานของตนเองแต่เพียงผู้เดียว 4) ลอกเลียนผลงานผู้อื่นการที่นักวิจัยหรือนักวิชาการบางคนนำเอาผลงานวิจัยของผู้อื่นมาเรียบเรียงใหม่หรือลอกเลียนผลงานโดยอาศัยแนวความคิดและข้อมูลของผู้อื่นมาเป็นผลงานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งของตนเองโดยไม่มีการระบุอ้างอิงถึงแหล่งที่มาของความคิดนั้นให้ถูกต้องมีเจตนาลอกเลียนผลงานนั้นทั้งๆ ที่รู้ถือว่าผิดจริยธรรมในทางวิชาการด้วย 5) อ้างอิงไม่ถูกต้อง การเขียนรายงานวิจัยหรือบทความทางวิชาการจะต้องอ้างอิงให้ถูกต้องเมื่อมีการนำผลงานของผู้อื่นมาใช้ไม่ว่าจะเป็นคำศัพท์วลีประโยคทั้งนี้จะนำมาบางส่วนหรือทั้งหมดก็ตามควรอ้างอิงแหล่งที่มาของประโยคหรือข้อความนั้นให้ถูกต้องชัดเจนไม่ควรปิดบังหรือมีเจตนาทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดคิดว่าข้อความหรือบทความเหล่านั้นเป็นของตนเอง

จากที่กล่าวมาข้างต้นเป็นลักษณะของการละเมิดจริยธรรมในทางวิชาการที่พบเห็นอยู่บ่อยครั้งและทั่วไปอย่างไรก็ตามลักษณะของการละเมิดดังกล่าวในบางครั้งผู้ที่ละเมิดอาจจะกระทำไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ได้ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักวิจัยผู้นั้นอาจจะไม่ได้รับการบอกกล่าวหรือเล่าเรียนถึงระเบียบวิธีของการวิจัยการอ้างอิงบรรณการทำการคัดย่อฯลฯที่เป็นระเบียบวิธีของการวิจัยก็ได้สำหรับผู้ที่จะสนใจละเมิดทั้งๆที่สมควรได้รับการตำหนิเพราะเป็นเรื่องที่นอกจากจะไม่ก่อให้เกิดความก้าวหน้าทางวิชาการแล้วยังทำให้สังคมวิชาการและนักวิจัยซึ่งน่าจะเป็นสังคมที่มีเกียรติมีนามองได้

2) การลงโทษทางจริยธรรมทางวิชาการ

การละเมิดลิขสิทธิ์ทางวิชาการของผู้อื่น ถือเป็นการกระทำที่มีความผิด และต้องได้รับการลงโทษ ซึ่งสุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2542: 5-10) ได้แบ่งระดับการผิดจริยธรรมทางวิชาการออกเป็น 2 ระดับคือ ระดับความผิดรุนแรง และระดับความผิดไม่รุนแรง ดังนี้

1. การผิดจริยธรรมขั้นรุนแรง

1.1 การเอาผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน คือ การกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งที่เอาผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนโดยวิธีการต่างๆ เช่น การนำเอาผลงานของผู้อื่นมาเปลี่ยนแปลง หรือเปลี่ยนชื่อผู้เขียนเสียใหม่ มีเจตนาทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดว่าผลงานนั้นเป็นผลงานของตน

1.2 ผลงานที่มีการระบุลิขสิทธิ์ ปัญหาทางด้านจริยธรรมทางวิชาชีพในวงการวิจัยและวิชาการขยายวงกว้างและมีมากขึ้น จนทำให้ผู้เป็นเจ้าของผลงานนั้นๆ ต้องระบุให้ชัดเจนว่าการกระทำใดเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของตน

1.3 งานที่ยังไม่พิมพ์ ในบางครั้งการกระทำผิดอาจเกิดขึ้นก่อนที่ผู้เป็นเจ้าของผลงานจะตีพิมพ์หรือรายงานผลอย่างเป็นทางการให้สาธารณชนทราบ โดยผู้ที่ขาดจริยธรรมทางการวิจัยได้ฉกฉวยผลงานของผู้ละเมิดไปใช้หรือเอาผลงานทางวิชาการที่ผู้อื่นได้ค้นคว้ารวบรวมมาเป็นแบบฉบับแต่ยังไม่ทันได้ตีพิมพ์หรือรายงาน มาจัดตีพิมพ์และรายงานเป็นผลงานของตน ในปัจจุบันการเอาผลงานบางส่วนมาใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต ถือได้ว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ทางวิชาการของผู้อื่น การถ่ายทอดสารจากตำราทั้งบทหรือทั้งเล่ม ผู้ที่เป็นเจ้าของผลงานสามารถฟ้องร้องกันได้ ดังจะเห็นได้จากข้อความเกี่ยวกับการสงวนลิขสิทธิ์ของเอกสารหรือตำราทางวิชาการ

2. การผิดจริยธรรมขั้นไม่รุนแรง

2.1 การอ้างอิงไม่ถูกต้อง คือ การเอาประโยคข้อความของผู้อื่นมาใช้โดยตรง ไม่มีการใส่เครื่องหมายคำพูด และไม่ระบุผู้เป็นเจ้าของประโยคข้อความให้แน่ชัด ทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิดว่าประโยคนั้นเป็นประโยคข้อความของนักวิจัยหรือผู้เขียนเอง

2.2 การลอกเลียน เช่น การลอกเลียนตำราและผลงานวิจัยของผู้อื่นมาเป็นตำราหรือผลงานวิจัยของตน การลอกเลียนทางวิชาการไม่แตกต่างจากการทำของปลอมซึ่งด้อยทั้งคุณภาพและความน่าเชื่อถือ ทางออกที่ดีคือ หางานวิจัยเรื่องใหม่ทำหรือของงานชิ้นนั้นไปจัดพิมพ์ใหม่จากผู้เป็นเจ้าของเดิม โดยยังคงชื่อเจ้าของผลงานไว้และระบุว่าเป็นการพิมพ์ครั้งที่ 2 หรือครั้งต่อไป

2.3 การอ้างผู้ร่วมวิจัยไม่ถูกต้อง ในการทำวิจัยผู้ร่วมงานหลายคน เมื่อมีการรายงานจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องระบุชื่อผู้ร่วมงานไว้เสมอ หรือเมื่อมีการเรียบเรียงออกมาใหม่ให้อยู่ในรูปของบทความ ก็ควรมีการระบุที่มาของบทความและชื่อนักวิจัยที่ร่วมโครงการไว้ ณ ที่ใดที่หนึ่งที่ชัดเจนในลักษณะที่เปิดเผยให้ชัดเจนว่าตนเองเพียงเรียบเรียงออกมาเป็นบทความเท่านั้น เมื่อมีการอ้างอิงถึงผลงานวิจัยที่มีผู้ร่วมวิจัยด้วย จะต้องมีการระบุชื่อผู้ร่วมวิจัยให้ครบถ้วน

การลงโทษทางจริยธรรมในการละเมิดจริยธรรมทางวิชาการ มีการกำหนดบทลงโทษให้ดำเนินการทางวินัยตามข้อเท็จจริงและความร้ายแรงไม่ว่าจะกระทำโดยเจตนาหรือกระทำโดยไม่เจตนาก็ตาม เช่น การปรับตักในงานที่ส่ง ปรับตักในรายวิชา พักการศึกษา การถูกงดพิจารณาตำแหน่งทางวิชาการ การถูกถอดถอน หรือถูกไล่ออก รวมถึงการลงโทษทางสังคมซึ่งอาจไม่ได้รับการยอมรับทางวิชาการการไม่ได้รับความน่าเชื่อถือในงานวิชาการต่อไป ตัวอย่างการลงโทษทางจริยธรรม

นักวิชาการ ผู้เขียนผลงาน หรืออาจารย์ที่ให้คะแนนการเขียนรายงานของนิสิตย่อมรู้ว่าการละเมิดลิขสิทธิ์ทางปัญญาไม่สามารถตัดสินได้ชัดเจนเหมือนขาวกับดำ ขอบเขตระหว่างงานที่เป็นการลอกมากับงานที่ได้จากการวิจัยและเขียนด้วยตนเองมักไม่ชัดเจน ดังนั้นนักวิชาการนักการศึกษาจำเป็นต้องเรียนรู้ว่าการเขียนในลักษณะใดเป็นการขโมยความคิดหรือผลงานคนอื่นบ้างเพื่อหลีกเลี่ยงการทำผิดซึ่งอาจทำให้ผิดจรรยาบรรณทางวิชาการหรืออาจถูกลงโทษ ถูกฟ้องร้องทางด้าน

กฎหมายได้ซึ่งกระทำผิดมากน้อยต้องดูที่ความตั้งใจและสถานภาพของการทำผิด ถ้าเป็นการทำผิดทางด้านวิชาการ ผู้ที่รับผิดชอบในการลงโทษคืออาจารย์ผู้สอนแต่ละคนและสถาบันการศึกษาที่เกี่ยวข้อง การขโมยทรัพย์สินทางปัญญามักเกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้ เช่นเงินรางวัล ตำแหน่งงานและเป็นอาชญากรรมสามารถลงโทษได้โดยอาศัยอำนาจของศาล การลงโทษในกรณีที่มีการลอกผลงานของคนอื่นเป็นของตนเองแบ่งออกเป็น 3 กรณี ได้แก่ 1) การลงโทษทางวิชาการ 2) การลงโทษทางกฎหมาย และ 3) การลงโทษโดยสถาบัน/หน่วยงาน ดังนี้ พรพิม พงศ์สุวรรณ. (2555: ออนไลน์) การลงโทษทางวิชาการ สถาบันการศึกษา วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในต่างประเทศเช่นอังกฤษ อเมริกา ออสเตรเลีย มักไม่ยกเว้นหรือละเลยต่อการกระทำของผู้ที่ขโมยผลงานของคนอื่น เพราะถือว่ามาตรฐานทางวิชาการ (Academic Standards) ด้านความซื่อสัตย์เป็นสิ่งสำคัญมากกว่ากฎหมาย ลิขสิทธิ์ของรัฐบาลเสียอีก ถ้าผู้ทำผิดเป็นนักศึกษาที่ขึ้นอยู่กับอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้ตัดสินใจว่าควรลงโทษอย่างไร ในลักษณะใดเช่นอาจไม่ให้คะแนนงานที่ส่งหรือปรับให้ตกทั้งวิชาที่เรียนหรือถูกไล่ออกจากสถานศึกษา ไม่มีการยกโทษให้ถ้ามีการละเมิดและไม่ใส่ใจต่อกฎระเบียบเกี่ยวกับเรื่องนี้ ไม่ว่าจะกระทำโดยสะเพร่า ไม่ได้ตั้งใจทำหรือทำโดยจงใจก็ตามถือว่าเป็นการกระทำความผิดที่แย่มากเท่าๆกัน เพราะอย่างน้อยที่สุดนักศึกษาที่ทำเช่นนี้ถือว่าเป็นการโกงตนเอง โกงคนอื่นในชั้นเรียน โดยการสร้างทำเป็นว่าตนเองได้อุทิศผลงานในการเขียนสิ่งใหม่ขึ้นมาทั้งๆที่เป็นการลอกมา ถือว่าเป็นการไม่รับผิดชอบในฐานะเป็นสมาชิกของชุมชนทางวิชาการ (Academic Community) (“A Statement on Plagiarism”, 2004) ถ้าผู้ทำผิดเป็นผู้ที่ผลิตผลงานเพื่อขอตำแหน่งทางวิชาการก็อาจถูกถอดถอนผลงานไม่ให้ผ่านการประเมิน และอาจถูกฟ้องร้องจากเจ้าของผลงานได้

การลงโทษทางกฎหมาย มีหลายกรณีที่เป็นความผิดลหุโทษทางอาญาเช่นในอเมริกาจะถูกปรับระหว่าง 100 – 50,000 ดอลลาร์ และอาจถูกจำคุกสูงสุดถึงหนึ่งปี ในแต่ละรัฐจะมีบทลงโทษแตกต่างกันและแตกต่างจากของรัฐบาลกลางเช่นถ้ามีการคัดลอกและจำหน่ายมีรายได้มากกว่าต้นฉบับเดิม 2,500 ดอลลาร์จะต้องถูกปรับสูงถึง 250,000 ดอลลาร์และถูกจำคุกสูงสุดถึง 10 ปี

การลงโทษโดยสถาบัน/หน่วยงาน สถาบันและหน่วยงานจำนวนมากมักเอาความผิดกับผู้ละเมิดลิขสิทธิ์ทางปัญญา มีกรณีตัวอย่างหลายกรณีทั่วโลกที่ต้องตกงานหรือถูกปฏิเสธในการสมัครเข้าทำงานอันเป็นผลจากการทำผิดด้านนี้ เช่น ถ้าเจ้าของหรือสำนักพิมพ์ที่ได้จดลิขสิทธิ์ผลงานนั้นจับได้ว่าเป็นการลอกก็อาจถูกฟ้องร้องทำให้ต้องจ่ายค่าเสียหายได้ นักวิชาการควรให้ความสำคัญต่อจรรยาบรรณทางวิชาการเป็นอย่างมากถือว่าการให้เกียรติเจ้าของผลงาน โดยมีการอ้างอิงให้ถูกต้องตามหลักวิชาการ ส่วนในการอ้างอิงอย่างไรวินั้นได้มีนักการศึกษาเขียนหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้มากพอสมควร สามารถหาอ่านในห้องสมุดหรือหาซื้อจากร้านขายหนังสือทั่วไป

ตัวอย่างการลงโทษโดยสถาบัน เช่น วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม (2555: ออนไลน์) ได้กำหนดการลงโทษและมาตรการในการป้องกันและลงโทษผู้ขอกำหนด ตำแหน่งอันสื่อให้เห็นว่าเป็นผู้ที่กระทำผิดทางจริยธรรมและจรรยาบรรณอันเกี่ยวข้องกับผลงานทางวิชาการ และเป็นผู้ที่มีความประพฤติไม่เหมาะสมที่จะได้รับการพิจารณาให้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ มีดังต่อไปนี้

1. กรณีที่ตรวจพบว่าผู้ข้อกำหนดตำแหน่งระบุการมีส่วนร่วมในผลงานไม่ตรงกับความเป็นจริง หรือมีพฤติกรรมส่อว่ามีการลอกเลียนผลงานทางวิชาการของผู้อื่น หรือนำผลงานทางวิชาการของผู้อื่นไปใช้ในการเสนอข้อกำหนดตำแหน่งโดยอ้างว่าเป็นผลงานทางวิชาการของตนเองจะถูกงดการพิจารณาการเสนอขอในครั้งนั้นและดำเนินการทางวินัย ตามข้อเท็จจริงและความร้ายแรงแห่งการกระทำผิดเป็นกรณีไป และห้ามผู้กระทำผิดเสนอข้อกำหนดตำแหน่ง มีกำหนดไม่น้อยกว่า 5 ปี นับตั้งแต่วันที่สภาวิทยาลัยมีมติ

2. กรณีได้รับการพิจารณาอนุมัติให้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการไปแล้ว หากภายหลังตรวจสอบพบ หรือทราบว่าผลงานทางวิชาการที่ใช้ในการเสนอข้อกำหนดตำแหน่งครั้งนั้นเป็นการลอกเลียนผลงานของผู้อื่น หรือนำเอาผลงานของผู้อื่นไปใช้ โดยอ้างว่าเป็นของตนเองจะ ถูกถอดถอนจากตำแหน่ง และดำเนินการทางวินัยตามข้อเท็จจริงและความร้ายแรงแห่งการกระทำผิดเป็นกรณีๆ ไป และห้ามผู้กระทำผิดเสนอข้อกำหนดตำแหน่งมีกำหนดไม่น้อยกว่า 5 ปี นับตั้งแต่วันที่สภาวิทยาลัยมีมติให้ถอดถอน (ตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ โดยวิธีปกติ/โดยวิธีพิเศษ)หรือนับตั้งแต่วันที่ทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ถอดถอน (ตำแหน่งศาสตราจารย์ โดยวิธีปกติ/โดยวิธีพิเศษ) แล้วแต่กรณี

3) องค์ประกอบและความสำคัญของจริยธรรม

องค์ประกอบทางจริยธรรมมีผู้กล่าวถึงไว้หลายทัศนะ ดังนี้ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524: 2-4) และปรียาภรณ์ วงศ์อนุตรโรจน์ (2546: 285) กล่าวว่า จริยธรรมประกอบด้วยลักษณะ 4 ประเภท ได้แก่ 1) ความรู้เชิงจริยธรรม หมายถึง การมีความรู้ การกระทำดีและเลว ควรหรือไม่ควร ปฏิบัติในทัศนะของสังคม เป็นความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ ค่านิยม หลักธรรม คำสอนที่เป็นปทัสถานของสังคม 2) เจตคติทางจริยธรรม หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับลักษณะนั้นๆ เจตคติเชิงจริยธรรมของบุคคลจะสอดคล้องกับค่านิยมของสังคมก็ได้ เจตคติเชิงจริยธรรมจะรวบรวมความรู้และความเข้าใจในเรื่องนั้นเข้าด้วยกัน 3) เหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึง การที่บุคคลใช้เหตุผลในการเลือกที่จะกระทำหรือเลือกที่จะไม่กระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง และจะแสดงให้เห็นถึงแรงจูงใจในการกระทำนั้นๆ 4) พฤติกรรมเชิงจริยธรรม หมายถึง การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบ หรืองดเว้นการแสดงพฤติกรรมที่ขัดต่อกฎเกณฑ์ และ ค่านิยมของสังคม และโคลเบอร์ก (สุกัญญา พูนเดช. 2552: 33-34; อ้างอิงจาก Kohlberg. 1976: 49-50) ได้ใช้การอ้างเหตุผลเชิงจริยธรรมเป็นเครื่องแสดงถึงพัฒนาการด้านจริยธรรมของบุคคลนั้นด้วย โคลเบอร์กให้ความหมายของการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมว่าเป็นเหตุผลของบุคคลที่ใช้ในการตัดสินใจเลือกที่จะประพฤติปฏิบัติพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งเหตุผลนี้แสดงให้เห็นเหตุจูงใจที่อยู่เบื้องหลังของการประพฤติพฤติกรรมนั้น

ความสำคัญของเหตุผลเชิงจริยธรรม มีผู้ศึกษาหลายคน ได้แก่ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์จันท์ (2520: 11) ได้ศึกษาจริยธรรมของเยาวชน ผลการศึกษาพบว่า เหตุผลเชิงจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเชิงจริยธรรม สามารถทำนายพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของบุคคลได้

กล่าวคือ ผู้มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงจะมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมอันแสดงถึงควมมีจริยธรรมสูงมากกว่าผู้มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำอย่างเชื่อมั่นได้

สรุปได้ว่าเหตุผลเชิงจริยธรรม ประกอบไปด้วย 1) ความรู้เชิงจริยธรรม 2) เจตคติทางจริยธรรม 3) เหตุผลเชิงจริยธรรม และ 4) พฤติกรรมเชิงจริยธรรมในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดการวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ 4 ด้านที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

การวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

การวัดเหตุผลเชิงจริยธรรม มีการสร้างแบบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมเกี่ยวกับเหตุผลที่บุคคลใช้ตัดสินใจเลือกพฤติกรรมนั้นๆ ภายใต้กรอบแนวคิดตามทฤษฎีของโคลเบอร์กมาใช้ในงานวิจัยของ โกศล มีคุณ และณรงค์ เทียมเมฆ (2545: 47-48) ได้สร้างแบบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมเพื่อใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครูจำนวน 276 คน โดยนำแนวคิดแบบประเมินรวมค่าของลิเคิร์ทมาใช้ในการพัฒนาแบบวัดการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม โดยนำเสนอเรื่องขัดแย้งทางจริยธรรม 17 เรื่อง บางเรื่องได้จากแบบวัดของ แบท; โคลบี และสไปเซอร์ (ดวงเดือน พันธุมนาวัน และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิน. 2520; อ้างอิงจาก Blatt; Colby and Speicher. 1974) จากเรื่อง “Hypothetical Dilemma for Moral Discussions” เป็นส่วนหนึ่งของ “Moral Education and Research Foundation” ที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด สหรัฐอเมริกา และบางเรื่องเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมการตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งลงไปต่อจากนั้นจะมีเหตุผลเพื่อการตัดสินใจ 5 ข้อ ซึ่งเป็นเหตุผลแทนขั้นของพัฒนาการทางจริยธรรมขั้นที่ 2 ถึงขั้นที่ 6 ตามทฤษฎีของโคลเบอร์ก เหตุที่ไม่มีขั้นที่ 1 เพราะแบบวัดนี้มุ่งใช้กับผู้ที่ยุ้ยรุ่งตอนปลาย และวัยผู้ใหญ่ ซึ่งวัยดังกล่าวมีการใช้เหตุผลขั้นนี้น้อยมาก ในแต่ละเหตุผลจะมีมาตราประเมินรวมค่า 6 ระดับตั้งแต่เห็นด้วยที่สุด จนถึงไม่เห็นด้วยที่สุด การตอบเมื่ออ่านจบในแต่ละเรื่องพร้อมกับการตัดสินใจในทางเลือกนั้นๆ ผู้ตอบจะต้องอ่านและแสดงความเห็นโดยการประเมินแต่ละเหตุผลทั้ง 5 เหตุผลว่าตนเห็นด้วยกับแต่ละเหตุผลในระดับใด การตรวจให้คะแนนสำหรับเหตุผลที่แทนขั้น 2 และขั้น 3 ให้คะแนนกลับกัน กับระดับความเห็นที่ประเมินคือการประเมิน 1 ถึง 6 ให้คะแนนเป็น 6 ถึง 1 ตามลำดับ ส่วนเหตุผลที่แทนขั้น 4 ถึงขั้น 6 ให้คะแนนตามระดับความเห็นที่ประเมิน คือ การประเมิน 1 ถึง 6 ก็ให้คะแนน 1 ถึง 6 เช่นกัน นำคะแนนความเห็นที่ประเมินคูณด้วยขั้นของเหตุผลนั้น ได้เป็นคะแนนของการตอบเหตุผลนั้น เช่น ผู้ตอบประเมินเหตุผลข้อหนึ่งเป็นระดับ 5 ถ้าเหตุผลข้อนั้นเป็นขั้นที่ 3 ผู้ตอบจะได้คะแนนจากการตอบข้อนี้เป็น $3 \times 2 = 6$ คะแนน พิสัยคะแนนจากการประเมินเหตุผลแต่ละข้อจึงเป็นได้ตั้งแต่ 2 ถึง 36 คะแนน (คือ ตั้งแต่ $2 \times 1 = 2$ จนถึง $6 \times 6 = 36$) และได้นำชุดของเรื่องขัดแย้งทางจริยธรรมทั้ง 17 เรื่อง ไปทดลองใช้กับครูประจำการซึ่งสอนอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษา และนักศึกษาคูรุ่มรวม 120 คน ซึ่งมีทั้งชายและหญิงอายุ 18 ปี ถึง 45 ปีโดยให้ทุกคนตอบทุกเรื่อง ประเมินทุกเหตุผลในแต่ละเรื่องนำผลการตอบมาตรวจให้คะแนนตามวิธีที่ได้อธิบายมาแล้ว นำไปวิเคราะห์หาอำนาจจำแนกรายข้อด้วยสถิติ (t-test)

จากการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ พบว่าเหตุผลซึ่งให้ประเมินส่วนใหญ่ใน 17 เรื่องมีค่า t สูงกว่า 1.75 ซึ่งแสดงว่ามีนัยสำคัญมีความสามารถในการจำแนก แต่มีอยู่ 2 เรื่องที่ทุกเหตุผลค่า t ไม่มีนัยสำคัญ พบว่าเหตุผลที่มีค่า t สูงๆซึ่งแสดงว่าจำแนกได้ดีมากนั้น มักเป็นเหตุผลชั้น 5 รองลงไปคือชั้น 6 เรื่องขัดแย้งทางจริยธรรม 2 เรื่องพร้อมเหตุผลที่ไม่พบนัยสำคัญของการจำแนกได้ถูกตัดออก ที่เหลือเรื่องขัดแย้งทางจริยธรรมพร้อมเหตุผลจำนวน 15 เรื่อง ได้จัดเป็นชุดแบบวัดใหม่ 7 ชุด ซึ่งแต่ละชุดมีองค์ประกอบที่เป็นเรื่องขัดแย้งและเหตุผลต่างๆ กัน จากการตอบเดิมที่ได้นำมาวิเคราะห์ในตอนแรก นำมาตรวจให้คะแนนใหม่ตามแบบของชุดแบบวัดใหม่ที่ละชุด จนครบทั้ง 7 ชุด นอกจากนั้นยังทดลองใช้วิธีตรวจให้คะแนนสองแบบอีกด้วย คือ ให้คะแนนเหตุผลชั้นต่ำกลับกับเหตุผลชั้นสูง กับให้คะแนนเหตุผลชั้นต่ำแบบเดียวกับเหตุผลชั้นสูง (คือให้คะแนน 1 ถึง 6 กับระดับประเมินไม่เห็นด้วยที่สุด ถึงเห็นด้วยที่สุด) แล้วนำข้อมูลเหล่านี้เข้าวิเคราะห์เพื่อหาคุณภาพ ซึ่งได้พบว่าในส่วนความสามารถในการจำแนกรายข้อมีค่า t ตั้งแต่ 1.98 ถึง 5.59 ค่าความเที่ยงตั้งแต่ .58 ถึง .84 เมื่อพิจารณาผลการตรวจสอบคุณภาพทั้งสองครั้ง จากแบบวัด 7 ชุด ความสามารถในการจำแนกไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก แต่ค่าความเที่ยงเปลี่ยนแปลงไปทุกชุด โดยพบแนวโน้มว่าการตรวจแบบให้คะแนนเหตุผลชั้นสูงกับชั้นต่ำกลับกัน ให้ค่าความเที่ยงสูงกว่าแบบวัดชุดที่มีค่าความเที่ยงสูง แบบวัดที่มีค่าความเที่ยงดีที่สุดคือ ชุดที่ 5 ซึ่งประกอบด้วย 12 เรื่อง 24 เหตุผล แบบวัดดังกล่าวมีเฉพาะเหตุผลชั้น 5 และชั้น 6 โดยมีค่าความเที่ยง .84 จึงได้ทำการปรับปรุงและจัดพิมพ์แบบวัดชุดที่ 5 นี้ขึ้นเพื่อการนำไปใช้ ในภายหลังได้มีผู้นำเครื่องมือนี้ไปใช้ในงานวิจัยอีกหลายเรื่อง อาทิ สุกัญญา พูนเดช (2552) และปริญญา บ้องรอด (2554) นำแบบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมของโกศล มีคุณ และณรงค์ เทียมเมฆ (2545) มาปรับใช้ในการศึกษา โดยสุกัญญา พูนเดช (2552) ได้มาปรับใช้ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมของวิศวกรสังกัดการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคประกอบด้วยสถานการณ์ 7 เรื่องแต่ละเรื่องประกอบด้วยข้อคำถาม 2 ข้อ มีลักษณะเป็นมาตราประเมิน 6 หน่วย จาก จาก “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ถึง “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .795 ส่วน ปริญญา บ้องรอด (2554) นำมาปรับเพื่อใช้วัดเหตุผลเชิงจริยธรรมต่อพฤติกรรมการทำงาน อย่างมีจริยธรรมของพนักงานโรงงานยาสูบกระทรวงการคลัง ซึ่งมีข้อคำถามจำนวน 12 ข้อ แต่ละข้อมีมาตราวัดประเมินค่า 6 หน่วยตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” พิสัยของคะแนนอยู่ระหว่าง 12 – 72 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยการหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item-total correlation) ระหว่าง 0.343 – 0.543 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาฉบับทดลองใช้ เท่ากับ .810 และฉบับจริงเท่ากับ .807

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ปรับใช้ใช้แบบสอบถามวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมของ ปริญญา บ้องรอด (2554) มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมต่อพฤติกรรมการทำงาน การคัดลอกผลงานวิชาการ เนื่องจากมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ และแบบความสอดคล้องภายในได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาที่ยอมรับได้ ลักษณะข้อคำถามเหตุการณ์ขัดแย้งทางจริยธรรม 6 เรื่อง แต่ละ

เรื่องประกอบด้วยข้อคำถาม 2 ข้อ มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 หน่วย จาก จาก “เห็นด้วยที่สุด” ถึง “ไม่เห็นด้วยที่สุด” ผู้ที่ได้คะแนนสูงจะมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเหตุผลเชิงจริยธรรมต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

สุกัญญา พุนเดช (2552) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมของวิศวกรสังกัดการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค พบว่าวิศวกรสังกัดการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมสูงกว่าวิศวกรสังกัดการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปริญญญา บ่อรอด (2554) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ลักษณะทางจิตและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมของพนักงานโรงงานยาสูบ กระทรวงการคลัง พบว่าพนักงานโรงงานยาสูบ กระทรวงการคลังที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมสูงกว่าพนักงานที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ณัฐพร ศรีสติ (2548) ศึกษาเรื่อง ความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้เข้ามาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการของนิสิตนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ที่มีจริยธรรมบุคคล และจริยธรรมทางวิชาการสูง มีแนวโน้มมีพฤติกรรมคัดลอกผลงานวิชาการน้อยกว่าผู้มีจริยธรรมบุคคล และจริยธรรมทางวิชาการต่ำกว่า

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า ผู้ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงจะมีพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมสูงทั้งในกลุ่มของวิศวกรสังกัดการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค และกลุ่มของพนักงานโรงงานยาสูบ กระทรวงการคลังผู้วิจัยจึงคาดว่า เหตุผลเชิงจริยธรรมน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

6. จิตลักษณะตามสถานการณ์กับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

แนวคิดเรื่องเจตคติ

ความหมาย องค์ประกอบ และการวัดเจตคติ

งามตา วนิทานนท์ (2536: 215) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เป็นจิตลักษณะที่เกิดจากการรู้คิดเชิงประเมินค่าเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดทำนองประโยชน์หรือโทษของบุคคล ทำให้มีความรู้สึกโน้มเอียงไปทางชอบ หรือพอใจมากถึงน้อยต่อสิ่งนั้นๆ รวมทั้งความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมเฉพาะอย่างอันเป็นผลสืบเนื่องจากการเห็นประโยชน์ หรือพอใจต่อสิ่งนั้น ในขณะที่ ศักดิ์ไทย สุรกีจวรร (2545: 138) ให้ความหมายไว้ว่าเจตคติ หมายถึง สภาวะความพร้อมทางจิตที่

เกี่ยวข้องกับความคิด ความรู้สึกและแนวโน้มของพฤติกรรมบุคคลที่มีต่อบุคคลสิ่งของ สถานการณ์ต่าง ๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่งและสภาวะความพร้อมทางจิตนี้จะต้องอยู่นานพอสมควร ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2531: 5-6) กล่าวว่า เจตคติมีองค์ประกอบสำคัญ 3 องค์ประกอบ คือ 1) องค์ประกอบทางการรู้คิด (Cognitive Component) หมายถึง การรู้ การคิด ความเชื่อ ตลอดจนข้อสันนิษฐานทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับวัตถุทางเจตคติ เจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ต้องประกอบไปด้วยความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นเป็นอันดับแรก และเป็นความรู้ว่าสิ่งนั้นมีคุณหรือโทษมากน้อยเพียงใด เป็นความรู้หรือความเชื่อที่ใช้ประเมินค่าได้ 2) องค์ประกอบทางความรู้สึก (Affective Component) องค์ประกอบนี้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของเจตคติ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ เมื่อบุคคลมีความรู้เรื่องคุณหรือโทษของสิ่งนั้นแล้ว บุคคลจะต้องมีความรู้สึกสอดคล้องกับองค์ประกอบทางการรู้คิดด้วย กล่าวคือ ถ้าบุคคลรู้เกี่ยวกับสิ่งหนึ่งในทางที่ดี ย่อมจะเกิดความรู้สึกชอบใจพอใจ แต่ถ้ารู้เกี่ยวกับสิ่งนั้นในทางไม่ดีก็ย่อมจะไม่ชอบใจ ไม่พอใจ 3) องค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ (Action Tendency Component) หมายถึง การที่บุคคลมีความพร้อมที่จะช่วยเหลือ สนับสนุน ส่งเสริมสิ่งที่เขาชอบ พอใจ และพร้อมที่จะทำลาย หรือเพิกเฉยต่อสิ่งที่เขาไม่ชอบ ไม่พอใจ เมื่อบุคคลมีความรู้เชิงประเมินค่า และมีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้นแล้ว สิ่งที่สอดคล้องกันซึ่งติดตามมาคือ ความพร้อมที่จะกระทำการให้สอดคล้องกับความรู้สึกของตนต่อสิ่งนั้นด้วย ดังนั้น การรายงานถึงความพร้อมในการปฏิบัติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งจึงเป็นเครื่องสะท้อนให้เข้าใจเจตคติของบุคคลด้วย

สรุปได้ว่า เจตคติเป็นลักษณะทางจิตประเภทหนึ่ง ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบทางการรู้คิด องค์ประกอบทางความรู้สึก องค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดเจตคติดีในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น โดยผู้วิจัยจะกำหนดวัดเจตคติทั้ง 3 องค์ประกอบ และกำหนดให้เจตคติดีในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น หมายถึง สภาวะความพร้อมทางความคิด ความรู้สึก ต่อการไม่ลอกเลียนผลงานวิชาการของผู้อื่น มีประโยชน์เพียงใด รู้ถึงการกระทำนั้นชอบ-ไม่ชอบเพียงใด และมีความพร้อมที่จะไม่คัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่นมากน้อยเพียงใด

การวัดเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่อพฤติกรรม การป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2531: 7-8) กล่าวว่า การวัดองค์ประกอบทั้ง 3 ประการของเจตคตินั้นนักจิตวิทยาสังคมนิยมวัดกัน 2 ด้านคือ 1) ทิศทาง (Direction) หมายถึง การประเมินค่าความรู้ การรู้สึก และการพร้อมที่จะกระทำไปในด้านที่เป็นบวกหรือลบ เช่น เกี่ยวกับองค์ประกอบทางความรู้ สามารถวัดได้ว่าบุคคลมีความรู้ในประเด็นที่ต้องการวัดในทางที่ว่าสิ่งนั้นดีหรือเลว ส่งองค์ประกอบทางด้านความรู้สึก สามารถวัดได้ว่าบุคคลมีความรู้สึกต่อสิ่งนั้นในทางบวกหรือลบ คือ ในทางชอบใจ พอใจ หรือไม่ชอบ ไม่พอใจ ส่วนองค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ สามารถวัดได้ว่า

บุคคลพร้อมที่จะกระทำต่อสิ่งนั้นในทางบวกหรือลบ ซึ่งทางบวกหมายถึง การพร้อมที่จะให้การสนับสนุนหรือช่วยเหลือ ส่วนทางลบ หมายถึง การพร้อมที่จะทำลาย หรือขัดขวางความเจริญของสิ่งนั้น 2) ปริมาณ (Magnitude) หมายถึง ความเข้มข้นหรือปริมาณความรุนแรงของเจตคติไปในทิศทางบวกหรือลบ กล่าวคือ บุคคลอาจมีเจตคติต่อสิ่งหนึ่งอย่างรุนแรงมากและต่ออีกสิ่งหนึ่งเพียงเบาบาง ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับความสำคัญของสิ่งนั้น หรือขึ้นอยู่กับความพัวพันของบุคคลกับเรื่องนั้น

ในการวัดเจตคติ พัทธี รัตนพันธ์ (2551) ได้สร้างแบบวัดเจตคติต่อการมีส่วนร่วมด้านการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาโดยวัดเจตคติ 3 ด้าน คือ ความรู้สึกเชิงประเมินค่า ความรู้สึก และความพร้อมมุ่งกระทำ โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับความรู้เชิงประเมินค่าของอาจารย์เกี่ยวกับคุณประโยชน์ของการมีส่วนร่วมด้านการวิจัย ความรู้สึกชอบและความพอใจในการมีส่วนร่วมตลอดจนความพร้อมที่จะมีส่วนร่วมด้านการวิจัย มีข้อคำถาม 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .29 - .76 มีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .8556 และนิชาภัทร โพธิ์บาง (2550) ได้สร้างแบบวัดทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีโดยวัดทัศนคติ 3 ด้านเช่นกัน มีข้อคำถามจำนวน 48 ข้อ ใช้มาตรวัดประเมินค่า 6 หน่วย ตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .18 - .57 ค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา เท่ากับ .89

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ปรับใช้แบบสอบถามวัดเจตคติของ พัทธี รัตนพันธ์ (2551) ที่ใช้วัดเจตคติที่ดีกับการมีส่วนร่วมด้านการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เนื่องจากมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบความสอดคล้องภายในได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาที่ยอมรับได้ และยังใช้วัดในกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับที่ผู้วิจัยต้องการวัดแบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” มีลักษณะของประโยคทั้งเชิงบวกและลบ ผู้ที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

พัทธี รัตนพันธ์ (2551) ทำการศึกษาเรื่อง สถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมด้านการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทากลุ่มตัวอย่างที่วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปฏิบัติงานมาแล้วไม่น้อยกว่า 9 เดือน และมีวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาโทขึ้นไป โดยไม่นับรวมอาจารย์ที่ลาศึกษาต่อจำนวน 201 คน พบว่า 1. การมีส่วนร่วมด้านการวิจัย แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ การสนับสนุนของผู้บริหาร และเจตคติต่อการมีส่วนร่วมด้านการวิจัย ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 2. การมีส่วนร่วมด้านการวิจัย แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ บรรยาการในองค์การ และเจตคติต่อการมีส่วนร่วมด้านการวิจัย ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย

นิชาภัทร โพธิ์บาง (2550) ทำการศึกษา เรื่อง ลักษณะจิตใจและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี ทำการศึกษาเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีชายและหญิง จำนวนรวม 372 คนพบว่าเมื่อรวมกลุ่มตัวแปรทางสถานการณ์ และจิตลักษณะเข้าด้วยกันสามารถทำนายพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมแต่ละด้านได้ชัดเจนพบตัวทำนายที่สำคัญของพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมแต่ละด้าน คือ ทศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรม เป็นตัวทำนายที่สำคัญเป็นอันดับแรก

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่าเจตคติที่ดีเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมในหลายด้าน โดยเฉพาะเมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นๆ ทั้งลักษณะทางสถานการณ์สังคม และลักษณะทางจิต อาทิกามีส่วนร่วมด้านการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมในด้านต่างๆ ของเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี ผู้วิจัยจึงคาดว่าเจตคติที่ดีในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่นจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

1) แนวคิดการรับรู้ความสามารถของตน

การรับรู้ความสามารถของตน มาจากคำในภาษาอังกฤษว่า Perceived Self-Efficacy หรือที่นิยมใช้ว่า Self-Efficacy หมายถึง ความเชื่อของบุคคลว่าตนมีความสามารถที่จะจัดการระบบ และสามารถกระทำพฤติกรรมต่างๆ ให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดได้ สอดคล้องกับ ประทีป จินฉี (2540: 110) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเองที่จะจัดการและดำเนินการกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ในสถานการณ์ที่บางครั้งอาจมีความคลุมเครือ ไม่ชัดเจน มีความแปลกใหม่ ที่ไม่สามารถทำนายสิ่งที่เกิดขึ้นได้ ซึ่งสภาพการณ์เหล่านี้มักจะทำให้บุคคลเกิดความเครียดได้ การรับรู้ความสามารถของตนนี้มีได้ขึ้นอยู่กับทักษะที่บุคคลมีอยู่ในขณะนั้นเท่านั้น หากแต่ยังขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของบุคคลว่าเขาสามารถทำอะไรได้ด้วยทักษะที่เขามีอยู่ และ วิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี (2543: 29) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง ความเชื่อของบุคคลว่าตนมีความสามารถที่จะจัดการระบบและกระทำเพื่อให้บรรลุผลตามที่กำหนดได้ และ สมใจ ธนเกียรติมงคล (2553: 8) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึงความเชื่อของบุคคลว่าตนมีความสามารถที่จะจัดการระบบ และสามารถกระทำพฤติกรรมต่างๆ ให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดได้

2) ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเอง

การรับรู้ความสามารถของตนเองมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Cognitive Theory) ของแบนดูรา (Bandura) ซึ่งมีความเชื่อว่า บุคคลจะตัดสินใจที่กระทำพฤติกรรมใดหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 ประการ คือ 1) ความคาดหวังในความสามารถของตน (Efficacy expectation) ซึ่งต่อมาแบนดูราได้เปลี่ยนเป็น การรับรู้ความสามารถของตน ที่จะจัดการและดำเนินการกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมายตามที่คาดหวังไว้ และ 2) ความคาดหวังในผลที่จะเกิดขึ้น (Outcome expectation) หมายถึง ความเชื่อบุคคลประมาณค่าถึงพฤติกรรมเฉพาะอย่างที่จะปฏิบัติได้ นำสู่ผลลัพธ์ตามที่คาดหวังไว้ เป็นการคาดหวังในผลที่จะเกิดขึ้นเนื่องมาจากพฤติกรรมที่ได้ทำ ซึ่งสามารถแสดงเป็นภาพได้ดังนี้



ภาพประกอบ 3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังเกี่ยวกับผลกระทบที่จะเกิดขึ้น

ที่มา: บุญสิทธิ์ ไชยชนะ. (2543). การพัฒนาความรู้ความสามารถของคนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของผู้เข้ารับการรักษา ขั้นตอนการถอนพิษยา ของคลินิกยาเสพติด ในโรงพยาบาลของรัฐ. หน้า 12.

จากภาพประกอบ 3 จะเห็นได้ว่า บุคคลจะกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งหรือไม่ขึ้นอยู่กับหนึ่งขึ้นอยู่กับ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับความคาดหวังเกี่ยวกับผลกระทบที่จะเกิดขึ้น ซึ่งสามารถแสดงความสัมพันธ์ในภาพประกอบ 4 ได้ดังนี้

		ความคาดหวังที่เกี่ยวกับผลกรรมที่เกิดขึ้น	
		สูง	ต่ำ
การรับรู้ความสามารถของตน	สูง	มีแนวโน้มที่จะทำแน่นอน	มีแนวโน้มที่จะไม่ทำ
	ต่ำ	มีแนวโน้มที่จะไม่ทำ	มีแนวโน้มที่จะทำแน่นอน

ภาพประกอบ 4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตน และความคาดหวังเกี่ยวกับผลกรรมที่จะเกิดขึ้นต่อการตัดสินใจกระทำพฤติกรรมของบุคคล

จากภาพประกอบ 4 จะเห็นความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตน และความคาดหวังเกี่ยวกับผลกรรมที่จะเกิดขึ้น ถ้าหากบุคคลมีการรับรู้ความสามารถตนสูง และมีความคาดหวังที่เกี่ยวกับผลกรรมที่เกิดขึ้นสูงเช่นเดียวกัน บุคคลก็จะมีแนวโน้มที่จะตัดสินใจกระทำพฤติกรรมแน่นอน แต่ในทางตรงกันข้ามหากบุคคลมีการรับรู้ความสามารถตนต่ำ และมีความคาดหวังที่เกี่ยวกับผลกรรมที่เกิดขึ้นต่ำหรือความคาดหวังในส่วนใดส่วนหนึ่งไปในทางตรงข้าม บุคคลก็จะมีแนวโน้มที่จะตัดสินใจไม่กระทำพฤติกรรมนั้น จะเห็นได้ว่าการรับรู้ความสามารถของตน น่าจะเป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจกระทำพฤติกรรมของบุคคล ทั้งนี้

อัลเบิร์ต แบนดูรา (วิลาสลักษณ์ ชวัลลสี. 2538: 97-98; อ้างอิงจาก Albert Bandura. 1986) ยังกล่าวว่า แม้บุคคลจะมีการรับรู้ความสามารถของตนสูงก็ตาม แต่บุคคลอาจจะไม่กระทำพฤติกรรมนั้นได้ ทั้งนี้เพราะ 1) ขาดสิ่งจูงใจหรือถูกบังคับจากภายนอกให้กระทำ 2) การตัดสินใจผลกรรมพลาดไป คือ ตัดสินเกี่ยวกับผลกรรมที่จะได้จากการกระทำพฤติกรรมนั้นพลาดไป ทำให้รู้สึกไม่คุ้มค่าที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นๆ 3) ความไม่ทันการณ์ในการประเมินความสามารถของตน เนื่องจากขาดประสบการณ์ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอจะทำให้บุคคลเกิดการตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเองผิดพลาดไป 4) การประเมินความสามารถของตนผิดพลาด เช่น บุคคลประเมินว่า ตนเองมีความสามารถกระทำในพฤติกรรมหนึ่งต่ำ บุคคลนั้นอาจไม่กระทำพฤติกรรมนั้นได้ 5) การประเมินความสำคัญของทักษะย่อยๆ ที่จะต้องใช้ในการกระทำพฤติกรรมผิดพลาด 6) เป้าหมายของการกระทำมีลักษณะคลุมเครือไม่ชัดเจน และเป้าหมายนั้นไม่สามารถปฏิบัติได้ 7) การรู้จักตนเองไม่ถูกต้อง อาจเป็นผลมาจากการกระทำที่มีลักษณะคลุมเครือไม่ชัดเจน ถูกบังคับให้กระทำหรือได้รับข้อมูลจากภายนอกมาจากการไม่ถูกต้อง

จากการทฤษฎีข้างต้น พบว่าการรับรู้ความสามารถของตนเป็นเหตุปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการอธิบายการเกิดพฤติกรรมได้ และเบนดูรายังได้กล่าวอีกว่า การรับรู้ความสามารถของตนนั้น อาจเกิดจากปัจจัยใดปัจจัยหนึ่ง หรืออาจเกิดจากปัจจัยหลายประการผสมรวมกันได้

สรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตน หมายถึง ความเชื่อของบุคคลว่าตนมีความสามารถที่จะจัดการระบบ และสามารถกระทำพฤติกรรมต่างๆ ให้บรรลุผลตามเป้าหมายที่

กำหนดได้ประกอบไปด้วยปัจจัย 2 ปัจจัย คือ 1) ความคาดหวังในความสามารถของตน และ 2) ความคาดหวังในผลที่จะเกิดขึ้น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงคาดว่า การรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตน น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

การวัดการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่อ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

ลี และบอบโก (บุญสิทธิ์ไชยชนะ. 2543: 14-15; อ้างอิงจาก Lee; & Bobko. 1994) ได้รวบรวมการวัดความรู้ความสามารถของตนเองตามทฤษฎีของแบนดูรา พบว่ามี 4 วิธี ดังนี้ 1) การวัดความเข้มหรือความมั่นใจ (Self-Efficacy Strength) เป็นวิธีการนำมาใช้วัดการรับรู้ความสามารถของตนมากที่สุดทำได้โดยการสอบถามผู้ตอบถึงความมั่นใจว่าสามารถปฏิบัติงานที่มีความยากเพิ่มขึ้นได้เพียงใด โดยให้แบบประเมินความมั่นใจจาก ไม่มีความมั่นใจเลย (0) ถึงมีความมั่นใจเต็มที่ (100) 2) การวัดระดับความยาก (Self-Efficacy Magnitude) เป็นวิธีที่นิยมรองลงมา โดยใช้คำถามเช่นเดียวกับแบบวัดแบบแรกแต่ตอบคำถามเป็นแบบใช่-ไม่ใช่ (Yes-No Scale) หากตอบใช่ (Yes) จะได้ 1 คะแนน หากตอบไม่ (No) จะได้ 0 คะแนน ซึ่งผู้ที่มีคะแนนรวมมากกว่าจะเป็นผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนสูงกว่า 3) การวัดแบบผสม โดยใช้แบบวัดแบบที่หนึ่งและสองผสมกัน ซึ่งข้อคำถามเป็นข้อเดียวกัน และการตอบจะมีสองลักษณะคือ ความเข้ม หรือความมั่นใจและระดับความยาก 4) การวัดความเข้มหรือความมั่นใจต่องานที่กำหนด โดยให้ตอบคำถามเพียงข้อเดียวเกี่ยวกับงานที่กำหนดให้ทำ แล้วให้ประเมินความมั่นใจ ความสำเร็จในงานชิ้นนั้นๆ

จากการวัดการรับรู้ความสามารถของตนตามแบบประเมินทั้ง 4 ที่กล่าวมาแล้วนั้น อัลเบิร์ตแบนดูรา (วิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี. 2543: 34; Albert Bandura. 1997) ยังกล่าวว่า การวัดการรับรู้ความสามารถของตนในรูปแบบมาตรฐาน มีการวัด 2 รูปแบบคือ 1) การวัดถึงระดับความเข้มหรือระดับความยากของสถานการณ์นั้นๆ โดยเรียงลำดับสถานการณ์ให้ระดับความยากเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แล้วให้บุคคลเลือกตอบถึงระดับความมั่นใจ (0-100 คะแนน) และ 2) การใช้สถานการณ์ต่างๆ ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนั้นๆ นำมาสร้างเป็นข้อคำถาม แล้วให้บุคคลตอบถึงระดับความมั่นใจในข้อคำถามเหล่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับ วรวรรณ อร่ามพงศ์ (2551: 50) กล่าวว่า วิธีการวัดการรับรู้ความสามารถของตนที่ใช้กันมากก็คือ การวัดความมั่นใจ โดยการถามว่าผู้ตอบมีความมั่นใจว่าเขาสามารถปฏิบัติงานในงานที่ยากขึ้นหรือไม่ คำตอบมักจะเป็นว่า “ไม่มีความมั่นใจ” (0) จนถึง “มีความมั่นใจเต็มที่” (10) หรือใช้สเกลแบบ 0% ถึง 100% ซึ่งงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการวัดการรับรู้ความสามารถของตน ในขณะที่ วรวรรณ อร่ามพงศ์ (2551) ได้สร้างเครื่องมือที่ใช้การรับรู้ความสามารถของตนในการปฏิบัติงานในหน้าที่ของสัตวแพทย์ ซึ่งปรับปรุงมาจากแบบวัดของกรรณิกา ศิลปะพรหมมาศ (2547) ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบมาตรประเมินรวมค่า จำนวนข้อคำถาม 15 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรวัดประเมินค่า 11 หน่วย จาก “ไม่สามารถทำได้” ถึง “ทำได้และมั่นใจที่สุด” เมื่อนำแบบวัดไปทดลองใช้กับกลุ่มสัตวแพทย์ จำนวน 80 คน เพื่อหาคุณภาพเครื่องมือวัด

พบว่ามีความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .93 และ สมใจ ธนเกียรติมงคล (2553) ได้สร้างเครื่องมือที่ใช้การรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งพัฒนามาจากแบบวัดของเสกสรรค์ ทองคำบรรจง (2539: 346-348) เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) 5 ระดับ ประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 40 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.649 - 0.925 และมีความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ .949

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ปรับใช้แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการในการทำปริญญานิพนธ์ ของสมใจ ธนเกียรติมงคล (2553) มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เนื่องจากมีความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบความสอดคล้องภายในได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาที่ยอมรับได้และยังใช้วัดในกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับที่ผู้วิจัยต้องการวัด โดยได้ปรับข้อคำถามให้สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา 4 ด้าน จึงเลือกตัวแปรสังเกตได้ที่สอดคล้องกับขั้นตอนในการทำปริญญานิพนธ์ อันเป็นบริบทที่คาดว่าจะส่งผลต่อพฤติกรรมการคัดลอกผลงานวิชาการ ดังนี้คือ 1) วัดความเข้มในการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์โดยไม่คัดลอกผลงานวิชาการ คือ ความเชื่อมั่นของนิสิตว่าตนเองมีความสามารถในการทำปริญญานิพนธ์โดยไม่คัดลอกผลงานวิชาการ และเชื่อมั่นว่าตนเองจะสามารถทำปริญญานิพนธ์ให้สำเร็จโดยไม่คัดลอกผลงานวิชาการและ 2) วัดระดับความมั่นใจในความสามารถทางวิชาการของตนเองว่าจะไม่คัดลอกผลงานวิชาการหากการทำปริญญานิพนธ์นั้นมีความยุ่งยากเพิ่มมากขึ้น เป็นแบบวัดประเมินค่าความมั่นใจว่าสามารถปฏิบัติกิจกรรมนั้นได้หรือไม่ และมีระดับความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองสูงเพียงใด โดยปรับปรุงเป็นแบบมาตรวัดประเมินค่า จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” ผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนเองสูงจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

สมใจ ธนเกียรติมงคล (2553) ที่ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า ผลกระทบทางอ้อมจากลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองสูงสุด โดยส่งผลกระทบมายังการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ผ่านการสนับสนุนทางสังคมและความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางเท่ากับ -0.143 โดยที่ตัวแปรแฝงเชิงสาเหตุทั้งหมดร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ได้ร้อยละ 59.50 ในขณะที่ บุญสิทธิ์ ไชยชนะ (2543) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาความรู้ความสามารถของตนเองที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการสแปย์เอโรอินซ์ ของผู้เข้ารับการบำบัด ขั้นตอนการถอนพิษยา ของ

คลินิกยาเสพติดในโรงพยาบาลของรัฐ พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนในการไม่เสพยาเฮโรอีนซ้ำมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการป้องกันการเสพยาเฮโรอีนซ้ำ ($r=.44$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมในหลายด้าน อาทิ มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิกิริยาพิษ และพฤติกรรมการป้องกันการเสพยาเฮโรอีนซ้ำ ผู้วิจัยจึงคาดหวังว่า ความสามารถทางวิชาการของตนเองน่าจะเป็นตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

7. ลักษณะชีวสังคมและภูมิหลังกับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงาน

วิชาการ

เพศ หมายถึง เพศ ของนิสิตที่เป็นกลุ่มวิจัยกำลังศึกษาอยู่ ได้แก่ เพศหญิง และเพศชาย ทั้งนี้ จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศ และจริยธรรม อาทิ วรวรรณ อร่ามพงษ์ (2551) พบว่า สัตว์แพทย์ชายที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมมาก จะเป็นสัตว์แพทย์ที่มีพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรม ด้านกล้ายืนหยัดทำในสิ่งที่ถูกต้อง ด้านข้อสัตย์รับผิดชอบ ด้านการไม่เลือกปฏิบัติและด้านรวมมาก นอกจากนี้ ปริญญา บัองรอด (2554) พบว่า พนักงานโรงงานยาสูบทั้งเพศชาย และหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการทำงานอย่างมี จริยธรรมมากกว่าผู้ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมน้อย และ นิชาภัทร โพธิ์บาง (2550) พบว่า เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีเพศชาย และหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมมาก จะมีพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมมาก

จากงานวิจัยข้างต้น พบว่า เพศ มีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมจริยธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่พบมากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับตัวแปรร่วมอื่นๆ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเพศของนิสิตบัณฑิตศึกษา เป็นตัวแปรหนึ่งที่ใช้ศึกษา

ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับชั้นที่นิสิตที่เป็นกลุ่มวิจัยกำลังศึกษาอยู่ ได้แก่ ระดับปริญญาเอก และ ระดับปริญญาโท ทั้งนี้ จากการวิจัยของ ญัฐพร ศรีสติ (2548: 139-144) ศึกษาเรื่อง ความรู้ ทักษะและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเองผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการของนิสิต นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นิสิตชั้นปีสูงกว่าจะมีความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมการคัดลอกผลงานวิชาการน้อยกว่านิสิตชั้นปีต่ำกว่า ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาระดับการศึกษาของนิสิตบัณฑิตศึกษาเป็นตัวแปรหนึ่งที่ใช้ศึกษา

ประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ หมายถึง ประสบการณ์ หรือภูมิหลังของนิสิตในการมีส่วนร่วม หรือเคยสร้างสรรค์ผลงานวิชาการมาก่อนที่ผู้วิจัยจะทำการศึกษา ทั้งนี้ จากการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุการเกิดพฤติกรรมคัดลอกผลงานวิชาการ ของญัฐพร ศรีสติ (2548: 139-144) ศึกษาเรื่อง ความรู้ ทักษะและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงาน

ของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการของนิสิตนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่านิสิตที่สอบผ่านแล้ว และนิสิตที่สอบหัวข้อผ่านและกำลังเก็บข้อมูล จะเห็นด้วยกับการไม่คัดลอกมากกว่านิสิตที่ยังไม่ได้ทำปริญญานิพนธ์ และกัญญาบุญเกียรติ (2554: 28-29) ระบุว่า สาเหตุของการลักลอกงานวิชาการและวรรณกรรมของนิสิต หนึ่งในสาเหตุเกิดจากความไม่พร้อมในการเสนองาน ไม่เข้าถึงแหล่งข้อมูลที่จำเป็นต่อการทำความเข้าใจและขาดประสบการณ์ ทำให้เกิดความไม่มั่นใจ จนนำไปสู่การเกิดพฤติกรรมการลักลอกงานวิชาการ ผู้ที่มีความพร้อมในการเสนองาน เข้าถึงแหล่งข้อมูลที่จำเป็นต่อการทำความเข้าใจ และมีประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงาน และวิชาการมากกว่าผู้ที่มีลักษณะตรงข้าม และงานวิจัยของ ซาลัวสกีนิ และสตาบิงกีช (Sarlauskiene, L.; & Stabingis, L. 2014: 645) ที่ทำการศึกษากิจการทำความเข้าใจประเด็นการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตด้านวิทยาศาสตร์ทั้งระดับปริญญาตรี และปริญญาโท ของวิทยาลัยวิทยาศาสตร์ ประเทศลิทัวเนีย พบว่า การทำความเข้าใจประเด็นการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตที่อยู่ในช่วงเริ่มต้นทบทวนวรรณกรรม ก่อนลงมือเขียนบทความจะเข้าใจประเด็นการคัดลอกผลงานวิชาการไม่มากนักเพราะยังไม่เห็นภาพ และเข้าใจเป็นนามธรรม เมื่อเทียบกับนิสิตที่เขียนบทความแล้ว จะมีความเข้าใจในประเด็นการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า เพราะมีความมั่นใจว่าอะไรคือการคัดลอกผลงานวิชาการ ดังนั้น ประเด็นเรื่องประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการจึงเป็นประเด็นสำคัญอีกประเด็นหนึ่ง ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษา เป็นตัวแปรหนึ่งที่ใช้ศึกษา

8. สรุปความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่ศึกษา

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาปัจจัยเชิงเหตุแบบบูรณาการทั้งปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอกตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ปัจจัยเชิงผลของพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ โดยพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ หมายถึง พฤติกรรมของนิสิตที่ตระหนักรู้ถึงลักษณะของการคัดลอก หรือแอบอ้างเอาผลงานวิชาการของผู้อื่น โดยไม่คัดลอก ดัดแปลงเนื้อหาข้อความส่วนในบางส่วน หรือทั้งหมดของผลงานวิชาการในทุกรูปแบบของผู้อื่น เช่น ปริญญานิพนธ์ รายงานวิชาการ บทความวิชาการ เป็นต้นโดยไม่ได้เกียรติแก่เจ้าของข้อมูลเดิม รวมถึงตระหนักรู้ถึงโทษ และบทลงโทษจากการคัดลอกผลงานวิชาการโดยผู้วิจัยจะศึกษาสองด้าน คือ การเตรียมตัวก่อนสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ และระหว่างการสร้างสรรคผลงานวิชาการ และปัจจัยเชิงเหตุของการเกิดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการกำหนดโดยอาศัยแนวทางการวิเคราะห์สาเหตุของพฤติกรรมมนุษย์ ตามรูปแบบตามแนวคิดปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) มาเป็นกรอบในการอธิบายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ โดยทำการประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่าตัวแปรเชิงสาเหตุคือ **กลุ่มสถานการณ์ทางสังคม 3 ตัวแปร** ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ คือ 1) การได้รับตัวแบบจากสังคม 2) การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และ

3) การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา **กลุ่มจิตลักษณะเดิม ประกอบด้วย 2 ตัวแปร** คือ 1) ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และ 2) เหตุผลเชิงจริยธรรม และ **กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ ประกอบด้วย 2 ตัวแปร** คือ 1) เจตคติที่ดีในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น และ 2) การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในการวิจัยครั้งนี้ยังได้ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นปัจจัยเชิงเหตุของผลด้านความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการของการมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ โดยมีลักษณะทางชีวสังคมเป็นตัวแปรแบ่งกลุ่มด้วย

ในส่วนของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปรมีหลักฐานจากการประมวลเอกสาร พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และจิตลักษณะเดิม เช่น งานวิจัยของ ปราณี จ้อยรอด (2552) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง การควบคุมตนเอง และการได้รับตัวแบบจากครอบครัวส่งผลต่อพฤติกรรมการรับสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร คือ ในกลุ่มนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองมาก นักเรียนที่ได้รับตัวแบบจากครอบครัวมาก มีพฤติกรรมการรับสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณมากกว่านักเรียนที่ได้รับตัวแบบจากครอบครัวน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และงานวิจัยของ มาริษา สก๊อต (2548) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานมากกว่า ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรสถานการณ์ทางสังคม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ เช่น งานวิจัยของ จุฑารัตน์ กิตติเชมากร (2553) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง บุคลากรสายสนับสนุนวิชาการมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนสูง จะมีพฤติกรรมการทำงานด้านความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานและด้านการมีส่วนร่วมมากกว่า บุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และงานวิจัยของ พชร รัตนพันธ์ (2551) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง คณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่ได้รับการสนับสนุนของผู้บริหารมาก และมีเจตคติที่ดีต่อการมีส่วนร่วมด้านการวิจัย จะมีพฤติกรรมการมีส่วนร่วมด้านการวิจัยมากกว่า คณาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่ได้รับการสนับสนุนของผู้บริหารต่ำ และมีเจตคติที่ดีต่อการมีส่วนร่วมด้านการวิจัยต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิชาภัทร โพธิ์บาง (2550) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมสูง และมีทัศนคติที่ดีต่อการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมสูง จะมีพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมมากกว่า เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมต่ำ และมีทัศนคติที่ดีต่อการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรจิตลักษณะเดิม และจิตลักษณะตามสถานการณ์ เช่น งานวิจัยของ มารีซา สก๊อต (2548) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานมากกว่า ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่องานมากกว่า ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในงานวิจัยของ นิชาภัทร โพธิ์บาง (2550) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนสูง และมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมสูง เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนต่ำ และมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมสูง จะมีพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมมากกว่า เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตัวแปรและนิยามปฏิบัติการของตัวแปรที่ศึกษา

พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ หมายถึง พฤติกรรมของนิสิตที่ตระหนักรู้ถึงลักษณะของการคัดลอก หรือแอบอ้างเอาผลงานวิชาการของผู้อื่น โดยไม่คัดลอกดัดแปลงเนื้อหาข้อความส่วนในบางส่วน หรือทั้งหมดของผลงานวิชาการในทุกรูปแบบของผู้อื่น เช่น ปริญญาณิพนธ์ รายงานวิชาการ บทความวิชาการ เป็นต้น โดยไม่ได้เกียรติแก่เจ้าของข้อมูลเดิม รวมถึงตระหนักรู้ถึงโทษ และบทลงโทษจากการคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” มีลักษณะของประโยคทั้งเชิงบวกและลบที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

ความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ หมายถึง ความรู้สึกพึงพอใจ ภาคภูมิใจในผลงานวิชาการในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการจากการมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เนื่องจากการวัดความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการกับพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการตามบริบทที่ผู้วิจัยต้องการศึกษานั้น ยังไม่มีผู้วิจัยท่านอื่นทำไว้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สร้างแบบวัดขึ้นเองจากนิยามปฏิบัติการ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการจากการมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” มีลักษณะของประโยคทั้งเชิงบวกและลบที่มี

คะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่มีความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

ตัวแปรกลุ่มสถานการณ์ทางสังคม 3 ตัวแปร

1. การได้รับตัวแบบจากสังคม หมายถึง การที่นิสิตได้เห็นหรือรับรู้การปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างจากสังคม อันได้แก่ เพื่อน และ ครูอาจารย์ นักวิจัยอื่นๆ หรือบุคคลที่สร้างสรรค์ผลงานวิชาการมาก่อน ในการมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในการวัดการได้รับตัวแบบจากสังคมประกอบไปด้วยปัจจัย 3 ด้านคือ วัดการเห็น การรับรู้ และการปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนิสิตที่จะทำและกำลังทำปริญญานิพนธ์ หรือผลงานวิชาการอื่นๆ เช่น เพื่อน อาจารย์ ซึ่งเครื่องมือที่ใช้วัดผู้วิจัยได้ปรับใช้แบบสอบถามการได้รับตัวแบบทางสังคมของปราณี จ้อยรอด (2552) มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดการวัดการได้รับตัวแบบจากสังคมต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เนื่องจากมีความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบความสอดคล้องภายในได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาที่ยอมรับได้ โดยปรับแบบวัดให้เหลือเพียงแบบวัดเดียวใช้วัดทั้งการได้รับตัวแบบจาก เพื่อน และอาจารย์ แบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตรฐานประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” มีลักษณะของประโยคทั้งเชิงบวกและลบ ผู้ที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับตัวแบบทางสังคมสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

2. การได้รับการสนับสนุนทางสังคม หมายถึง การที่บุคคลได้รับการอบรม หรือรับทราบกฎระเบียบ ข้อบังคับ ข้อห้ามต่างๆ ในการทำปริญญานิพนธ์ หรือผลงานวิชาการอื่นๆ รวมถึงทราบลักษณะของการคัดลอก (Plagiarism) และโทษของการคัดลอกผลงานวิชาการ จากบุคคล หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น อาจารย์ มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย คณะ สถาบัน หรือหน่วยงานอื่นๆ ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนิสิตที่จะทำและกำลังทำปริญญานิพนธ์ หรือผลงานวิชาการอื่นๆ เช่น เพื่อน และอาจารย์ ประกอบไปด้วยปัจจัย 4 ด้าน กล่าวคือ 1) ด้านการสนับสนุนด้านอารมณ์ เช่น ประเมินการให้การให้ความใส่ใจ การให้กำลังใจ 2) ด้านการสนับสนุนด้านการประเมินค่า เช่น การสร้างกำลังใจและความเชื่อมั่น 3) ด้านการสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น การช่วยเหลือในการจัดหาข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ หรือผลงานวิชาการอื่นๆ และ 4) ด้านการสนับสนุนด้านทรัพยากร เช่น การอำนวยความสะดวกในการจัดหาเครื่องมือเครื่องใช้ที่จำเป็นต่อการทำปริญญานิพนธ์ หรือผลงานวิชาการอื่นๆ เป็นต้น ซึ่งเครื่องมือที่ใช้วัดผู้วิจัยได้ปรับใช้แบบสอบถามการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากหัวหน้า ของ ปิยวรรณ บุญเพ็ญ (2550) มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดการได้รับการสนับสนุนกับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เนื่องจากมีความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบความสอดคล้องภายในได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาที่ยอมรับได้ และยังใช้วัดในกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับที่ผู้วิจัยต้องการวัดแบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตรฐานประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” มี

ลักษณะของประโยคทั้งเชิงบวกและลบ ผู้ที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

3. การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา หมายถึง การที่นิสิตได้รับแรงกดดันจากการมีข้อจำกัดเรื่องระยะเวลาในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการจากการกำหนดของหลักสูตรที่กำลังศึกษา ซึ่งการศึกษาเรื่องการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลากับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการนั้นยังมีผู้ศึกษาน้อย และยังไม่พบในบริบทการศึกษาในประเทศไทย ผู้วิจัยจึงสร้างเครื่องมือในการวัดขึ้นเอง จากนิยามปฏิบัติการ แบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” ผู้ที่ได้คะแนนสูงจะมีการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะ ประกอบด้วย 2 ตัวแปร

1. ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน หมายถึง การที่นิสิตมีความสามารถในการคาดการณ์ไกล เล็งเห็นความสำคัญของความสำเร็จในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่นความสามารถในการควบคุมบังคับตนเองให้รู้จักอดทน อดกลั้นในการไม่คัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่นโดยไม่ให้เกิดภัยแก่เจ้าของผลงานนั้น หรือตั้งใจทำให้ผู้อ่านคิดว่าเป็นผลงานที่มาจากความคิดและการกลั่นกรองความรู้ความสามารถของตน อันจะเป็นความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ และเกียรติยศที่จะได้รับเมื่อสร้างสรรค์ผลงานวิชาการสำเร็จ ประกอบไปด้วยปัจจัย 2 ด้าน คือ มุ่งอนาคต และควบคุมตนซึ่งเครื่องมือที่ใช้วัดผู้วิจัยได้ปรับใช้แบบสอบถามวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ของสมใจ ธนเกียรติมงคล (2553) ที่ใช้วัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปริญญานิพนธ์มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เนื่องจากมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบความสอดคล้องภายในได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาที่ยอมรับได้และยังใช้วัดในกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับที่ผู้วิจัยต้องการวัดแบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” มีลักษณะของประโยคทั้งเชิงบวกและลบ ผู้ที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

2. เหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึง การที่นิสิตใช้เหตุผลในการเลือกที่จะกระทำหรือเลือกที่จะไม่กระทำพฤติกรรมการคัดลอกผลงานวิชาการซึ่งอาจเป็นการขัดแย้งระหว่างผลประโยชน์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ ประกอบไปด้วยปัจจัย 4 ด้าน คือ 1) ความรู้เชิงจริยธรรม 2) เจตคติทางจริยธรรม 3) เหตุผลเชิงจริยธรรม และ 4) พฤติกรรมเชิงจริยธรรมในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดการวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการภายใต้กรอบแนวคิดตามทฤษฎีของโคลเบอร์ก โดยปรับใช้แบบสอบถามวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมของ ปริญญา ป้องรอด (2554) มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการเนื่องจากมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบความสอดคล้องภายในได้ค่าสัมประสิทธิ์

แอลฟาที่ยอมรับได้ลักษณะเป็นข้อคำถามเหตุการณ์ขัดแย้งทางจริยธรรม 6 เรื่อง แต่ละเรื่องประกอบด้วยข้อคำถาม 2 ข้อ มีลักษณะเป็นมาตราประเมิน 6 หน่วย จาก จาก “เห็นด้วยที่สุด” ถึง “ไม่เห็นด้วยที่สุด” ผู้ที่ได้คะแนนสูงจะมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

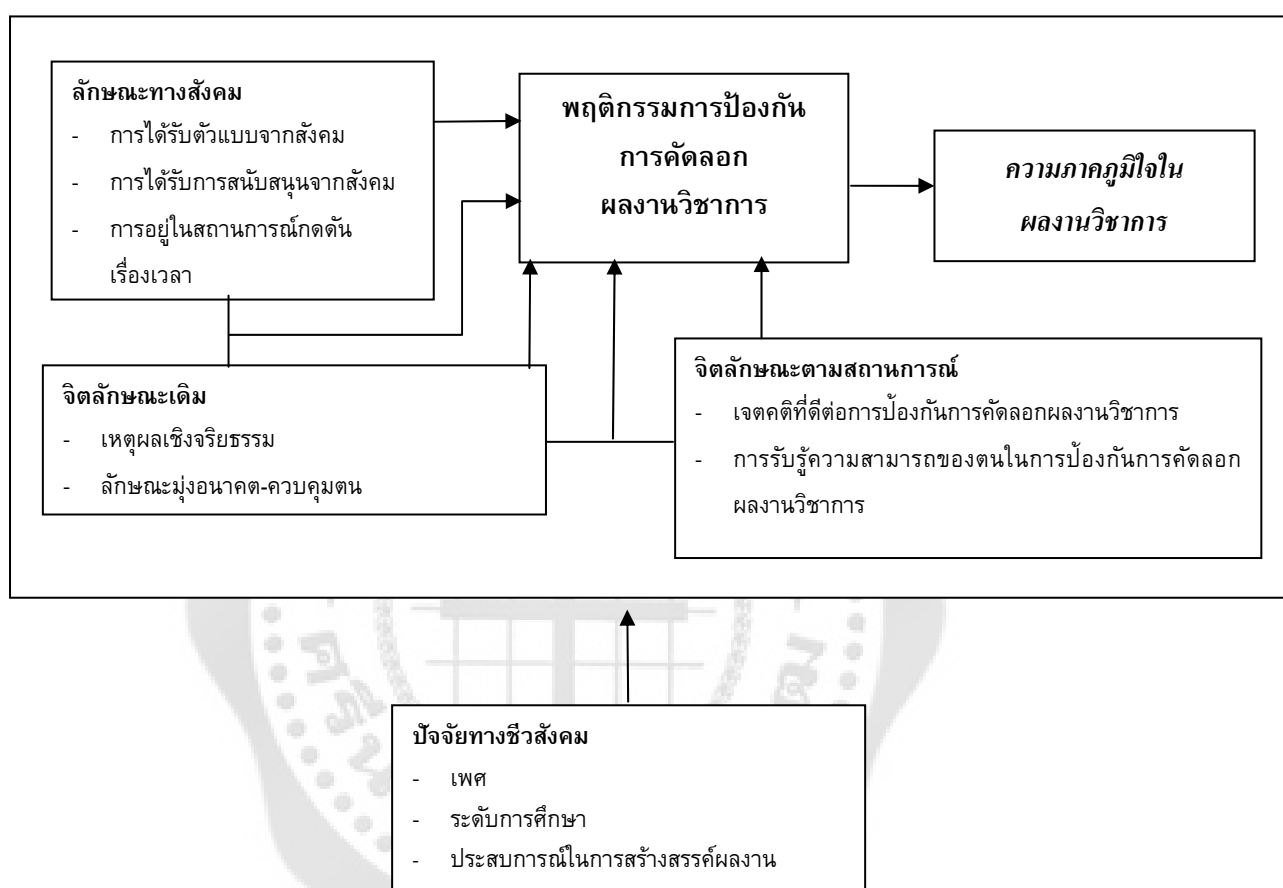
ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ ประกอบด้วย 2 ตัวแปรคือ

1. เจตคติที่ดีในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น หมายถึง การที่นิสิตมีความตระหนักรู้ เกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการว่าเป็นประโยชน์ และมีโทษอย่างไรหากละเมิดพฤติกรรมนี้ ประกอบไปด้วย 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบทางการรู้คิด องค์ประกอบทางความรู้สึก องค์ประกอบทางการพร้อมกระทำเครื่องมือที่ใช้วัดผู้วิจัยได้ปรับแบบสอบถามวัดเจตคติของ พัชรี รัตนพันธ์ (2551) ที่ใช้วัดเจตคติที่ดีกับการมีส่วนร่วมด้านการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาเนื่องจากมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบความสอดคล้องภายในได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาที่ยอมรับได้ และยังใช้วัดในกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับที่ผู้วิจัยต้องการวัดมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเอง พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประมาณมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” มีลักษณะของประโยคทั้งเชิงบวกและลบ ผู้ที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

2. การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ หมายถึง การตัดสินใจของนิสิตเกี่ยวกับความสามารถของตนเองในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่น ประกอบไปด้วยปัจจัย 2 ด้าน คือ 1) ความคาดหวังในความสามารถของตน และ 2) ความคาดหวังในผลที่จะเกิดขึ้น ซึ่งเครื่องมือที่ใช้วัดผู้วิจัยได้ปรับใช้แบบสอบถามการรู้ความสามารถของตนในการปฏิบัติงานในหน้าที่ของสัตวแพทย์ ของสมใจ ธนเกียรติมงคล (2553) มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดการรู้ความสามารถทางวิชาการของตนต่อ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เนื่องจากมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบความสอดคล้องภายในได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาที่ยอมรับได้และยังใช้วัดในกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับที่ผู้วิจัยต้องการวัดแบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประมาณมาตราประเมินค่า 6 ระดับ มีระดับตั้งแต่ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” ผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนสูงจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง ปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมและผลด้านความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ ของการมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) เป็นกรอบแนวทางในการศึกษา



ภาพประกอบ 5 กรอบแนวคิดปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมและผลด้านความภาคภูมิใจในผลงาน วิชาการของการมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษาเขต กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานการวิจัย

1. นิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนสูง จะมี พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่านิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมี ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม
2. นิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง จะมีพฤติกรรม การป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่านิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีเหตุผลเชิง จริยธรรมในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม

3. นิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่านิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม

4. นิสิตที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่านิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคมและมีเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม

5. นิสิตที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่านิสิตที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรม และมีเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม

6. นิสิตที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่านิสิตที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรม และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม

7. นิสิตที่อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่านิสิตที่อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม

8. ลักษณะสังคม ลักษณะจิตเดิม และลักษณะจิตตามสถานการณ์ สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการได้อย่างมีนัยสำคัญ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม

9. ตัวแปรพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบ โดยเก็บข้อมูลในกลุ่ม นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งในบทนี้จะกล่าวถึงการกำหนด กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า วิธีการเก็บข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมี รายละเอียดดังนี้

การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยเขตกรุงเทพมหานครที่ลงทะเบียนเรียน ในปีการศึกษา 2558 ภาคการศึกษาที่ 2 จำนวน 121,757 คน ตามข้อมูลรายบุคคล นักศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สารสนเทศ สกอ. 2559: ออนไลน์)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานครที่มีการสร้างสรรค์ ผลงานวิชาการ จำนวน 6 มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2558 ภาคการศึกษาที่ 2 มีนิสิตระดับ บัณฑิตศึกษา รวมทั้งสิ้น 13,247 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยคำนวณจากสูตรของทาโร ยามาเน่ ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 388 คนและใช้การสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Sampling) ดังนี้

1. แบ่ง ประเภทมหาวิทยาลัย ด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Sampling) เป็น 6 ประเภท ตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ดังนี้ 1) มหาวิทยาลัยรัฐ 2) มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ 3) มหาวิทยาลัยเอกชน 4) มหาวิทยาลัยราชภัฏ 5) มหาวิทยาลัยราช มงคล และ 6) วิทยาลัยเอกชน รวมจำนวนทั้งสิ้น 55 แห่ง

2. สุ่ม ประเภทมหาวิทยาลัย ด้วยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) ด้วย การจับสลาก ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้ 1) มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ 2) มหาวิทยาลัยราชภัฏ 3) มหาวิทยาลัยเอกชน

3. สุ่ม มหาวิทยาลัย ด้วยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับ สลาก ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้ 1) มหาวิทยาลัยของรัฐ สุ่มได้ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 3,257 คน และสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 6,070 คน 2) มหาวิทยาลัยราชภัฏ สุ่มได้ มหาวิทยาลัย ราช ภัฏสวนสุนันทา 1,625 คน และมหาวิทยาลัยสวนดุสิต 76 คน และ 3) มหาวิทยาลัยเอกชน สุ่มได้ มหาวิทยาลัยชินวัตร 336 คน และมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย 1,883 คน รวม 6 มหาวิทยาลัย เป็น จำนวนทั้งสิ้น 13,247 คน ดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนนิสิตแยกตามประเภทมหาวิทยาลัย

ประเภทของมหาวิทยาลัย (ข้อมูล ณ วันที่ 30 เมษายน 2559)	จำนวน นิสิต ป.โท (คน)	จำนวน นิสิต ป.เอก (คน)	รวมจำนวนนิสิต (คน)
มหาวิทยาลัยของรัฐ			
1. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	2,306	951	3,257
เพศชาย	817	414	
เพศหญิง	1,489	537	
2. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	5,465	605	6,070
เพศชาย	2,201	282	
เพศหญิง	3,264	323	
มหาวิทยาลัยราชภัฏ			
1. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	1,324	301	1,625
เพศชาย	492	155	
เพศหญิง	832	146	
2. มหาวิทยาลัยสวนดุสิต	64	12	76
เพศชาย	10	6	
เพศหญิง	54	6	
มหาวิทยาลัยเอกชน			
1. มหาวิทยาลัยชินวัตร	177	159	336
เพศชาย	114	104	
เพศหญิง	63	55	
2. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย	1,847	36	1,883
เพศชาย	607	22	
เพศหญิง	1,240	14	
รวม	11,183	2,064	13,247

หมายเหตุ การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สุ่มกลุ่มตัวอย่างมหาวิทยาลัยไว้ตั้งแต่เดือน ตุลาคม 2556 ดังนั้น ในช่วงที่ผู้วิจัยสุ่มเลือกนั้น มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ยังคงสถานะเป็น มหาวิทยาลัยของรัฐ (เปลี่ยนสถานะเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเมื่อ 21 พฤษภาคม 2559) และ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ยังคงสถานะเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต (เปลี่ยนสถานะเป็น มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเมื่อ 17 กรกฎาคม 2558) ในด้านจำนวนนิสิต ผู้วิจัยใช้ข้อมูลรายบุคคล นักศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สารสนเทศ สกอ. 2559: ออนไลน์)

กลุ่มตัวอย่าง

คำนวณกลุ่มตัวอย่างโดยแบ่งออกตามประเภทมหาวิทยาลัยซึ่งประกอบด้วย 1. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (3,257 คน) 2. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (6,070 คน) 3. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา (1,625 คน) 4. มหาวิทยาลัยสวนดุสิต (76 คน) 5. มหาวิทยาลัยชินวัตร (336 คน) 6. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (1,883 คน) รวมทั้งสิ้น 13,247 คน จึงคำนวณโดยใช้ตารางสำเร็จรูปตามสูตรของยามาเน (Yamane. 1967: 886) โดยสมมติค่าสัดส่วนเท่ากับ 0.05

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

โดย n = ขนาดตัวอย่างที่คำนวณได้

N = จำนวนประชากรที่ทราบค่า

e = ค่าความคลาดเคลื่อนที่จะยอมรับได้ (allowable error)

จำนวนกลุ่มตัวอย่างของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร หาได้จาก

$$\begin{aligned} n &= \frac{13,247}{1 + (13,247 \times 0.05^2)} \\ &= 388 \end{aligned}$$

ดังนั้น จำนวนกลุ่มตัวอย่างของนิสิต = 388 คน

ทั้งนี้ ผู้วิจัยสามารถคัดเลือกแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างที่สมบูรณ์ได้เพียง 360 ฉบับ จึงใช้แบบสอบถามเพียง 360 ฉบับนี้ในการวิเคราะห์ต่อไป

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้เป็นตัวกำหนดนิยามปฏิบัติการ ซึ่งเป็นเครื่องมือประเภทมาตรวัดรวมค่า (Summated Rating Scale) โดยมาจากการสร้างเครื่องมือขึ้นใหม่และได้ปรับปรุงจากแบบวัดที่ใช้ในงานวิจัยอื่นๆ เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้มีทั้งสิ้น 10 ฉบับ ได้แก่ ตัวแปรเชิงผล 2 ฉบับ คือ แบบวัดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ ลักษณะสถานการณ์ทางสังคม 3 ฉบับ ได้แก่ 1) แบบวัดการได้รับตัวแบบจากสังคม 2) แบบวัดการได้รับการสนับสนุนจากสังคม และ 3) แบบวัดการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา จิตลักษณะเดิม 2 ฉบับ ได้แก่ 1) แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน 2) แบบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรม จิตลักษณะตามสถานการณ์ ได้แก่ 1) แบบวัดเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ 2) การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอก

ผลงานวิชาการ และแบบสอบถามลักษณะชีวิตสังคมของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัย
เขตกรุงเทพมหานคร ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ซึ่งมีรายละเอียดของ
เครื่องมือแต่ละฉบับ ดังต่อไปนี้

1. แบบวัดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นแบบ
วัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากนิยามปฏิบัติการ แบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6
ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด”

ตัวอย่างแบบวัดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

(0) เมื่อฉันนำ รูปภาพ แผนภูมิ ตาราง สุนทรพจน์ สำนวน มาใช้ฉันจะอ้างอิงแหล่งที่มาทุก
ครั้ง รวมถึงผลงานเดิมของตัวเองด้วย

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

(00) ฉันไม่เขียนบรรณานุกรมในงานของฉัน เพราะเป็นเรื่องที่ยุ่งยาก

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

ผู้วิจัยได้กำหนดการให้คะแนนแบบวัดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการที่
เป็นข้อความทางบวก จะได้คะแนน 6 ถึง 1 คะแนน จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด”
ตามลำดับ แต่ถ้าเป็นข้อความทางลบจะได้คะแนนตรงกันข้าม

2. แบบวัดความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ

ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัย
สร้างขึ้นจากนิยามปฏิบัติการ แบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ
จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด”

ตัวอย่างแบบวัดความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ

(0) ฉันจะรู้สึกชื่นชมตนเองมาก ถ้าหากมีผู้กล่าวชื่นชมปริญญานิพนธ์ หรืองานวิจัย
ของฉัน ว่าเป็นผลงานที่ดีเพราะไม่คัดลอกผลงานของผู้อื่น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

(00) ฉันรู้สึกภาคภูมิใจที่ฉันทำปริญญานิพนธ์สำเร็จ แม้จะเสร็จเพราะลอกคนอื่นมาก็ตาม

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

ผู้วิจัยได้กำหนดการให้คะแนนแบบวัดความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการที่เป็นข้อความทางบวก จะได้คะแนน 6 ถึง 1 คะแนน จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” ตามลำดับแต่ถ้าเป็นข้อความทางลบจะได้คะแนนตรงกันข้าม

3. แบบวัดการได้รับตัวแบบทางสังคม

ประกอบไปด้วยปัจจัย 3 ด้านคือ วัดการเห็น การรับรู้ และการปฏิบัติตัวเป็นแบบอย่างของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนิสิตที่จะทำและกำลังทำปริญญานิพนธ์ หรือผลงานวิชาการอื่นๆ เช่น ครอบครัว เพื่อน อาจารย์ ซึ่งเครื่องมือที่ผู้วิจัยได้ปรับใช้แบบสอบถามการได้รับตัวแบบทางสังคม ของปราณี จ้อยรอด (2552) มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดการวัดการได้รับตัวแบบจากสังคมต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด”

ตัวอย่างแบบวัดการได้รับตัวแบบทางสังคม

(0) คนรอบตัวฉัน เช่น เพื่อน และอาจารย์จะให้ความสำคัญในการเขียนบรรณานุกรมให้ถูกต้อง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

(00) เพื่อนๆ ของฉันมักคัดลอกงานของผู้อื่นส่งอาจารย์ โดยที่ไม่อ้างอิง หรือระบุที่มาของข้อมูล โดยไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่องผิด เพราะใครๆ ก็ทำกัน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

ผู้วิจัยได้กำหนดการให้คะแนนแบบวัดการได้รับตัวแบบทางสังคมที่เป็นข้อความทางบวก จะได้คะแนน 6 ถึง 1 คะแนน จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” ตามลำดับแต่ถ้าเป็นข้อความทางลบจะได้คะแนนตรงกันข้าม

4. แบบวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคม

ประกอบไปด้วยปัจจัย 4 ด้าน กล่าวคือ 1) ด้านการสนับสนุนด้านอารมณ์ เช่น ประเมินการในการให้ความใส่ใจ การให้กำลังใจ 2) ด้านการสนับสนุนด้านการประเมินค่า เช่น การสร้างกำลังใจและความเชื่อมั่น 3) ด้านการสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร เช่น การช่วยเหลือในการจัดหาข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ หรือผลงานวิชาการอื่นๆ และ 4) ด้านการสนับสนุนด้านทรัพยากร เช่น การอำนวยความสะดวกในการจัดหาเครื่องมือ เครื่องใช้ที่จำเป็นต่อการทำปริญญานิพนธ์ หรือผลงานวิชาการอื่นๆ เป็นต้นซึ่งเครื่องมือที่ผู้วิจัยได้ปรับใช้แบบสอบถามการได้รับการสนับสนุนทางสังคมจากหัวหน้า ของ ปิยวรรณ บุญเพ็ญ (2550) มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดการได้รับ

การสนับสนุนกับพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด”

ตัวอย่างแบบวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคม

(0) คนรอบตัวฉัน เช่น เพื่อน และอาจารย์จะคอยให้กำลังใจฉันในการทำปริญญานิพนธ์

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

(00) คนรอบตัวฉัน เช่น เพื่อน และอาจารย์ ไม่สนับสนุนเงินในการทำปริญญานิพนธ์เลย

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

ผู้วิจัยได้กำหนดการให้คะแนนแบบวัดการได้รับการสนับสนุนทางสังคมที่เป็นข้อความทางบวกจะได้คะแนน 6 ถึง 1 คะแนน จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” ตามลำดับแต่ถ้าเป็นข้อความทางลบจะได้คะแนนตรงกันข้าม

5. แบบวัดการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา

เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือในการวัดขึ้นเองจากนิยามปฏิบัติการ แบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด”

ตัวอย่างแบบวัดการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา

(0) อาจารย์ที่สอนฉันจะกำหนดระยะเวลาที่สั่งงานฉันทุกครั้ง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

(00) หากถึงเวลาใกล้กำหนดส่งงาน ฉันจะลอกงานผู้อื่นไปส่ง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

ผู้วิจัยได้กำหนดการให้คะแนนแบบวัดการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาที่เป็นข้อความทางบวก จะได้คะแนน 6 ถึง 1 คะแนน จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” ตามลำดับแต่ถ้าเป็นข้อความทางลบจะได้คะแนนตรงกันข้าม

6. แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน

ประกอบไปด้วยปัจจัย 2 ด้าน คือ มุ่งอนาคต และควบคุมตน โดยปรับใช้แบบสอบถามวัดลักษณะ มุ่งอนาคต-ควบคุมตน ของสมใจ ธนเกียรติมงคล (2553) ที่ใช้วัดลักษณะมุ่งอนาคต-

ควบคุมตนเองในการทำปริญญานิพนธ์ มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองเพื่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” มีลักษณะของประโยคทั้งเชิงบวกและลบ ผู้ที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

ตัวอย่างแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต

(0) ฉันคิดว่าถ้าฉันจบปริญญาโท หรือปริญญาเอก ฉันจะได้รับการยอมรับในสังคมกว่าปัจจุบัน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

(00) ฉันไม่สนใจกฎระเบียบที่มหาวิทยาลัยกำหนด เพราะคงไม่มีใครจับได้

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

ตัวอย่างแบบวัดลักษณะควบคุมตนเอง

(0) แม้ว่าจะมีเงินมากเท่าไร ฉันก็จะไม่นำเงินไปจ้างคนอื่นมาทำรายงานแทนฉัน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

(00) หากเกินสถานการณ์จำเป็น ฉันก็จะลอกงานผู้อื่นไปส่ง แม้จะรู้ว่ามันเป็นเรื่องที่ผิดก็ตาม

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

ผู้วิจัยได้กำหนดการให้คะแนนแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเองที่เป็นข้อความทางบวก จะได้คะแนน 6 ถึง 1 คะแนน จากคำตอบ “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” ตามลำดับ แต่ถ้าเป็นข้อความทางลบจะได้คะแนนตรงกันข้าม

7. แบบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรม

ประกอบไปด้วยปัจจัย 4 ด้าน คือ 1) ความรู้เชิงจริยธรรม 2) เจตคติทางจริยธรรม 3) เหตุผลเชิงจริยธรรม และ 4) พฤติกรรมเชิงจริยธรรมในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวัดการวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมทางวิชาการต่อพฤติกรรมการไม่คัดลอกผลงานวิชาการภายใต้กรอบแนวคิดตามทฤษฎีของโคลเบอร์ก โดยปรับใช้แบบสอบถามวัดเหตุผลเชิงจริยธรรม ของปริญญา บัณฑิต (2554) มา

เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมทางวิชาการต่อพฤติกรรมที่ไม่คัดลอกผลงานวิชาการ ลักษณะเป็นข้อคำถามเหตุการณ์ขัดแย้งทางจริยธรรม 6 เรื่อง แต่ละเรื่องประกอบด้วยข้อคำถาม 2 ข้อ มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า 6 หน่วย จาก จาก “เห็นด้วยที่สุด” ถึง “ไม่เห็นด้วยที่สุด” ผู้ที่ได้คะแนนสูงจะมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

ตัวอย่างแบบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมทางวิชาการ

เรื่องที่ (0) ฉันเป็นหัวหน้าโครงการวิจัยสำคัญโครงการหนึ่ง นายกมลเป็นลูกน้องคนหนึ่ง เขาช่วยฉันทำวิจัยโครงการนี้จนเสร็จสิ้น ได้รับการชื่นชมจากหน่วยงานต่างๆ และฉันก็กำลังจะเลื่อนตำแหน่งทางวิชาการให้เขา แต่แล้วนายกมลก็มาสารภาพว่าเขาไปจ้างผู้อื่นมาทำวิจัยในส่วนที่เขารับผิดชอบให้ฉัน ฉันจึงลงโทษเขาและไม่ให้ร่วมงานวิจัยในโครงการต่อไป ฉันตัดสินใจในเช่นนี้เพราะ

(0) นายกมลไม่ซื่อสัตย์ ขาดจริยธรรมทางวิชาการ เป็นตัวอย่างที่ไม่ดี

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ค่อนข้างเห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยที่สุด
-------------------	----------	------------------	---------------------	-------------	-------------------

(00) ฉันเป็นหัวหน้าโครงการวิจัย ฉันต้องรักษาไว้ซึ่งความสุจริตทางวิชาการ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ค่อนข้างเห็นด้วย	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยที่สุด
-------------------	----------	------------------	---------------------	-------------	-------------------

ผู้วิจัยได้กำหนดการให้คะแนนแบบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมที่เป็นข้อความทางบวก จะได้คะแนน 6 ถึง 1 คะแนน จากคำตอบ “เห็นด้วยที่สุด” ถึง “ไม่เห็นด้วยที่สุด” ตามลำดับแต่ถ้าเป็นข้อความทางลบจะได้คะแนนตรงกันข้าม

8. แบบวัดเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

ประกอบไปด้วย 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบทางความรู้คิด องค์ประกอบทางความรู้สึก องค์ประกอบทางการพร้อมกระทำ เครื่องมือที่ใช้วัดผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนสอบถามวัดเจตคติของ พัชรี รัตนพันธ์ (2551) มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนเอง พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แบบวัดจะมีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตราประเมินค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” มีลักษณะของประโยคทั้งเชิงบวกและลบ ผู้ที่มีคะแนนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่ม แสดงว่าเป็นผู้ที่มีเจตคติที่ดีสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

ตัวอย่างแบบวัดเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

(0) รายงานวิชาการที่ได้นั้น การเขียนอ้างอิงถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่ง

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

(00) การคัดลอกผลงานวิชาการเป็นสิ่งที่ใครๆก็ทำกัน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

ผู้วิจัยได้กำหนดการให้คะแนนแบบวัดเจตคติในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการโดยไม่คัดลอกผู้อื่นที่เป็นข้อความทางบวก จะได้คะแนน 6 ถึง 1 คะแนน จากคำตอบ “เห็นด้วยที่สุด” ถึง “ไม่เห็นด้วยที่สุด” ตามลำดับแต่ถ้าเป็นข้อความทางลบจะได้คะแนนตรงกันข้าม

9. แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

ประกอบไปด้วยปัจจัย 2 ด้าน คือ 1) ความคาดหวังในความสามารถของตน และ 2) ความคาดหวังในผลที่จะเกิดขึ้นซึ่งเครื่องมือที่ผู้วิจัยได้ปรับใช้แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนในการปฏิบัติงานในหน้าที่ของสัตวแพทย์ ของสมใจ ธนเกียรติมงคล (2553) มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนต่อพฤติกรรมการไม่คัดลอกผลงานวิชาการ เป็นแบบวัดประเมินค่าความมั่นใจว่าสามารถปฏิบัติกิจกรรมนั้นได้หรือไม่ และมีระดับความเชื่อมั่นในความสามารถของตนสูงเพียงใด โดยปรับปรุงเป็นแบบมาตรวัดประเมินค่า จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงที่สุด” ผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนสูงจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

ตัวอย่างแบบวัดการรับรู้ความสามารถในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

(0) ฉันมีความมั่นใจว่าฉันสามารถทำรายงานให้สำเร็จได้ แม้จะไม่ใช้วิชาที่ฉันถนัดก็ตาม

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

(00) ถ้าเนื้อหาวิชานั้นยากสำหรับฉัน ฉันจะทำการลอกคนอื่น เพราะฉันไม่ถนัด

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

ผู้วิจัยได้กำหนดการให้คะแนนแบบวัดการรับรู้ความสามารถทางวิชาการของตนที่เป็นข้อความทางบวก จะได้คะแนน 6 ถึง 1 คะแนน จากคำตอบ “เห็นด้วยที่สุด” ถึง “ไม่เห็นด้วยที่สุด” ตามลำดับแต่ถ้าเป็นข้อความทางลบจะได้คะแนนตรงกันข้าม

10. แบบสอบถามลักษณะชีวสังคมและภูมิหลังของนักศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาความแตกต่างลักษณะภูมิหลังบางประการของนักศึกษา โดยแบบสอบถามมีลักษณะให้เติมคำตอบลงในช่องว่าง ซึ่งลักษณะภูมิหลังที่ศึกษา ได้แก่ เพศ (ชาย หญิง) ระดับการศึกษา (ปริญญาโท ปริญญาเอก) และประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ (ไม่มีประสบการณ์ มีประสบการณ์)

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างเอง และปรับปรุงจากผู้อื่น จึงได้หาคุณภาพเครื่องมือดังนี้

1. การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัด (Content validity) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาในแบบวัดแต่ละฉบับว่าแบบวัดสามารถวัดได้ถูกต้อง ตรงตามเนื้อหาที่จะวัด โดยมีเนื้อหาครอบคลุมตามนิยามเชิงปฏิบัติการหรือไม่ ภาษาและคำศัพท์มีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างหรือไม่ แล้วจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้แบบวัดสมบูรณ์มากที่สุดก่อนที่จะนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้

2. การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดโดยผู้วิจัยนำแบบวัดแต่ละฉบับที่ได้ตรวจสอบความเที่ยงตรงแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษาและกลุ่มอื่นที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวม (Item – Total Correlation) แล้วเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงตั้งแต่ .20 ขึ้นไป และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไว้ใช้เป็นข้อคำถามในแบบสอบถาม

3. การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดที่ใช้ จะหาภายหลังจากการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อแล้วผู้วิจัยเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวมสูงตั้งแต่ .20 ขึ้นไปและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตลอดจนมีเนื้อหาครอบคลุมสิ่งที่ต้องการจะวัด แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่นชนิดความสอดคล้องภายในด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลที่ออกโดยบัณฑิตวิทยาลัย ไปติดต่อกับผู้อำนวยการหรือหัวหน้าสถานที่ที่จะไปเก็บข้อมูล

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปใช้ในการวิจัยกับผู้ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 แนะนำตัว อธิบายวัตถุประสงค์การวิจัย และขอความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูล ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ยืนยันกับผู้ตอบแบบสอบถามว่าการวิจัยครั้งนี้ไม่มีผลกระทบใดๆกับตัวผู้ตอบแบบสอบถาม อีกทั้งจะเก็บข้อมูลทั้งหมดไว้เป็นความลับ

2.2 ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลจากแบบวัดทุกฉบับ

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ทำการประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์สำเร็จรูป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ศึกษาข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง โดยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าร้อยละ (Percent)
2. ใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-way Analysis of Variance) และทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe') โดยกำหนดเกณฑ์ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ใช้ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ถึง ข้อ 7
3. ใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression analysis) แบบคัดเลือกเข้า (Enter Selection) และแบบเชิงชั้น (Hierarchical Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 8
4. ใช้สถิติการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Coefficient Correlation) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 9

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทนี้ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ ส่วนแรก เป็นผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ตามลักษณะทางชีวสังคมของนิสิตบัณฑิตศึกษาและลักษณะของตัวแปรที่ศึกษา ส่วนที่ 2 เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะทางสังคม ตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะเดิม และตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และส่วนที่ 3 เป็นผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเป็นมาตรฐาน เพื่อทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต และตัวแปรกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ และส่วนที่ 4 เป็นผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันระหว่างพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ ซึ่งก่อนที่จะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละส่วน ผู้วิจัยได้นำเสนอสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้วิเคราะห์ในการแจกแจงแบบที (t – distribution)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้วิเคราะห์ในการแจกแจงแบบเอฟ (F - distribution)
R^2	แทน	ค่าอำนาจในการทำนาย
a	แทน	ค่าคงที่
b	แทน	ความชันหรือสัมประสิทธิ์ถดถอย
Beta	แทน	สัมประสิทธิ์ถดถอยมาตรฐาน
SE	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน

ในส่วนถัดไป ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

1. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ตามลักษณะทางชีวสังคมและลักษณะของตัวแปรที่ศึกษา

กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาครั้งนี้ คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 360 คน ปรากฏดังตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามลักษณะทางชีวสังคมของนิสิต

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (360 คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	147	40.8
หญิง	213	59.2
ระดับการศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่		
ปริญญาโท	296	82.2
ปริญญาเอก	64	17.8
ประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ		
ไม่มี	196	54.4
มี	164	45.6

จากตาราง 2 พบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 360 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 59.2 ส่วนเพศชาย จำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 40.8 เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนิสิตที่กำลังศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 296 คน คิดเป็นร้อยละ 82.2 และเป็นนิสิตที่กำลังศึกษาระดับปริญญาเอก จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 17.8 และเมื่อจำแนกตามประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ พบว่าส่วนใหญ่เป็นนิสิตที่ไม่มีประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ เป็นจำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 54.4 และเป็นนิสิตที่มีประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ เป็นจำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 45.6

ตาราง 3 จำนวน ค่าเฉลี่ย กลุ่มคะแนนสูงคะแนนต่ำ ร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่ม
ตัวแปรตาม ตัวแปรผล กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม และกลุ่ม
ตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ (n=360)

ลักษณะทั่วไป	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	กลุ่มคะแนน	จำนวน	ร้อยละ
ตัวแปรตาม					
พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกฯ	37.03	4.53	ต่ำ (21 - 37)	170	47.20
			สูง (38 - 42)	190	52.80
ตัวแปรผล					
ความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ	48.56	5.31	ต่ำ (29 - 48)	168	46.70
			สูง (49 – 54)	192	53.30
กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม					
การได้รับตัวแบบจากสังคม	47.78	5.48	ต่ำ (33 – 47)	167	46.40
			สูง (48 - 60)	193	53.60
การได้รับการสนับสนุนจากสังคม	35.79	4.57	ต่ำ (22 – 35)	166	46.10
			สูง (36 – 42)	194	53.90
การอยู่ในสถานการณ์กดดัน เรื่องเวลา	23.80	3.92	ต่ำ (15 – 23)	161	44.70
			สูง (24 - 30)	199	55.30
กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม					
ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน	44.67	4.95	ต่ำ (34 - 44)	218	60.60
			สูง (45 - 54)	142	39.40
เหตุผลเชิงจริยธรรม	60.57	7.26	ต่ำ (42 - 60)	185	51.40
			สูง (61 - 72)	175	48.60
กลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์					
เจตคติที่ดี	73.85	7.46	ต่ำ (54 - 73)	153	42.50
			สูง (74 – 84)	207	57.50
การรับรู้ความสามารถฯ	73.96	7.46	ต่ำ (46 – 73)	187	51.90
			สูง (74 - 84)	173	48.10

หมายเหตุ ตัวแปรที่คะแนนมีค่าต่อเนื่องใช้ค่าเฉลี่ยในการแบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

จากตาราง 3 แสดงลักษณะของกลุ่มตัวแปรที่ศึกษาด้วยค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ จำนวนค่าเฉลี่ย กลุ่มคะแนนสูงคะแนนต่ำ ร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สามารถสรุปลักษณะเบื้องต้นของตัวแปรที่จะศึกษาได้ดังนี้

ตัวแปรตาม พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ซึ่งผู้วิจัยวัดตัวแปรดังกล่าวจากคะแนนการกระทำหรือการปฏิบัติ โดยแบ่งคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง และกลุ่มที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พบผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง (คะแนนระหว่าง 38 - 42 คะแนน) มีจำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 52.80 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ (คะแนนระหว่าง 21 - 37 คะแนน) มีจำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 47.20 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้ที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 52.80 กับร้อยละ 47.20)

ตัวแปรผล ความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ ซึ่งผู้วิจัยแบ่งคะแนนความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ที่มีความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการสูง และกลุ่มผู้ที่มีความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการต่ำ พบผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการสูง (คะแนนระหว่าง 49 - 54 คะแนน) มีจำนวน 192 คน คิดเป็นร้อยละ 53.30 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการต่ำ (คะแนนระหว่าง 29 - 48 คะแนน) มีจำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 46.70 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้ที่มีความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการในกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 53.30 กับร้อยละ 46.70)

กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม ประกอบด้วย การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา ผู้วิจัยวัดตัวแปรดังกล่าวจากคะแนนการกระทำหรือการปฏิบัติ โดยแต่ละตัวแปรมีลักษณะดังนี้

การได้รับตัวแบบจากสังคม ซึ่งผู้วิจัยแบ่งคะแนนการได้รับตัวแบบจากสังคมออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และกลุ่มผู้ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ พบผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง (คะแนนระหว่าง 48 - 60 คะแนน) มีจำนวน 193 คน คิดเป็นร้อยละ 53.60 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ (คะแนนระหว่าง 33 - 47 คะแนน) มีจำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 46.40 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมในกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 53.60 กับร้อยละ 46.40)

การได้รับการสนับสนุนจากสังคม ซึ่งผู้วิจัยแบ่งคะแนนการได้รับการสนับสนุนจากสังคมออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมสูง และกลุ่มผู้ที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมต่ำ พบผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมสูง (คะแนนระหว่าง 36 - 42 คะแนน) มีจำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 53.90 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมต่ำ (คะแนนระหว่าง 22 - 35 คะแนน) มีจำนวน 166 คน คิดเป็นร้อยละ 46.10 แสดงให้เห็นว่า

สัดส่วนของผู้ที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมในกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 53.90 กับร้อยละ 46.10)

การอยู่ในสถานการณ์กักตันทันเรื่องเวลา ซึ่งผู้วิจัยแบ่งคะแนนการอยู่ในสถานการณ์กักตันทันเรื่องเวลาออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ที่อยู่ในสถานการณ์กักตันทันเรื่องเวลาสูง และกลุ่มผู้ที่อยู่ในสถานการณ์กักตันทันเรื่องเวลาต่ำ พบผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสถานการณ์กักตันทันเรื่องเวลาสูง (คะแนนระหว่าง 24 - 30 คะแนน) มีจำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 55.30 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสถานการณ์กักตันทันเรื่องเวลาต่ำ (คะแนนระหว่าง 15 - 23 คะแนน) มีจำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 44.70 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้ที่อยู่ในสถานการณ์กักตันทันเรื่องเวลาในกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 55.30 กับร้อยละ 44.70)

กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม ประกอบด้วย ลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม ผู้วิจัยวัดตัวแปรดังกล่าวจากคะแนนการกระทำหรือการปฏิบัติ โดยแต่ละตัวแปรมีลักษณะดังนี้

ลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตน ซึ่งผู้วิจัยแบ่งคะแนนลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตนออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตนสูง และกลุ่มผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตนต่ำ พบผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตนสูง (คะแนนระหว่าง 45 - 54 คะแนน) มีจำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 39.40 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตนต่ำ (คะแนนระหว่าง 34 - 44 คะแนน) มีจำนวน 218 คน คิดเป็นร้อยละ 60.60 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตนในกลุ่มต่ำมากกว่ากลุ่มสูง (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 60.60 กับร้อยละ 39.40)

เหตุผลเชิงจริยธรรม ซึ่งผู้วิจัยแบ่งคะแนนลักษณะเหตุผลเชิงจริยธรรมออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และกลุ่มผู้ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ พบผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง (คะแนนระหว่าง 61 - 72 คะแนน) มีจำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 48.60 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ (คะแนนระหว่าง 42 - 60 คะแนน) มีจำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 51.40 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมในกลุ่มต่ำมากกว่ากลุ่มสูง (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 51.40 กับร้อยละ 48.60)

กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ประกอบด้วย เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ผู้วิจัยวัดตัวแปรดังกล่าวจากคะแนนการกระทำหรือการปฏิบัติ โดยแต่ละตัวแปรมีลักษณะดังนี้

เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ซึ่งผู้วิจัยแบ่งคะแนนลักษณะเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง และกลุ่มผู้ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พบผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีเจตคติที่ดีต่อ

พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง (คะแนนระหว่าง 74 - 84 คะแนน) มีจำนวน 207 คน คิดเป็นร้อยละ 57.50 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ (คะแนนระหว่าง 54 - 73 คะแนน) มีจำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 42.50 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มสูงมากกว่ากลุ่มต่ำ (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 57.50 กับร้อยละ 42.50)

การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ซึ่งผู้วิจัยแบ่งคะแนนลักษณะการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง และกลุ่มผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พบผลดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง (คะแนนระหว่าง 74 - 84 คะแนน) มีจำนวน 173 คน คิดเป็นร้อยละ 48.10 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ (คะแนนระหว่าง 46 - 73 คะแนน) มีจำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 51.90 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนของผู้มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มต่ำมากกว่ากลุ่มสูง (เปรียบเทียบระหว่างร้อยละ 51.90 กับร้อยละ 48.10)

2. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง

ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรลักษณะทางสังคม ตัวแปรจิตลักษณะเดิม และตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ ที่เกี่ยวข้อง กับพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางเป็นการทดสอบค่าความแปรปรวนของค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระครั้งละสองตัวแปร โดยผู้วิจัยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และเมื่อพบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทีละสองตัวแปรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะใช้วิธีการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe')

ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ในส่วนนี้ออกเป็น 7 ส่วนย่อย ตามสมมติฐานการวิจัย โดยได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละส่วนทำการวิเคราะห์ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา และประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ พบผลการวิเคราะห์ดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนแตกต่างกัน

ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกัน การคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานครที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนแตกต่างกัน ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ทั้งในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอก ผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับตัวแบบจากสังคม (ก) และมี ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน (ข) แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ตามลักษณะ ทางชีวสังคม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ		ก X ข	% ทำนาย
		การได้รับตัวแบบ จากสังคม (ก)	ลักษณะมุ่ง อนาคต-ควบคุม ตน (ข)		
รวม	360	40.65**	58.61**	3.39	29.4
เพศชาย	147	11.81**	11.32**	1.59	23.5
เพศหญิง	213	34.10**	72.34**	<1	40.0
ปริญญาโท	296	63.14**	103.47**	12.96**	44.3
ปริญญาเอก	64	1.74	<1	<1	7.90
ไม่มีประสบการณ์	196	28.96**	70.64**	4.46	45.6
มีประสบการณ์	164	6.69*	1.62	2.26	7.50

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ การได้รับตัวแบบจากสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 6 กลุ่ม (ตาราง 4 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ยมีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ พบว่า คะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบจากสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม คือ กลุ่มนิสิตปริญญาโท (ตาราง 4 ส่วนที่ 1) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองตัวมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ พบว่า ในกลุ่มนิสิตปริญญาโท (ตาราง 5) พบผลดังนี้ (1) นิสิตปริญญาโทที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตนสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่านิสิตปริญญาโทที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตนต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน (2) นิสิตปริญญาโทที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตนสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่านิสิตปริญญาโทที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตนต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ในกลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ การได้รับตัวแบบจากสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 4 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 38.78 กับค่าเฉลี่ย 35.99 (ตาราง 4 ส่วนที่ 2) ในขณะเดียวกัน นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตนต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 39.06 กับค่าเฉลี่ย 35.71 (ตาราง 4 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ในกลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะชีวสังคม 6 กลุ่ม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 4 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 5 จาก 6 ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ (ตาราง 4 ส่วนที่ 1) ส่วนนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต - ควบคุมตนต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 4 จาก 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท และไม่มีประสบการณ์ (ตาราง 4 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบจากสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ในกลุ่มย่อยนิสิตปริญญาโท โดยนิสิตปริญญาโทที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีลักษณะมุ่งอนาคต – ควบคุมตน ด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงทั้งสองด้านพร้อมกัน จะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก 2) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต – ควบคุมตนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท และ ไม่มีประสบการณ์

2.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมแตกต่างกัน

ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมแตกต่างกัน ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับตัวแบบจากสังคม (ก) และมีเหตุเชิงจริยธรรม (ข) แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		การได้รับตัวแบบจากสังคม	เหตุผลเชิงจริยธรรม	ก X ข	%
		(ก)	(ข)		ทำนาย
รวม	360	75.11**	31.22**	16.72**	26.9
เพศชาย	147	24.38**	29.58**	16.71**	38.3
เพศหญิง	213	49.04**	2.88	<1	20.1
ปริญญาโท	296	77.56**	12.50**	5.03*	27.8
ปริญญาเอก	64	12.91**	13.69**	8.04*	29.9
ไม่มีประสบการณ์	196	48.34**	12.08**	2.02	30.6
มีประสบการณ์	164	11.57**	7.95**	2.95	9.4

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ	
		วิชาการ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	การได้รับตัวแบบจากสังคม	สูง = 37.21	ต่ำ = 33.21
	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 39.10	ต่ำ = 38.48
เพศชาย	การได้รับตัวแบบจากสังคม	สูง = 38.96	ต่ำ = 31.70
	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 39.61	ต่ำ = 38.58
เพศหญิง	การได้รับตัวแบบจากสังคม	สูง = 36.08	ต่ำ = 35.04
	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 38.88	ต่ำ = 38.42

ตาราง 6 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงาน วิชาการ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
ปริญญาโท	การได้รับตัวแบบจากสังคม	สูง = 35.81	ต่ำ = 33.11
	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 38.87	ต่ำ = 38.26
ปริญญาเอก	การได้รับตัวแบบจากสังคม	สูง = 39.80	ต่ำ = 34.11
	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 40.46	ต่ำ = 39.71
ไม่มีประสบการณ์	การได้รับตัวแบบจากสังคม	สูง = 35.11	ต่ำ = 32.11
	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 38.50	ต่ำ = 37.25
มีประสบการณ์	การได้รับตัวแบบจากสังคม	สูง = 39.00	ต่ำ = 36.77
	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 39.82	ต่ำ = 39.28

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตาม
ระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และเหตุผลเชิงจริยธรรม ในกลุ่มรวม (n=360)

การได้รับตัวแบบ จากสังคม	เหตุผลเชิง จริยธรรม	Code	N	Mean	21 (38.48)	12 (37.21)	11 (33.21)
สูง	สูง	22	101	39.10	0.62	1.89	5.89**
สูง	ต่ำ	21	92	38.48		1.27	5.27**
ต่ำ	สูง	12	74	37.21			4
ต่ำ	ต่ำ	11	93	33.21			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และเหตุผลเชิงจริยธรรม ในกลุ่มเพศชาย (n=147)

การได้รับตัวแบบ จากสังคม	เหตุผลเชิง จริยธรรม	Code	N	Mean	12 (38.96)	21 (38.58)	11 (31.70)
สูง	สูง	22	31	39.61	0.92	1.03	7.91**
ต่ำ	สูง	12	29	38.96		0.11	6.99**
สูง	ต่ำ	21	36	38.58			6.88**
ต่ำ	ต่ำ	11	51	31.70			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และเหตุผลเชิงจริยธรรม ในกลุ่มปริญญาโท (n=296)

การได้รับตัวแบบ จากสังคม	เหตุผลเชิง จริยธรรม	Code	N	Mean	21 (38.26)	12 (35.81)	11 (33.11)
สูง	สูง	22	86	38.87	0.61	3.06	5.76*
สูง	ต่ำ	21	78	38.26		2.45	5.15*
ต่ำ	สูง	12	48	35.81			2.7
ต่ำ	ต่ำ	11	84	33.11			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และเหตุผลเชิงจริยธรรม ในกลุ่มปริญาเอก (n=64)

การได้รับตัวแบบ จากสังคม	เหตุผลเชิง จริยธรรม	Code	N	Mean	12 (39.80)	21 (39.71)	11 (34.11)
สูง	สูง	22	15	40.46	0.66	0.75	6.35*
ต่ำ	สูง	12	26	39.80		0.09	5.69*
สูง	ต่ำ	21	14	39.71			5.60*
ต่ำ	ต่ำ	11	9	34.11			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ การได้รับตัวแบบจากสังคม และเหตุผลเชิงจริยธรรม ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 6 กลุ่ม (ตาราง 6 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ พบว่า คะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบจากสังคม และเหตุผลเชิงจริยธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กลุ่มปริญาโท และกลุ่มปริญาเอก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 6 ส่วนที่ 1) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองตัวมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ่ ในกลุ่มรวม (ตาราง 7) พบผลดังนี้ (1) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน และ (2) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน ทั้งนี้ยังพบวิเคราะห์ในลักษณะเดียวกันในกลุ่มย่อยอีก 3 กลุ่ม ต่อไปนี้

1. กลุ่มเพศชาย (ตาราง 8) พบผลดังนี้ (1) นิสิตเพศชายที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตเพศชายที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำพร้อมกันทั้งสองด้าน (2) นิสิตเพศชายที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตเพศชายที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และ

มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำพร้อมกันทั้งสองด้าน (3) นิสิตเพศชายที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตเพศชายที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำพร้อมกันทั้งสองด้าน

2. กลุ่มปริญญาโท (ตาราง 9) พบผล ดังนี้ (1) นิสิตปริญญาโทที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตปริญญาโท ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำพร้อมกันทั้งสองด้าน (2) นิสิตปริญญาโทที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตปริญญาโท ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำพร้อมกันทั้งสองด้าน

3. กลุ่มปริญญาเอก (ตาราง 10) พบผล ดังนี้ (1) นิสิตปริญญาเอกที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตปริญญาเอก ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำพร้อมกันทั้งสองด้าน (2) นิสิตปริญญาเอกที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตปริญญาเอก ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำพร้อมกันทั้งสองด้าน (3) นิสิตปริญญาเอกที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตปริญญาเอก ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำพร้อมกันทั้งสองด้าน

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ในกลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ การได้รับตัวแบบจากสังคม และเหตุผลเชิงจริยธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 6 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง จะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 37.21 กับค่าเฉลี่ย 33.21 (ตาราง 6 ส่วนที่ 2) ในขณะเดียวกัน นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง จะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 39.10 กับค่าเฉลี่ย 38.48 (ตาราง 6 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ในกลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะชีวิตสังคม 6 กลุ่ม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 6 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง จะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ พบผลในกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ (ตาราง 6 ส่วนที่ 1) ส่วนนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง จะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ พบผล

ในกลุ่มย่อย 5 จาก 6 ได้แก่ เพศชาย ปริญญาโท ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ (ตาราง 6 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบจากสังคม และเหตุผลเชิงจริยธรรม ในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม คือ นิสิตเพศชายที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีเหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงทั้งสองด้านพร้อมกัน จะเป็นผู้มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก นิสิตปริญญาโทที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีเหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงทั้งสองด้านพร้อมกัน จะเป็นผู้มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก นิสิตปริญญาเอกที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีเหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงทั้งสองด้านพร้อมกัน จะเป็นผู้มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก 2) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท และไม่มีประสบการณ์

2.3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแตกต่างกัน

ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแตกต่างกัน ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการ
คัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับตัวแบบจากสังคม (ก)
และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (ข) แตกต่างกันทั้ง
ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		การได้รับตัว แบบจากสังคม (ก)	การรับรู้ ความสามารถ ของตน (ข)	ก X ข	% ทำนาย
รวม	360	60.27**	163.27**	21.59**	44.9
เพศชาย	147	27.10**	49.89**	20.55**	45.8
เพศหญิง	213	38.65**	137.68**	2.164	51.3
ปริญญาโท	296	63.87**	134.90**	9.01*	48.1
ปริญญาเอก	64	8.94*	9.84*	15.08**	35.8
ไม่มีประสบการณ์	196	28.14**	54.34**	5.67*	42.2
มีประสบการณ์	164	12.96**	49.79**	2.77	27.1

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงาน วิชาการ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	การได้รับตัวแบบจากสังคม	สูง = 38.60	ต่ำ = 35.76
	การรับรู้ความสามารถของตน	สูง = 39.52	ต่ำ = 34.85
เพศชาย	การได้รับตัวแบบจากสังคม	สูง = 38.96	ต่ำ = 35.26
	การรับรู้ความสามารถของตน	สูง = 39.62	ต่ำ = 34.60
เพศหญิง	การได้รับตัวแบบจากสังคม	สูง = 38.39	ต่ำ = 36.20
	การรับรู้ความสามารถของตน	สูง = 39.36	ต่ำ = 35.22

ตาราง 11 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงาน วิชาการ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
ปริญญาโท	การได้รับตัวแบบจากสังคม	สูง = 38.39	ต่ำ = 35.17
	การรับรู้ความสามารถของตน	สูง = 39.12	ต่ำ = 34.44
ปริญญาเอก	การได้รับตัวแบบจากสังคม	สูง = 40.19	ต่ำ = 37.77
	การรับรู้ความสามารถของตน	สูง = 40.25	ต่ำ = 37.71
ไม่มีประสบการณ์	การได้รับตัวแบบจากสังคม	สูง = 38.16	ต่ำ = 34.92
	การรับรู้ความสามารถของตน	สูง = 38.79	ต่ำ = 34.29
มีประสบการณ์	การได้รับตัวแบบจากสังคม	สูง = 39.09	ต่ำ = 37.43
	การรับรู้ความสามารถของตน	สูง = 39.88	ต่ำ = 36.63

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม (n=360)

การได้รับตัวแบบ	การรับรู้	Code	N	Mean	12	21	11
จากสังคม	ความสามารถ				(38.95)	(37.12)	(32.58)
สูง	สูง	22	110	40.09	1.14	2.97	7.51**
ต่ำ	สูง	12	63	38.95		1.83	6.37**
สูง	ต่ำ	21	83	37.12			4.54
ต่ำ	ต่ำ	11	104	32.58			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มเพศชาย (n=147)

การได้รับตัวแบบ จากสังคม	การรับรู้ ความสามารถ	Code	N	Mean	12 (39.38)	21 (38.06)	11 (31.14)
สูง	สูง	22	37	39.89	0.48	1.80	8.72**
ต่ำ	สูง	12	31	39.38		1.32	8.24**
สูง	ต่ำ	21	30	38.06			6.92**
ต่ำ	ต่ำ	11	49	31.14			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มปริญญาเอก (n=64)

การได้รับตัวแบบ จากสังคม	การรับรู้ ความสามารถ	Code	N	Mean	21 (40.50)	22 (39.89)	11 (34.92)
ต่ำ	สูง	12	21	40.61	0.11	0.72	5.69**
ต่ำ	ต่ำ	21	10	40.50		0.61	5.58**
สูง	สูง	22	19	39.89			4.97**
ต่ำ	ต่ำ	11	14	34.92			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มปริญญาโท (n=296)

การได้รับตัวแบบ จากสังคม	การรับรู้ ความสามารถ	Code	N	Mean	12 (38.11)	21 (36.65)	11 (32.22)
สูง	สูง	22	91	40.13	2.02	4.48	7.91*
ต่ำ	สูง	12	42	38.11		1.46	5.89*
สูง	ต่ำ	21	73	36.65			4.43
ต่ำ	ต่ำ	11	90	32.22			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 16 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มไม่มีประสบการณ์ (n=196)

การได้รับตัวแบบ จากสังคม	การรับรู้ ความสามารถ	Code	N	Mean	12 (37.90)	21 (36.64)	11 (31.95)
สูง	สูง	22	41	39.68	1.78	3.04	7.73*
ต่ำ	สูง	12	20	37.90		1.26	5.95*
สูง	ต่ำ	21	50	36.64			4.69
ต่ำ	ต่ำ	11	85	31.95			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 11 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ การได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 6 กลุ่ม (ตาราง 11 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ พบว่า คะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการ

ทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่ มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน

3. กลุ่มปริญญาโท (ตาราง 15) พบผลดังนี้ (1) นิสิตปริญญาโทที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน และ (2) นิสิตปริญญาโทที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน

4. กลุ่มไม่มีประสบการณ์ (ตาราง 16) พบผลดังนี้ (1) นิสิตที่ไม่มีประสบการณ์ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน และ (2) นิสิตที่ไม่มีประสบการณ์ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว ในกลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมการป้องกัน การคัดลอกผลงานวิชาการแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระที่ละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ การได้รับ ตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 11 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจาก สังคมสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัว แบบจากสังคมต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 38.60 กับค่าเฉลี่ย 35.76 (ตาราง 11 ส่วนที่ 2) ใน ขณะเดียวกัน นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงาน วิชาการสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการ รับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 39.52 กับค่าเฉลี่ย 34.85 (ตาราง 11 ส่วนที่ 2)

พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ พบผลในกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ (ตาราง 11 ส่วนที่ 1) ส่วนนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พบผลในกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ (ตาราง 11 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม คือ กลุ่มเพศชาย กลุ่มปริญญาเอก กลุ่มปริญญาโท และกลุ่มไม่มีประสบการณ์ กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษา นิสิตปริญญาโท และนิสิตปริญญาเอก และนิสิตที่ไม่มีประสบการณ์ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง และนิสิตบัณฑิตศึกษา นิสิตปริญญาโท และนิสิตปริญญาเอก และนิสิตที่ไม่มีประสบการณ์ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ แต่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำพร้อมกันทั้งสองด้าน นิสิตเพศชายที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงพร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำพร้อมกันทั้งสองด้าน 2) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์

2.4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแตกต่างกัน
 ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการสนับสนุนจาก

สังคม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 17 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคม (ก) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (ข) แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		การได้รับการสนับสนุนจากสังคม (ก)	เจตคติที่ดี (ข)	ก X ข	% ทำนาย
รวม	360	89.07**	19.68**	<1	35.9
เพศชาย	147	32.47**	16.20**	2.09	46.1
เพศหญิง	213	30.76**	5.08*	3.02	29.7
ปริญญาโท	296	82.73**	5.71*	<1	35.5
ปริญญาเอก	64	13.78**	24.19**	1.90	41.6
ไม่มีประสบการณ์	196	41.28**	9.49**	2.17	35.6
มีประสบการณ์	164	16.64**	19.21**	7.12*	26.1

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 17 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ	
		พฤติกรรมกำรป้องกันกำรคัดลอกผลงาน	
		วิชาการ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	กำรได้รับการสนับสนุนจากสังคม	สูง = 38.89	ต่ำ = 34.67
	เจตคติที่ดี	สูง = 37.77	ต่ำ = 35.79
เพศชาย	กำรได้รับการสนับสนุนจากสังคม	สูง = 39.62	ต่ำ = 34.58
	เจตคติที่ดี	สูง = 38.88	ต่ำ = 35.32
เพศหญิง	กำรได้รับการสนับสนุนจากสังคม	สูง = 38.25	ต่ำ = 35.36
	เจตคติที่ดี	สูง = 37.39	ต่ำ = 36.22
ปริญญาโท	กำรได้รับการสนับสนุนจากสังคม	สูง = 34.09	ต่ำ = 38.75
	เจตคติที่ดี	สูง = 37.04	ต่ำ = 35.81
ปริญญาเอก	กำรได้รับการสนับสนุนจากสังคม	สูง = 39.41	ต่ำ = 36.21
	เจตคติที่ดี	สูง = 39.93	ต่ำ = 35.65
ไม่มีประสบการณ์	กำรได้รับการสนับสนุนจากสังคม	สูง = 37.85	ต่ำ = 33.38
	เจตคติที่ดี	สูง = 36.68	ต่ำ = 34.54
มีประสบการณ์	กำรได้รับการสนับสนุนจากสังคม	สูง = 39.55	ต่ำ = 37.50
	เจตคติที่ดี	สูง = 39.63	ต่ำ = 37.45

ตาราง 18 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการได้รับการสนับสนุนจากสังคม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มมีประสบการณ์ (n=164)

การได้รับตัวแบบ จากสังคม	เจตคติที่ดี	Code	N	Mean	12 (39.27)	21 (39.12)	11 (35.72)
สูง	สูง	22	93	39.98	0.71	0.86	4.26*
ต่ำ	สูง	12	18	39.27		0.15	3.55*
สูง	ต่ำ	21	24	39.12			3.40
ต่ำ	ต่ำ	11	29	35.72			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 6 กลุ่ม (ตาราง 17 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ พบว่า คะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับการสนับสนุนจากสังคม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม คือ กลุ่มมีประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตาราง 17 ส่วนที่ 1) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองตัวมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ พบว่า ในกลุ่มมีประสบการณ์ (ตาราง 18) พบผลดังนี้ (1) นิสิตที่มีประสบการณ์ที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตที่มีประสบการณ์ที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน (2) นิสิตที่มีประสบการณ์ที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตที่มีประสบการณ์ที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน และ (3) นิสิตที่มีประสบการณ์ที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า

นิสิตที่มีประสบการณ์ที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมต่ำ และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ในกลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ เหตุผลเชิงจริยธรรม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 17 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 38.89 กับค่าเฉลี่ย 34.67 (ตาราง 17 ส่วนที่ 2) ในขณะเดียวกัน นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 37.77 กับค่าเฉลี่ย 35.79 (ตาราง 17 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ในกลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะชีวิตสังคม 6 กลุ่ม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 17 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมต่ำ พบผลในกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ (ตาราง 17 ส่วนที่ 1) ส่วนนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พบผลในกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ (ตาราง 17 ส่วนที่ 1)

สรุปได้ว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม แต่พบปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม คือ กลุ่มนิสิตที่มีประสบการณ์ ได้รับการสนับสนุนจากสังคม และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงพร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก 2) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก มีประสบการณ์ และไม่มีประสบการณ์

2.5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแตกต่างกัน

ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 19 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรม (ก) และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (ข) แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		เหตุผลเชิงจริยธรรม (ก)	เจตคติที่ดี (ข)	ก X ข	% ทำนาย
รวม	360	7.05*	68.19**	2.89	24.4
เพศชาย	147	2.57	26.22**	<1	29.9
เพศหญิง	213	<1	26.40**	9.08*	16.1
ปริญญาโท	296	2.77	47.48**	3.71	19.0
ปริญญาเอก	64	7.43*	24.55**	<1	36.7
ไม่มีประสบการณ์	196	10.23*	26.89**	1.00	22.8
มีประสบการณ์	164	<1	34.29**	14.42**	23.0

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 19 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงาน วิชาการ	
		วิชาการ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 37.26	ต่ำ = 36.05
	เจตคติที่ดี	สูง = 38.53	ต่ำ = 34.78
เพศชาย	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 37.08	ต่ำ = 36.17
	เจตคติที่ดี	สูง = 39.59	ต่ำ = 34.39
เพศหญิง	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 36.95	ต่ำ = 36.81
	เจตคติที่ดี	สูง = 38.11	ต่ำ = 35.65
ปริญญาโท	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 36.75	ต่ำ = 35.88
	เจตคติที่ดี	สูง = 38.10	ต่ำ = 34.52
ปริญญาเอก	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 39.01	ต่ำ = 36.57
	เจตคติที่ดี	สูง = 40.01	ต่ำ = 35.57
ไม่มีประสบการณ์	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 36.45	ต่ำ = 34.32
	เจตคติที่ดี	สูง = 37.11	ต่ำ = 33.66
มีประสบการณ์	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 38.17	ต่ำ = 38.51
	เจตคติที่ดี	สูง = 39.72	ต่ำ = 36.96

ตาราง 20 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับเหตุผลเชิงจริยธรรม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มเพศหญิง (n=213)

เหตุผลเชิงจริยธรรม	เจตคติที่ดี	Code	N	Mean	12 (37.32)	11 (36.30)	21 (35.00)
สูง	สูง	22	82	38.91	1.59	2.61*	3.91*
ต่ำ	สูง	12	65	37.32		1.02	2.32
ต่ำ	ต่ำ	11	33	36.30			1.30
สูง	ต่ำ	21	33	35.00			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 21 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับเหตุผลเชิงจริยธรรม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มมีประสบการณ์ (n=164)

เหตุผลเชิงจริยธรรม	เจตคติที่ดี	Code	N	Mean	12 (39.00)	11 (38.02)	21 (35.89)
สูง	สูง	22	67	40.44	1.44	2.42	4.55**
ต่ำ	สูง	12	44	39.00		0.98	3.11**
ต่ำ	ต่ำ	11	34	38.02			2.13
สูง	ต่ำ	21	19	35.89			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากตาราง 19 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ เหตุผลเชิงจริยธรรม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 6 กลุ่ม (ตาราง 19 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ พบว่า คะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มย่อยนิสิตเพศหญิง และที่ระดับ .01 ในกลุ่มย่อยนิสิตที่มีประสบการณ์ (ตาราง 19 ส่วนที่ 1) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองตัวมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ่ พบว่า

1. ในกลุ่มเพศหญิง (ตาราง 20) พบผลดังนี้ (1) นิสิตเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน (2) นิสิตเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ

2. ในกลุ่มมีประสบการณ์ (ตาราง 21) พบผลดังนี้ (1) นิสิตที่มีประสบการณ์ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตที่มีประสบการณ์ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน (2) นิสิตที่มีประสบการณ์ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตที่มีประสบการณ์ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว ในกลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระที่ละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ เหตุผลเชิงจริยธรรม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และระดับที่ .05 (ตาราง 19 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 37.26 กับค่าเฉลี่ย 36.05 (ตาราง 19 ส่วนที่ 2) ในขณะเดียวกัน นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 38.53 กับค่าเฉลี่ย 34.78 (ตาราง 19 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว ในกลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะชีวสังคม 6 กลุ่ม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระที่ละตัว (ตาราง 19 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรม

ต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม จาก 6 กลุ่ม ได้แก่ ปริญาเอก และไม่มีประสบการณ์ (ตาราง 19 ส่วนที่1) ส่วนนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พบผลในกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญาโท ปริญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ (ตาราง 19 ส่วนที่1)

สรุปได้ว่า 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม แต่พบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ นิสิตเพศหญิงที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และนิสิตที่มีประสบการณ์ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ 2) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 2 กลุ่มจากทั้งหมด 6 กลุ่ม ได้แก่ ปริญาเอก และมีประสบการณ์ 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญาโท ปริญาเอก มีประสบการณ์ และไม่มีประสบการณ์

2.6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแตกต่างกัน

ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 22 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการ
คัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรม (ก)
และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (ข) แตกต่างกันทั้ง
ในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		เหตุผลเชิง จริยธรรม (ก)	การรับรู้ ความสามารถของ ตนฯ (ข)	ก X ข	% ทำนาย
รวม	360	14.22**	145.78**	7.84*	35.5
เพศชาย	147	12.51**	26.43**	7.12*	35.1
เพศหญิง	213	2.00	147.02**	<1	42.1
ปริญญาโท	296	7.08*	130.57**	3.78	35.9
ปริญญาเอก	64	7.89*	13.15**	6.13*	29.6
ไม่มีประสบการณ์	196	10.70**	60.28**	2.26	33.2
มีประสบการณ์	164	14.14	38.69**	1.76	22.4

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอก ผลงานวิชาการ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 38.00	ต่ำ = 36.51
	การรับรู้ความสามารถของตนฯ	สูง = 39.64	ต่ำ = 34.88
เพศชาย	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 38.88	ต่ำ = 35.88
	การรับรู้ความสามารถของตนฯ	สูง = 39.56	ต่ำ = 35.20
เพศหญิง	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 37.70	ต่ำ = 37.17
	การรับรู้ความสามารถของตนฯ	สูง = 39.68	ต่ำ = 35.19

ตาราง 22 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมป้องกันการคัดลอก ผลงานวิชาการ	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูง	
		กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ	
ปริญญาโท	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 37.55	ต่ำ = 36.39
	การรับรู้ความสามารถของตน	สูง = 39.47	ต่ำ = 34.47
ปริญญาเอก	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 39.87	ต่ำ = 37.40
	การรับรู้ความสามารถของตน	สูง = 40.22	ต่ำ = 37.05
ไม่มีประสบการณ์	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 37.54	ต่ำ = 35.46
	การรับรู้ความสามารถของตน	สูง = 38.97	ต่ำ = 34.03
มีประสบการณ์	เหตุผลเชิงจริยธรรม	สูง = 38.85	ต่ำ = 38.21
	การรับรู้ความสามารถของตน	สูง = 39.98	ต่ำ = 37.08

ตาราง 23 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมและการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม (n=360)

การได้รับตัวแบบ จากสังคม	เจตคติที่ดี	Code	N	Mean	12 (39.45)	21 (36.17)	11 (33.58)
สูง	สูง	22	102	39.83	0.38	3.66	6.25*
ต่ำ	สูง	12	71	39.45		3.28	5.87*
สูง	ต่ำ	21	73	36.17			2.59
ต่ำ	ต่ำ	11	114	33.58			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 24 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมและการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มเพศชาย (n=147)

การได้รับตัวแบบ จากสังคม	เจตคติที่ดี	Code	N	Mean	12 (39.19)	21 (37.83)	11 (32.57)
สูง	สูง	22	42	39.92	0.73	2.09	7.35*
ต่ำ	สูง	12	26	39.19		1.36	6.62*
สูง	ต่ำ	21	18	37.83			5.26
ต่ำ	ต่ำ	11	61	32.57			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 25 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมและการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มปริญญาเอก (n=64)

การได้รับตัวแบบ จากสังคม	เจตคติที่ดี	Code	N	Mean	12 (40.08)	21 (39.38)	11 (34.72)
สูง	สูง	22	28	40.35	0.27	0.37	5.63*
ต่ำ	สูง	12	12	40.08		0.10	5.36*
สูง	ต่ำ	21	13	39.38			5.26
ต่ำ	ต่ำ	11	11	34.72			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 22 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ เหตุผลเชิงจริยธรรม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 6 กลุ่ม (ตาราง 22 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ พบว่า คะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอก

ผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ ในกลุ่มย่อยนิสิตเพศชาย และกลุ่มปริญญาเอก (ตาราง 22 ส่วนที่ 1) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองตัวมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเซฟเฟ พบว่า ในกลุ่มรวม (ตาราง 23) พบผลดังนี้ (1) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน (2) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน อาจสรุปได้ว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก นอกจากนี้ยังพบปฏิสัมพันธ์ลักษณะนี้ในกลุ่มย่อย ดังต่อไปนี้

1. ในกลุ่มเพศชาย (ตาราง 24) พบผลดังนี้ (1) นิสิตเพศชายที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตเพศชายที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน (2) นิสิตเพศชายที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตเพศชายที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน

2. ในกลุ่มปริญญาเอก (ตาราง 25) พบผลดังนี้ (1) นิสิตปริญญาเอกที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตปริญญาเอกที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน (2) นิสิตปริญญาเอกที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตปริญญาเอกที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่ละตัว ในกลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมการป้องกัน การคัดลอกผลงานวิชาการแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระที่ละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ เหตุผลเชิง จริยธรรม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 22 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิง

จริยธรรมสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 38.00 กับค่าเฉลี่ย 36.51 (ตาราง 22 ส่วนที่ 2) ในขณะที่เดียวกัน นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 39.64 กับค่าเฉลี่ย 34.88 (ตาราง 22 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ในกลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะชีวสังคม 6 กลุ่ม พบว่าคะแนนของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 22 ส่วนที่1) กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ พบผลในกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม จาก 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย ปริญญาโท ปริญญาเอก และไม่มีประสบการณ์ (ตาราง 22 ส่วนที่1) ส่วนนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พบผลในกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ (ตาราง 22 ส่วนที่1)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม และยังพบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ นิสิตเพศชายที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก และนิสิตปริญญาเอกที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก 2) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 4 กลุ่มจากทั้งหมด 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย ปริญญาโท ปริญญาเอก และไม่มีประสบการณ์ 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก มีประสบการณ์ และไม่มีประสบการณ์

2.7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในสถานการณ์กักตัวเรื่องเวลา และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแตกต่างกัน

ในส่วนนี้เป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในสถานการณ์กีดกันเรื่องเวลา และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 26 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่อยู่ในสถานการณ์กีดกันเรื่องเวลา (ก) และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (ข) แตกต่างกันทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม ตามลักษณะทางชีวสังคม

ส่วนที่ 1

กลุ่ม	จำนวน	แสดงค่าเอฟ			
		อยู่ในสถานการณ์	การรับรู้	ก X ข	% ทำนาย
		กีดกันเรื่องเวลา (ก)	ความสามารถ ของตนข (ข)		
รวม	360	126.04**	137.78**	6.26*	50.7
เพศชาย	147	80.54**	30.64**	3.38	55.8
เพศหญิง	213	56.00**	144.16**	1.14	54.0
ปริญญาโท	296	28.76**	9.06*	1.59	42.9
ปริญญาเอก	64	94.80**	125.66**	4.36*	51.2
ไม่มีประสบการณ์	196	45.30**	29.89**	<1	40.4
มีประสบการณ์	164	53.08**	68.77**	5.65*	48.5

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 26 (ต่อ)

ส่วนที่ 2

กลุ่ม	ตัวแปร	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอก ผลงานวิชาการ	
		กลุ่มที่มี ค่าเฉลี่ยสูง	กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำ
รวม	อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา	สูง = 39.00	ต่ำ = 35.03
	การรับรู้ความสามารถของตนฯ	สูง = 39.09	ต่ำ = 34.94
เพศชาย	อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา	สูง = 39.06	ต่ำ = 33.38
	การรับรู้ความสามารถของตนฯ	สูง = 38.41	ต่ำ = 34.57
เพศหญิง	อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา	สูง = 38.16	ต่ำ = 36.09
	การรับรู้ความสามารถของตนฯ	สูง = 39.37	ต่ำ = 35.33
ปริญญาโท	อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา	สูง = 38.70	ต่ำ = 34.90
	การรับรู้ความสามารถของตนฯ	สูง = 38.99	ต่ำ = 34.61
ปริญญาเอก	อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา	สูง = 40.39	ต่ำ = 36.08
	การรับรู้ความสามารถของตนฯ	สูง = 39.45	ต่ำ = 37.02
ไม่มีประสบการณ์	อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา	สูง = 38.61	ต่ำ = 34.58
	การรับรู้ความสามารถของตนฯ	สูง = 38.89	ต่ำ = 34.30
มีประสบการณ์	อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา	สูง = 39.45	ต่ำ = 36.56
	การรับรู้ความสามารถของตนฯ	สูง = 39.18	ต่ำ = 36.86

ตาราง 27 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการอยู่ในสถานการณ์กักตัวเรื่องเวลาและการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม (n=360)

อยู่ใน สถานการณ์ กักตัวเรื่องเวลา	การรับรู้ ความสามารถ	Code	N	Mean	22 (37.55)	11 (37.37)	21 (32.52)
ต่ำ	สูง	12	119	40.63	3.08	3.26	8.11*
สูง	สูง	22	54	37.55		0.18	5.03
ต่ำ	ต่ำ	11	80	37.37			4.85
สูง	ต่ำ	21	107	32.52			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 28 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการอยู่ในสถานการณ์กักตัวเรื่องเวลาและการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มปริญญาเอก (n=64)

อยู่ใน สถานการณ์ กักตัวเรื่องเวลา	การรับรู้ ความสามารถ	Code	N	Mean	22 (37.50)	11 (36.92)	21 (32.31)
ต่ำ	สูง	12	30	40.48	2.98	3.56	8.17*
สูง	สูง	22	10	37.50		0.58	5.19
ต่ำ	ต่ำ	11	13	36.92			4.61
สูง	ต่ำ	21	11	32.31			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตาราง 29 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตามระดับการอยู่ในสถานการณ์กักตุนเรื่องเวลาและการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มมีประสบการณ์ (n=164)

อยู่ใน สถานการณ์ กักตุนเรื่องเวลา	การรับรู้ ความสามารถ	Code	N	Mean	22 (37.55)	11 (37.37)	21 (32.52)
ต่ำ	สูง	12	84	40.25	2.72	3.27	8.63*
สูง	สูง	22	28	37.53		0.55	5.91
ต่ำ	ต่ำ	11	28	36.98			5.36
สูง	ต่ำ	21	24	31.62			

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 26 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ พิจารณาตัวแปรที่ละ 2 ตัวแปร คือ การอยู่ในสถานการณ์กักตุนเรื่องเวลา และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม 6 กลุ่ม (ตาราง 26 ส่วนที่ 1) ผู้วิจัยแบ่งตัวแปรออกเป็น 2 ระดับ ได้แก่ กลุ่มสูงกว่าค่าเฉลี่ยและกลุ่มต่ำกว่าค่าเฉลี่ย มีตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ พบว่า คะแนนพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แปรปรวนไปตามปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอยู่ในสถานการณ์กักตุนเรื่องเวลา และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ ในกลุ่มย่อยนิสิตปริญญาโท และกลุ่มไม่มีประสบการณ์ (ตาราง 26 ส่วนที่ 1) เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยที่แบ่งตามระดับของตัวแปรอิสระทั้งสองตัวมาเปรียบเทียบกันเป็นรายคู่ด้วยวิธีการเชฟเฟ่ พบว่า ในกลุ่มรวม (ตาราง 27) พบผลว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่อยู่ในสถานการณ์กักตุนเรื่องเวลาต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่อยู่ในสถานการณ์กักตุนเรื่องเวลาสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ อาจสรุปได้ว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่อยู่ในสถานการณ์กักตุนเรื่องเวลาต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก นอกจากนี้ยังพบปฏิสัมพันธ์ลักษณะนี้ในกลุ่มย่อย ดังต่อไปนี้

1. ในกลุ่มปริญญาเอก (ตาราง 28) พบผลว่า นิสิตปริญญาโทที่อยู่ในสถานการณ์กักตุนเรื่องเวลาต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็น

ผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตปริญญาเอกที่อยู่ในสถานการณ์กีดกันเรื่องเวลาสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ

2. ในกลุ่มมีประสบการณ์ (ตาราง 29) พบผลว่า นิสิตที่มีประสบการณ์ที่อยู่ในสถานการณ์กีดกันเรื่องเวลาต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตที่มีประสบการณ์ที่อยู่ในสถานการณ์กีดกันเรื่องเวลาสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ในกลุ่มรวม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว ทั้ง 2 ตัว คือ การอยู่ในสถานการณ์กีดกันเรื่องเวลา และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตาราง 26 ส่วนที่ 1) กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่อยู่ในสถานการณ์กีดกันเรื่องเวลาต่ำ จะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่อยู่ในสถานการณ์กีดกันเรื่องเวลาสูง เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 39.00 กับค่าเฉลี่ย 35.03 (ตาราง 26 ส่วนที่ 2) ในขณะเดียวกัน นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ เปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ย 39.09 กับค่าเฉลี่ย 34.94 (ตาราง 26 ส่วนที่ 2)

เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระทีละตัว ในกลุ่มย่อย ที่แบ่งตามลักษณะชีวิตสังคม 6 กลุ่ม พบว่า คะแนนของพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการแปรปรวนไปตามระดับของตัวแปรอิสระทีละตัว (ตาราง 26 ส่วนที่1) กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่อยู่ในสถานการณ์กีดกันเรื่องเวลาต่ำ จะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่อยู่ในสถานการณ์กีดกันเรื่องเวลาสูง พบผลในกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ (ตาราง 26 ส่วนที่1) ส่วนนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พบผลในกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ (ตาราง 26 ส่วนที่1)

สรุปได้ว่า 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอยู่ในสถานการณ์กีดกันเรื่องเวลา และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม และยังพบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนิสิตปริญญาเอกที่อยู่ในสถานการณ์กีดกันเรื่องเวลาต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก และนิสิตที่มีประสบการณ์ที่อยู่ในสถานการณ์กีดกันเรื่องเวลาต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการ

การคัดลอกผลงานวิชาการมาก 2) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาต่ำ จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก มีประสบการณ์ และไม่มีประสบการณ์ 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก มีประสบการณ์ และไม่มีประสบการณ์

3. ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบคัดเลือกเข้า (Enter Selection)

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการนำเสนอผลการทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ระดับปริญญาโท ระดับปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ และมีประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ รวม 7 ตัวแปร

การวิเคราะห์ข้อมูลจะกระทำทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ระดับปริญญาโท ระดับปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ และมีประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ ในแต่ละส่วนมีสาระสำคัญดังนี้

ตาราง 30 ผลปริมาณการทำนายและลำดับความสำคัญของตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบคัดเลือกเข้า (Enter Selection)

กลุ่ม	จำนวน น	ตัวทำนาย	R ²	F	b	Beta	t	a	SE	% ทำนาย
(คน)										ย
รวม	360	1,2,3,4,5,6, 7	.47 3	45.157 *	.183, .108, .166, - .025, .028, .094, .160	.221, .109, .144, - .027, .044, .155, .263	4.711**, 2.047*, 2.783*, - .445, .987, 2.370*, 4.484**	1.11 9	2.20 8	47.3
เพศชาย	147	1,2,3,4,5,6, 7	.53 6	22.953 *	.135, .440, .262, - .295, .064, .243, .055	.139, .324, .189, - .275, .078, .390, .008	1.986*, 3.774**, 2.011*, - 2.897*, .987, 2.856*, .082	- .325	4.33 5	53.6
เพศหญิง	213	1,2,3,4,5,6, 7	.55 4	36.380 *	.275, -.048, .021, .108, - .008, .058, .178	.410, -.065, .022, .134, - .017, .091, .334	6.803**, -.945, .362, 1.708, - .342, 1.273, 4.312**	3.34 9	2.72 1	55.4
ปริญญาโท	296	1,2,3,4,5,6, 7	.47 2	36.716 *	.241, .116, .089, .038, .016, .056, - 144	.284, .122, .076, .043, .027, .093, - 242	5.117**, 2.073*, 1.274, .623, .542, 1.292, 3.6 20**	1.49 4	2.36 8	47.2
ปริญญาเอก	64	1,2,3,4,5,6, 7	.56 1	10.206 *	.209, .106, -.123, - .486, .193, .386, .158	.325, .092, -.116, - .456, .295, .631, .249	2.620*, .616, -.695, - 2.361*, 2.561*, 3.182*, 1.785	- 3.10 2	5.72 4	56.1
ไม่มี ประสบการณ์	196	1,2,3,4,5,6, 7	.48 5	25.252 *	.221, .089, .035, .277, .092, .037, - 050	.247, .085, .027, .268, .148, .064, - 081	3.794**, 1.086, .360, 3.104*, 2.411*, .682, .984	- 2.81 3	2.98 3	48.5
มี ประสบการณ์	164	1,2,3,4,5,6, 7	.44 6	17.949 *	.167, .053, .067, - .282, .029, .235, .175	.291, .072, .079, - .447, .061, .426, .329	4.132**, .965, 1.001, - 4.560**, .746, 4.573**, 4.033**	7.24 1	3.10 2	44.6

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 * มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตัวทำนายที่ 1 หมายถึง การได้รับตัวแบบจากสังคม

5 หมายถึง เหตุผลเชิงจริยธรรม

2 หมายถึง การได้รับการสนับสนุนจากสังคม

6 หมายถึง เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

3 หมายถึง การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา

7 หมายถึง การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

4 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน



จากตาราง 30 พบว่า ในกลุ่มรวม ตัวแปรทั้ง 7 ตัวสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญได้ร้อยละ 47.3 โดยมีตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (Beta .26) การได้รับตัวแบบจากสังคม (Beta .22) และตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (Beta .15) การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา (Beta .14) การได้รับการสนับสนุนจากสังคม (Beta .10)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยเพศชาย ตัวแปรทั้ง 7 ตัวสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญได้ร้อยละ 53.6 โดยมีตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 1 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนจากสังคม (Beta .32) และตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (Beta .39) การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา (Beta .18) การได้รับตัวแบบจากสังคม (Beta .13) ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน (Beta -.27)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยเพศหญิง ตัวแปรทั้ง 7 ตัวสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญได้ร้อยละ 55.4 โดยมีตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับตัวแบบจากสังคม (Beta .41) การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (Beta .33)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยปริญญาโท ตัวแปรทั้ง 7 ตัวสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญได้ร้อยละ 47.2 โดยมีตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับตัวแบบจากสังคม (Beta .28) การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (Beta .24) และตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับการสนับสนุนจากสังคม (Beta .12)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยปริญญาเอก ตัวแปรทั้ง 7 ตัวสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญได้ร้อยละ 56.1 โดยมีตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (Beta .63) การได้รับตัวแบบจากสังคม (Beta .32) เหตุผลเชิงจริยธรรม (Beta .29) มุ่งอนาคต-ควบคุมตน (Beta -.45)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยไม่มีประสบการณ์ ตัวแปรทั้ง 7 ตัวสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญได้ร้อยละ 48.5 โดยมีตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 1 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับตัวแบบจากสังคม (Beta .24) และตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 ตัวแปร ได้แก่ มุ่งอนาคต-ควบคุมตน (Beta .26) เหตุผลเชิงจริยธรรม (Beta .14)

เมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยมีประสบการณ์ ตัวแปรทั้ง 7 ตัวสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญได้ร้อยละ 44.6 โดยมีตัวแปรที่มี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 4 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (Beta .42) การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (Beta .32) การได้รับตัวแบบจากสังคม (Beta .29) มุ่งอนาคต-ควบคุมตน (Beta -.44)

จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบคัดเลือกเข้าเพื่อทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า

ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 7 ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา ตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม และตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ สามารถร่วมกันทำนายการเกิดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 7 ตัวแปร สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 47.3 กลุ่มเพศชายทำนายได้ร้อยละ 53.6 กลุ่มเพศหญิงทำนายได้ร้อยละ 55.4 กลุ่มปริญญาโททำนายได้ร้อยละ 47.2 กลุ่มปริญญาเอกทำนายได้ร้อยละ 56.1 กลุ่มไม่มีประสบการณ์ทำนายได้ร้อยละ 48.5 และกลุ่มมีประสบการณ์ทำนายได้ร้อยละ 44.6

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเชิงชั้น (Hierarchical Multiple Regression Analysis)

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการนำเสนอผลการทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ระดับปริญญาโท ระดับปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ และมีประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ โดยผู้วิจัยเลือกใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเชิงชั้น (Hierarchical Multiple Regression Analysis) โดยตั้งชุดตัวทำนายไว้ 3 ชุด โดยเรียงลำดับการเข้าสมการตามผลการทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบคัดเลือกเข้า (ตาราง 30) ดังนี้ ชุดตัวทำนายชุดที่ 1 กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ชุดตัวทำนายชุดที่ 2 กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา และชุดตัวทำนายชุดที่ 3 กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม เพื่อตอบสนองมติฐานเพิ่มเติมว่า กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม และกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคมได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 31 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเชิงชั้นของปัจจัยจิตลักษณะตามสถานการณ์ ลักษณะทางสังคม และจิตลักษณะเดิมเพื่อทำนายพฤติกรรมการ
ป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานครทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 6 กลุ่ม

พฤติกรรมการ ป้องกัน การคัดลอก ผลงานวิชาการ	จำนวน (คน)	ชุดตัวทำนายชุดที่ 1 (จิตลักษณะตามสถานการณ์ 6-7)				ชุดตัวทำนายชุดที่ 2 (ลักษณะทางสังคม 1-3)				ชุดตัวทำนายชุดที่ 3 (จิตลักษณะเดิม 4-5)			
		% ทำนาย ตัวทำนายที่มี นัยสำคัญ	beta	% ทำนาย ตัวทำนายที่มี นัยสำคัญ	beta	R Square Change	% ทำนาย ตัวทำนายที่มี นัยสำคัญ	beta	R Square Change				
รวม	360	38.9	6,7	.376***, .307***	47.2	7,1,6,3	.254***, .224***, .166*, .148*	8.3***	46.3	7,1,6,3,2	.263***, .221***, .155*, .144*, .109*	0.2	
เพศชาย	147	41.4	6	.605***	50.5	6,3,2	.300*, .240*, .230*	9.2***	53.6	6,2,3,1,4	.390*, .327***, .189*, .139*, -.275*	3.1*	
เพศหญิง	213	41.0	7,6	.523***, .190*	54.8	7,1	.422***, .414***	13.8***	55.4	1,7	.410***, .334***	0.6	
ปริญญาโท	296	36.7	7,6	.339***, .323***	47.0	1,7,2	.290***, .262***, .127*	10.4***	47.2	1,7,2	.248***, .242***, .122*	.01	
ปริญญาเอก	64	46.3	6	.626***	49.5	6	.529*	3.2	56.1	6,1,5,4	.631*, .325*, .295*, -.456*	6.5*	
ไม่มีประสบการณ์	196	34.7	6,7	.381***, .263**	44.2	1,7,6	.295***, .196*, .183*	9.5***	48.5	4,1,5	.268*, .247*, .148*	4.3*	
มีประสบการณ์	164	28.9	6,7	.401***, .195*	36.5	6,7,3,1	.248*, .202*, .187*, .179*	7.7***	44.6	6,7,1,4	.426***, .329***, .291***, -.447***	8.1***	

***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .00

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หมายเหตุ R Square Change = เปอร์เซนต์ที่เปลี่ยนแปลงไป เมื่อเพิ่มชุดทำนายเข้าไปใหม่ ขณะที่ชุดตัวทำนายเดิมถูกควบคุมให้คงที่
ชุดตัวทำนายลำดับที่ 1: 6=เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ 7=การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ
ชุดตัวทำนายลำดับที่ 2: 1=การได้รับตัวแบบจากสังคม 2=การได้รับการสนับสนุนจากสังคม 3=การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา
ชุดตัวทำนายลำดับที่ 3: 4=ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน 5=เหตุผลเชิงจริยธรรม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 31 พบว่า เมื่อนำคะแนนของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร มาวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเชิงชั้น (Hierarchical Multiple Regression Analysis) โดยใช้ กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นชุดตัวทำนายลำดับที่ 1 ผลปรากฏว่า กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 38.9 ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นตัวทำนายอันดับแรก และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นตัวทำนายรองลงมา (ค่าเบต้า .376 และ .307 ตามลำดับ) และในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม สามารถทำนายได้ระหว่างร้อยละ 46.3 ถึง 28.9 โดยสามารถทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนิสิตปริญญาเอก มีตัวทำนายสำคัญคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (ค่าเบต้า .626) และสามารถทำนายได้ต่ำสุดในกลุ่มนิสิตที่มีประสบการณ์ มีตัวทำนายสำคัญคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นตัวทำนายอันดับแรก และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นตัวทำนายรองลงมา (ค่าเบต้า .401 และ .195 ตามลำดับ)

เมื่อนำชุดตัวทำนายลำดับที่ 2 มาทำการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบปริมาณการทำนายที่เพิ่มขึ้นของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร โดยเอากลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา เข้าร่วมทำนายลำดับที่ 2 เพื่อควบคุมอิทธิพลของตัวแปรลำดับที่ 1 ให้คงที่ ผลปรากฏว่า สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มรวมได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 8.3 ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นตัวทำนายอันดับแรก และ การได้รับตัวแบบจากสังคม เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา เป็นตัวทำนายรองลงมา (ค่าเบต้า .254, .224, .166 และ .148 ตามลำดับ) และในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม สามารถทำนายได้เพิ่มขึ้นระหว่างร้อยละ 13.8 ถึง 7.7 โดยสามารถทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนิสิตเพศหญิง ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นตัวทำนายอันดับแรก และ การได้รับตัวแบบจากสังคม เป็นตัวทำนายรองลงมา (ค่าเบต้า .422 และ .414 ตามลำดับ) และสามารถทำนายได้ต่ำสุดในกลุ่มนิสิตที่มีประสบการณ์ มีตัวทำนายสำคัญคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นตัวทำนายอันดับแรก และ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา และการได้รับตัวแบบจากสังคม เป็นตัวทำนายรองลงมา (ค่าเบต้า .248, .202, .187 และ .179 ตามลำดับ)

เมื่อนำชุดทำนายลำดับที่ 3 มาทำการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบปริมาณการทำนายที่เพิ่มขึ้นของพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร โดยเอากลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม เข้าร่วมทำนายลำดับที่ 3 เพื่อควบคุมอิทธิพลของตัวแปรลำดับที่ 1 และ 2 ให้คงที่ ผลปรากฏว่า ไม่สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มรวมได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่พบว่าในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม สามารถทำนายได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญระหว่างร้อยละ 8.1 ถึง 3.5 โดยสามารถทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนิสิตมีประสบการณ์ ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นตัวทำนายอันดับแรก และ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การได้รับตัวแบบจากสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต – ควบคุมตน เป็นตัวทำนายรองลงมา (ค่าเบต้า .426, .329, .291 และ -.447 ตามลำดับ) และสามารถทำนายได้ต่ำสุดในกลุ่มนิสิตเพศชาย ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เป็นตัวทำนายอันดับแรก และ การได้รับการสนับสนุนจากสังคม การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา การได้รับตัวแบบจากสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต – ควบคุมตน เป็นตัวทำนายรองลงมา (ค่าเบต้า .390, .327, .189, .139 และ -.275 ตามลำดับ)

สรุปผลการวิเคราะห์ได้ว่า กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 38.9 ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม สามารถทำนายได้ระหว่างร้อยละ 46.3 ถึง 28.9 โดยสามารถทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนิสิตปริญญาเอก และต่ำสุดในกลุ่มนิสิตที่มีประสบการณ์ มีตัวทำนายสำคัญคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เมื่อทำนายร่วมกับ กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มรวมได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 8.3 ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม สามารถทำนายได้เพิ่มขึ้นระหว่างร้อยละ 13.8 ถึง 7.7 โดยสามารถทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนิสิตเพศหญิง ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และต่ำสุดในกลุ่มนิสิตที่มีประสบการณ์ มีตัวทำนายสำคัญทั้งสองกลุ่ม คือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และเมื่อทำนายร่วมกันทั้ง 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม 2 ตัวแปร แปร ไม่สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มรวมได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่ในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม สามารถทำนายได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญระหว่างร้อยละ 8.1 ถึง 3.5 โดยสามารถทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนิสิตมีประสบการณ์ และต่ำสุดในกลุ่มนิสิตเพศชาย ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญทั้งสองกลุ่ม คือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

4. ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Coefficient Correlation)

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการนำเสนอผลการหาค่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม การป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ ด้วยการหาค่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Coefficient Correlation)

ตาราง 32 ผลการหาค่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กับ ความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Coefficient Correlation) (n=360)

		พฤติกรรม การป้องกัน	ความภาคภูมิใจใน ผลงานวิชาการ
พฤติกรรมการป้องกัน	Pearson Correlation	1	.715**
	Sig. (2-tailed)		.000
ความภาคภูมิใจใน ผลงานวิชาการ			1

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากตาราง 32 ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Coefficient Correlation) มีค่าเท่ากับ .715 แสดงว่า พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงาน วิชาการ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

สรุปได้ว่าพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมและผลด้านความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการของการมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร” เป็นการวิจัยสหสัมพันธ์เชิงเปรียบเทียบสาเหตุจากปัจจัยทางสังคม ปัจจัยทางจิตเดิม และปัจจัยทางจิตตามสถานการณ์ที่มีต่อกับพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากน้อยเพียงใด รวมถึงพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมีความสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานครหรือไม่ โดยการวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายการวิจัย 3 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิต กับปัจจัยด้านสังคมของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ที่มีปัจจัยชีวสังคมที่แตกต่างกัน 2) เพื่อศึกษาอำนาจในการทำนายของปัจจัยด้านจิตลักษณะเดิม ปัจจัยด้านลักษณะทางสังคม และปัจจัยจิตลักษณะตามสถานการณ์ ที่มีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย และ 3) เพื่อศึกษาว่าพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมีความสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยเขตกรุงเทพมหานครที่มีการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการทั้งระยะก่อนทำปริญญานิพนธ์ วิทยานิพนธ์ หรือบทความวิชาการ และระหว่างทำปริญญานิพนธ์ วิทยานิพนธ์ หรือบทความวิชาการ จำนวนทั้งสิ้น 360 คน สำหรับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตัวแปรต้น แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และตัวแปรแบ่งกลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ระดับการศึกษาปริญญาโท ระดับการศึกษาปริญญาเอก มีมีประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ และมีประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ

สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 9 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 แบบสอบถามลักษณะทางชีวสังคม (ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนิสิต) ตอนที่ 2 แบบวัดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ตอนที่ 3 แบบวัดความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ ตอนที่ 4 แบบวัดการได้รับตัวแบบจากสังคม ตอนที่ 5 แบบวัดการได้รับการสนับสนุนจากสังคม ตอนที่ 6 แบบวัดการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา ตอนที่ 7 แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ตอนที่ 8 แบบวัด

เหตุผลเชิงจริยธรรม ตอนที่ 9 แบบวัดเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และตอนที่ 10 แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ รวมจำนวนทั้งสิ้น 96 ข้อ

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนแรกเป็นผลการวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ตามลักษณะทางชีวสังคมของนิสิตและลักษณะของตัวแปรที่ศึกษา ส่วนที่ 2 เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในกลุ่มลักษณะทางสังคมและตัวแปรกลุ่มลักษณะทางจิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ส่วนที่ 3 เป็นผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบคัดเลือกเข้า เพื่อทำนายพฤติกรรมหลักเลียงอบายมุขด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคมและกลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิต และส่วนที่ 4 เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ ด้วยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ดังนี้

1. การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน

จากการประมวลแนวคิดทฤษฎี และการทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ทำให้สามารถตั้งสมมติฐานในการวิจัยได้จำนวน 9 ข้อ ซึ่งทดสอบโดยการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติในบทที่ 4 จนสามารถสรุปผลตามสมมติฐานในแต่ละข้อได้ดังนี้

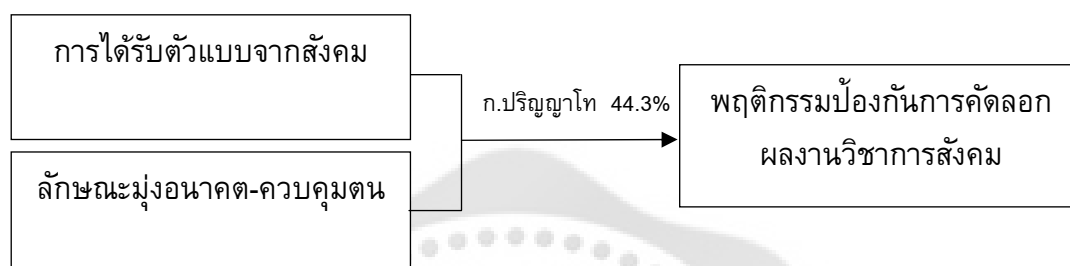
1.1 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่า “นิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนสูง จะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่านิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม”

การสรุปสมมติฐานในข้อนี้ มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two – way Analysis of Variance) ระหว่าง 1) การได้รับตัวแบบจากสังคม แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ นิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และนิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ 2) มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนิสิตที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนสูง และกลุ่มนิสิตที่มีลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนต่ำ ส่วนตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้สามารถสรุปได้ดังนี้ 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบจากสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนในกลุ่มรวม แต่พบปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มย่อยนิสิตปริญญาโท โดยนิสิตปริญญาโทที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีลักษณะมุ่งอนาคต – ควบคุมตน ด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงทั้งสองด้านพร้อมกัน จะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก (ภาพประกอบ 6) 2) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงาน

วิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต – ควบคุมตนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท และ ไม่มีประสบการณ์ ผลดังกล่าวสรุปได้ว่าผลการวิเคราะห์เป็นไปตามสมมติฐานในบางส่วน



ภาพประกอบ 6 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางของตัวแปรการได้รับตัวแบบจากสังคม กับ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน ที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1

จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นทำให้ทราบว่า การได้รับตัวแบบจากสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน มีความสำคัญต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กล่าวคือ นิสิตปริญญาโทที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีลักษณะมุ่งอนาคต – ควบคุมตน ด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงทั้งสองด้านพร้อมกัน จะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปราณี จ้อยรอด (2552) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง การควบคุมตนเอง และการได้รับตัวแบบจากครอบครัวส่งผลต่อพฤติกรรมการรับสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร คือ ในกลุ่มนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองมาก นักเรียนที่ได้รับตัวแบบจากครอบครัวมาก มีพฤติกรรมการรับสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณมากกว่านักเรียนที่ได้รับตัวแบบจากครอบครัวน้อย

อย่างไรก็ตาม สำหรับผลที่ไม่เป็นไปตามคาดหมาย เนื่องจากไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ การได้รับตัวแบบจากสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตนในกลุ่มรวม แต่พบปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มย่อยนิสิตปริญญาโท และพบว่านิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ และ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีลักษณะมุ่งอนาคต – ควบคุมตนสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท และ ไม่มีประสบการณ์ ดังที่สรุปผลการวิจัยไปแล้วนั้น แสดงให้เห็นว่า การได้รับตัวแบบ

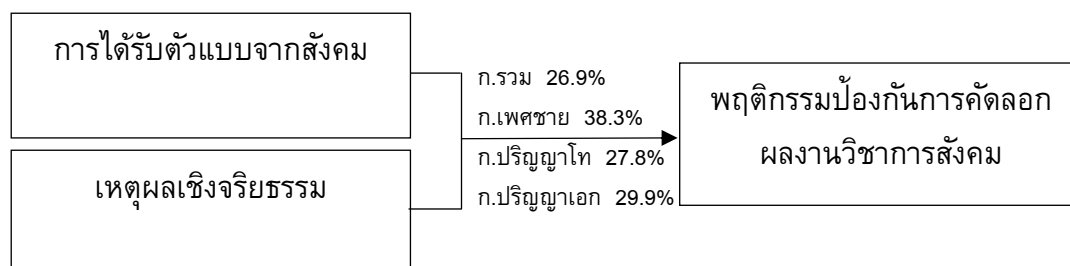
จากสังคม และลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน มีอิทธิพลสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

1.2 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า “นิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่านิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม”

การสรุปสมมติฐานในข้อนี้ มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two – way Analysis of Variance) ระหว่าง 1) การได้รับตัวแบบจากสังคม แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ นิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และนิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ 2) มีเหตุผลเชิงจริยธรรม แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนิสิตที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และกลุ่มนิสิตที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ ส่วนตัวแปรตามคือ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้สามารถสรุปได้ดังนี้ 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบจากสังคม และเหตุผลเชิงจริยธรรม ในกลุ่มรวม นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีเหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงทั้งสองด้านพร้อมกัน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก และกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม คือ นิสิตเพศชายที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีเหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงทั้งสองด้านพร้อมกัน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก นิสิตปริญญาโทที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีเหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงทั้งสองด้านพร้อมกัน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก นิสิตปริญญาเอกที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีเหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงทั้งสองด้านพร้อมกัน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก (ภาพประกอบ 7) 2) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท และ ไม่มีประสบการณ์ ผลดังกล่าวสรุปได้ว่าผลการวิเคราะห์เป็นไปตามสมมติฐานทั้งหมด



ภาพประกอบ 7 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางของตัวแปรการได้รับตัวแบบจากสังคม กับ เหตุผลเชิงจริยธรรม ที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2

จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นทำให้ทราบว่า การได้รับตัวแบบจากสังคม และมีเหตุผลเชิงจริยธรรม มีความสำคัญต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีเหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงทั้งสองด้านพร้อมกัน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก นิสิตเพศชายที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีเหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงทั้งสองด้านพร้อมกัน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก นิสิตปริญญาโทที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีเหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงทั้งสองด้านพร้อมกัน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก นิสิตปริญญาเอกที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีเหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงทั้งสองด้านพร้อมกัน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก ซึ่งสอดคล้องกับ มาริชา สก๊อต (2548) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำมามากกว่า ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ

นอกจากนี้ยังพบผลวิจัยที่น่าสนใจ คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ และ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท และ ไม่มีประสบการณ์ ดังที่สรุปผลการวิจัยไปแล้วนั้น แสดงให้เห็นว่า การได้รับตัวแบบจากสังคม และมีเหตุผลเชิงจริยธรรม มีอิทธิพลสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

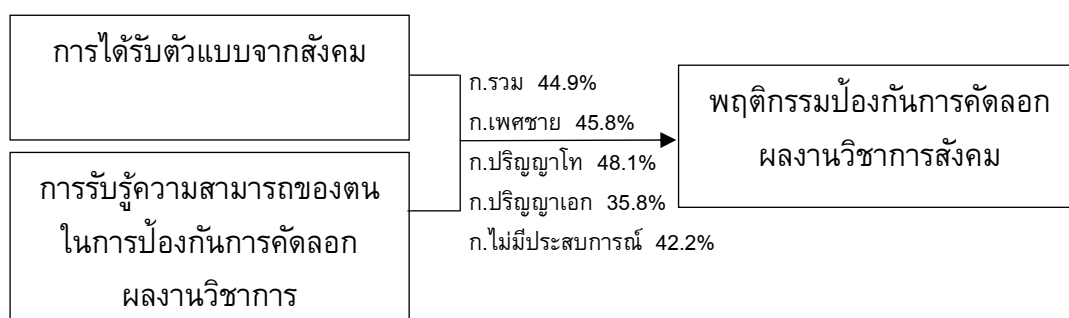
1.3 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 3

สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่า “นิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงาน

วิชาการมากกว่านิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม”

การสรุปสมมติฐานในข้อนี้ มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two – way Analysis of Variance) ระหว่าง 1) การได้รับตัวแบบจากสังคม แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ นิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และนิสิตที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ 2) มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนิสิตที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง และกลุ่มนิสิตที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ ส่วนตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้สามารถสรุปได้ดังนี้ 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบจากสังคม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวม และกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม คือ กลุ่มเพศชาย กลุ่มปริญาเอก กลุ่มปริญาโท และกลุ่มไม่มีประสบการณ์ กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษา นิสิตปริญาโท และนิสิตปริญาเอก และนิสิตที่ไม่มีประสบการณ์ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง และนิสิตบัณฑิตศึกษา นิสิตปริญาโท และนิสิตปริญาเอก และนิสิตที่ไม่มีประสบการณ์ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ แต่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำพร้อมกันทั้งสองด้าน นิสิตเพศชายที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงพร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำพร้อมกันทั้งสองด้าน (ภาพประกอบ 8) 2) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญาโท ปริญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญาโท ปริญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ ผลดังกล่าวสรุปได้ว่าผลการวิเคราะห์เป็นไปตามสมมติฐานทั้งหมด



ภาพประกอบ 8 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางของตัวแปรการได้รับตัวแบบจากสังคม กับ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ที่สนับสนุน สมมติฐานข้อที่ 3

จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นทำให้ทราบว่า การได้รับตัวแบบจากสังคม และ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ มีความสำคัญต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษา นิสิตปริญญาโท และนิสิตปริญญาเอก และนิสิตที่ไม่มีประสบการณ์ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง และนิสิตบัณฑิตศึกษา นิสิตปริญญาโท และนิสิตปริญญาเอก และนิสิตที่ไม่มีประสบการณ์ที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ แต่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำพร้อมกันทั้งสองด้าน นิสิตเพศชายที่ได้รับตัวแบบจากสังคม และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ด้านใดด้านหนึ่งสูงหรือสูงพร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำพร้อมกันทั้งสองด้าน ซึ่งสอดคล้องกับ จุฑารัตน์ กิตติเชมการ (2553) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง บุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนสูงจะมีพฤติกรรมการทำงานด้านความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานและด้านการมีส่วนร่วมมากกว่าบุคลากรสายสนับสนุนวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ได้รับตัวแบบจากสังคมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนต่ำ

นอกจากนี้ยังพบผลวิจัยที่น่าสนใจ คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับตัวแบบจากสังคมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ และ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมี

ประสบการณ์ ดังที่สรุปผลการวิจัยไปแล้วนั้น แสดงให้เห็นว่า การได้รับตัวแบบจากสังคม และมีความรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ มีอิทธิพลสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

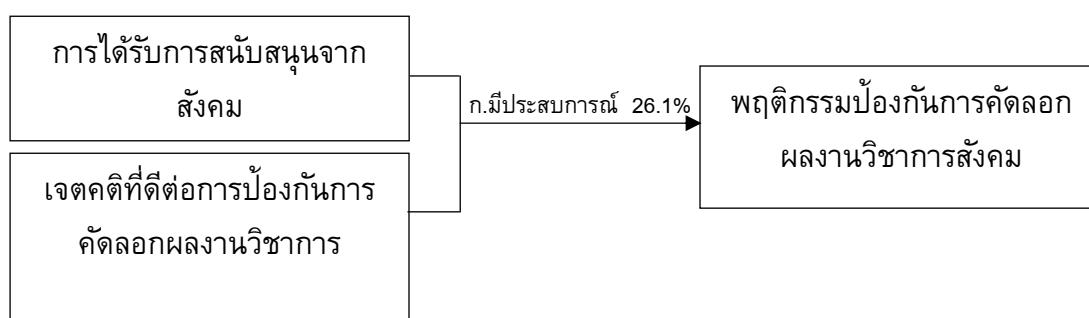
1.4 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 4

สมมติฐานข้อที่ 4 กล่าวว่า “นิสิตที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวิตสังคม”

การสรุปสมมติฐานในข้อนี้ มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two – way Analysis of Variance) ระหว่าง 1) การได้รับการสนับสนุนจากสังคม แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ นิสิตที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมสูง และนิสิตที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมต่ำ 2) เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนิสิตที่มีเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง และกลุ่มนิสิตที่มีเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ ส่วนตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้สามารถสรุปได้ดังนี้ 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม แต่พบปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มย่อย 1 กลุ่ม คือ กลุ่มนิสิตที่มีประสบการณ์ที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคม และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงพร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก (ภาพประกอบ 9) 2) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท และไม่มีประสบการณ์ ผลดังกล่าว

สรุปได้ว่าผลการวิเคราะห์เป็นไปตามสมมติฐานในบางส่วน



ภาพประกอบ 9 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางของตัวแปรการได้รับการสนับสนุนจากสังคม และเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4

จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นทำให้ทราบว่า การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ มีความสำคัญต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กล่าวคือ นิสิตที่มีประสบการณ์ที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคม และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการด้านใดด้านหนึ่งสูง หรือสูงพร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตที่มีประสบการณ์ที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมต่ำ และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำพร้อมกันทั้งสองด้าน สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิชาภัทร โพธิ์บาง (2550) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมสูง และมีทัศนคติที่ดีต่อการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมสูง จะมีพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมมากกว่า เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมต่ำ และมีทัศนคติที่ดีต่อการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมต่ำ

อย่างไรก็ตาม สำหรับผลที่ไม่เป็นไปตามคาดหมาย เนื่องจากไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวม แต่พบปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มย่อยนิสิตที่มีประสบการณ์ และพบว่านิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือนิสิตบัณฑิตศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนจากสังคมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ และมีประสบการณ์ และ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือนิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท และไม่มีประสบการณ์ ดังที่สรุปผลการวิจัยไปแล้วนั้น แสดงให้เห็นว่า การสนับสนุนจากสังคม และ เจต

คติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ มีอิทธิพลสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

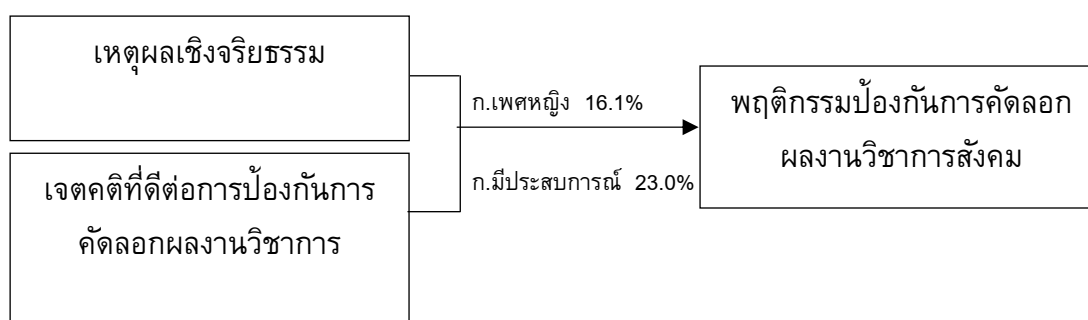
1.5 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 5

สมมติฐานข้อที่ 5 กล่าวว่า “นิสิตที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรม และมีเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม”

การสรุปสมมติฐานในข้อนี้ มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two – way Analysis of Variance) ระหว่าง 1) เหตุผลเชิงจริยธรรม แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ นิสิตที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และนิสิตที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ 2) เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนิสิตที่มีเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง และกลุ่มนิสิตที่มีเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ ส่วนตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้สามารถสรุปได้ดังนี้ 1) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม แต่พบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ นิสิตเพศหญิง และนิสิตมีประสบการณ์ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง จะเป็นผู้มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และนิสิตที่มีประสบการณ์ที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ (ภาพประกอบ 10) 2) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 2 กลุ่มจากทั้งหมด 6 กลุ่ม ได้แก่ ปริญญาเอก และมีประสบการณ์ 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก มีประสบการณ์ และไม่มีประสบการณ์

ผลดังกล่าวสรุปได้ว่าผลการวิเคราะห์เป็นไปตามสมมติฐานในบางส่วน



ภาพประกอบ 10 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางของตัวแปรเหตุผลเชิงจริยธรรม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 5

จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นทำให้ทราบว่า เหตุผลเชิงจริยธรรม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ มีความสำคัญต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กล่าวคือ *นิสิตเพศหญิง* ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า *นิสิตเพศหญิง* ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน และ *นิสิตเพศหญิง* ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า *นิสิตเพศหญิง* ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ และ *นิสิตที่มีประสบการณ์* ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า *นิสิตที่มีประสบการณ์* ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน สอดคล้องกับงานวิจัยของ มาริษา สก๊อต (2548) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานมากกว่า ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำงานต่ำ

อย่างไรก็ตาม สำหรับผลที่ไม่เป็นไปตามคาดหมาย เนื่องจากไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ เหตุผลเชิงจริยธรรม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวม แต่พบปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มย่อย *นิสิตที่มีประสบการณ์* และพบว่า *นิสิตบัณฑิตศึกษา* ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ *นิสิตบัณฑิตศึกษา* ที่มี

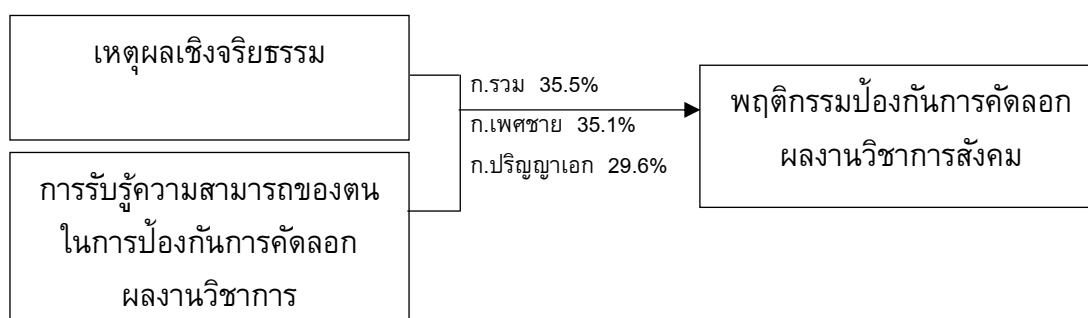
พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 2 กลุ่มจากทั้งหมด 6 กลุ่ม ได้แก่ ปริญญาเอก และมีประสบการณ์ และ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก มีประสบการณ์ และไม่มีประสบการณ์ ดังที่สรุปผลการวิจัยไปแล้วนั้น แสดงให้เห็นว่า เหตุผลเชิงจริยธรรม และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ มีอิทธิพลสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

1.6 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 6

สมมติฐานข้อที่ 6 กล่าวว่า “นิสิตที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่านิสิตที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรม และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม”

การสรุปสมมติฐานในข้อนี้ มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two – way Analysis of Variance) ระหว่าง 1) เหตุผลเชิงจริยธรรม แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ นิสิตที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และนิสิตที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ 2) การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนิสิตที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง และกลุ่มนิสิตที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ ส่วนตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ จากการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้สามารถสรุปได้ดังนี้ 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม และยังพบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ นิสิตเพศชายที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก และนิสิตปริญญาเอกที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก (ภาพประกอบ 11) 2) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 4 กลุ่มจากทั้งหมด 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย ปริญญาโท ปริญญาเอก และไม่มีประสบการณ์ 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก มีประสบการณ์ และไม่มีประสบการณ์ ผลดังกล่าวสรุปได้

ว่าผลการวิเคราะห์เป็นไปตามสมมติฐานทั้งหมด



ภาพประกอบ 11 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางของตัวแปรเหตุผลเชิงจริยธรรม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 6

จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นทำให้ทราบว่า การมีเหตุผลเชิงจริยธรรม และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ มีความสำคัญต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษา นิสิตเพศชาย และนิสิตปริญญาเอกที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พร้อมกันทั้งสองด้าน จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษา นิสิตเพศชาย และนิสิตปริญญาเอกที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน และนิสิตบัณฑิตศึกษา นิสิตเพศชาย และนิสิตปริญญาเอกที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ แต่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษา นิสิตเพศชาย และนิสิตปริญญาเอกที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ พร้อมกันทั้งสองด้าน ซึ่งสอดคล้องกับ มาริษา สก๊อต (2548) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนสูง จะมีพฤติกรรมรับผิดชอบต่อการทำางานมากกว่า ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนต่ำ

นอกจากนี้ยังพบผลวิจัยที่น่าสนใจ คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย 4 กลุ่มจากทั้งหมด 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย ปริญญาโท ปริญญาเอก และไม่มีประสบการณ์ และ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก มีประสบการณ์ และ

ไม่มีประสบการณ์ดังที่สรุปผลการวิจัยไปแล้วนั้น แสดงให้เห็นว่า เหตุผลเชิงจริยธรรม และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ มีอิทธิพลสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

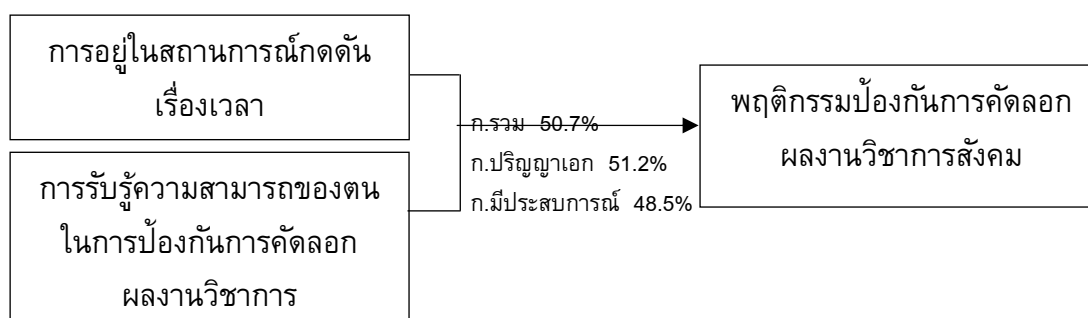
1.7 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 7

สมมติฐานข้อที่ 7 กล่าวว่า “นิสิตที่อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่านิสิตที่อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในลักษณะอื่นๆ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวิตสังคม”

การสรุปสมมติฐานในข้อนี้ มาจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two – way Analysis of Variance) ระหว่าง 1) การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ นิสิตที่อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาสูง และนิสิตที่อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาต่ำ 2) การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนิสิตที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง และกลุ่มนิสิตที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ ส่วนตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้สามารถสรุปได้ดังนี้ 1) พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ในกลุ่มรวม และยังพบในกลุ่มย่อย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนิสิตปริญญาเอกที่อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก และนิสิตที่มีประสบการณ์ที่อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก 2) นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่อยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลาต่ำ จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก มีประสบการณ์ และไม่มีประสบการณ์ 3) นอกจากนี้ยังพบว่า นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก มีประสบการณ์ และไม่มีประสบการณ์ ผลดังกล่าวสรุปได้ว่าผลการ

วิเคราะห์เป็นไปตามสมมติฐานทั้งหมด



ภาพประกอบ 12 ผลแสดงปฏิสัมพันธ์แบบสองทางของตัวแปรการอยู่ในสถานการณ์กักตัวเรื่องเวลา และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 7

จากการวิเคราะห์ข้อมูลข้างต้นทำให้ทราบว่า การอยู่ในสถานการณ์กักตัวเรื่องเวลา และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ มีความสำคัญต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กล่าวคือ นิสิตบัณฑิตศึกษา นิสิตปริญญาเอก ละ นิสิตมีประสบการณ์ที่อยู่ในสถานการณ์กักตัวเรื่องเวลาต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมากกว่า นิสิตบัณฑิตศึกษา นิสิตปริญญาเอก ละ นิสิตมีประสบการณ์ที่อยู่ในสถานการณ์กักตัวเรื่องเวลาสูง และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการต่ำ อาจสรุปได้ว่า นิสิตบัณฑิตศึกษา นิสิตปริญญาเอก ละ นิสิตมีประสบการณ์ที่อยู่ในสถานการณ์กักตัวเรื่องเวลาต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก ซึ่งสอดคล้องกับ กัญจน บุนนเกียรติ (2554) ที่กล่าวว่า ความกักตัวเรื่องเวลากำหนดส่งงาน จะเป็นสาเหตุสำคัญสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาเกิดพฤติกรรมคัดลอกผลงานวิชาการ และอนงค์ ปิยะกมลานนท์ (สมใจ ธนเกียรติมงคล. 2553: 68-75; อ้างอิงจาก อนงค์ ปิยะกมลานนท์. 2530) ได้ศึกษาการวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกกลุ่มผู้ใช้เวลาต่ำสุดและสูงสุดในการสำเร็จการศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า สาเหตุที่ใช้เวลาในการสำเร็จการศึกษาสูงสุดคือ ปัญหาเวลาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

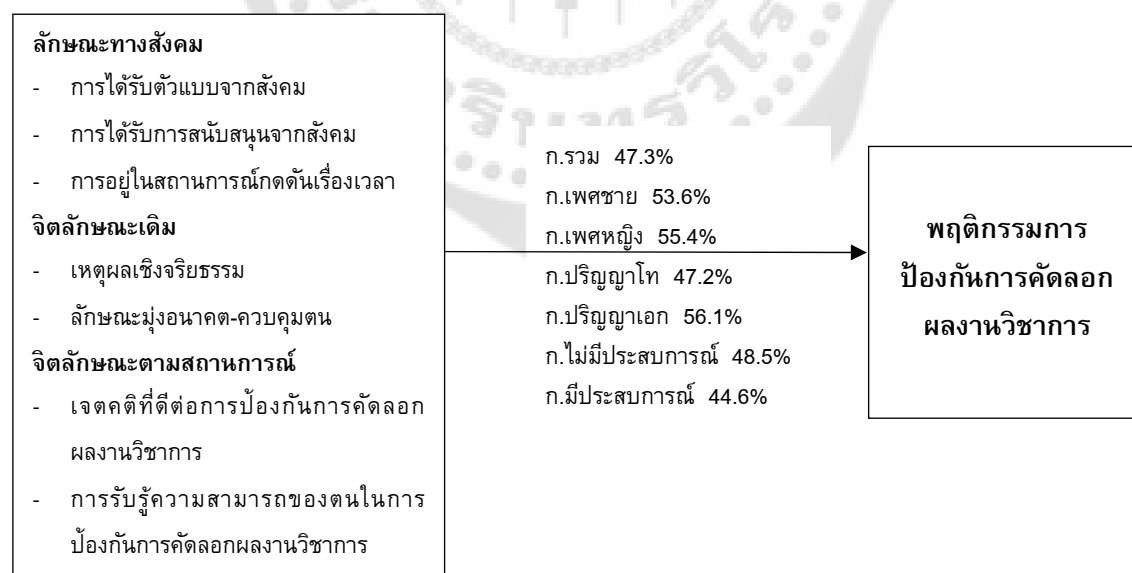
นอกจากนี้ยังพบผลวิจัยที่น่าสนใจ คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่อยู่ในสถานการณ์กักตัวเรื่องเวลาต่ำ จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก พบผลเด่นชัดในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก มีประสบการณ์ และไม่มีประสบการณ์ และ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมาก คือ นิสิตบัณฑิตศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการสูง พบผลเด่นชัดในกลุ่ม

รวมและกลุ่มย่อย ทั้ง 6 กลุ่ม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ปริญญาโท ปริญญาเอก มีประสบการณ์ และไม่มีประสบการณ์ ดังที่สรุปผลการวิจัยไปแล้วนั้น แสดงให้เห็นว่า การอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา และการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ มีอิทธิพลสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

1.8 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 8

สมมติฐานข้อที่ 8 กล่าวว่า “ลักษณะสังคม ลักษณะจิตเดิม และลักษณะจิตตามสถานการณ์ สามารถทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการได้อย่างมีนัยสำคัญ ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม”

การสรุปสมมติฐานในข้อนี้ มาจากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบคัดเลือกเข้า (Enter Selection) เพื่อทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม ได้แก่ เพศชาย เพศหญิง ระดับปริญญาโท ระดับปริญญาเอก ไม่มีประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ และมีประสบการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานวิชาการ ด้วยกลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ รวม 7 ตัวแปร (ภาพประกอบ 13)

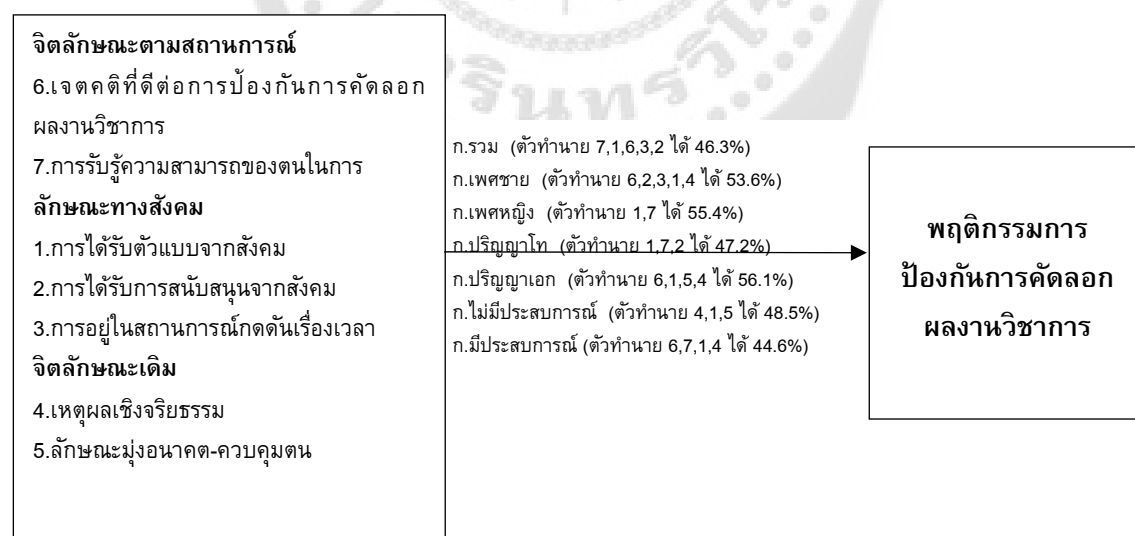


ภาพประกอบ 13 ผลการทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิต

บัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้ตัวแปรกลุ่มลักษณะทางสังคม กลุ่มจิตลักษณะเดิม และกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ รวม 7 ตัวแปร ที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 8

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้สามารถสรุปได้ว่า ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 7 ตัวแปร แบ่งเป็นตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร ได้แก่ การได้รับตัวแบบจากสังคม การได้รับการสนับสนุนจากสังคม และการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา ตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม 2 ตัวแปร ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน และเหตุผลเชิงจริยธรรม และตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร ได้แก่ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ สามารถร่วมกันทำนายการเกิดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยตามลักษณะทางชีวสังคม พบว่า ตัวแปรที่เข้าสู่สมการการทำนายทั้งหมด 7 ตัวแปร สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 47.3 กลุ่มเพศชายทำนายได้ร้อยละ 53.6 กลุ่มเพศหญิงทำนายได้ร้อยละ 55.4 กลุ่มปริญญาโททำนายได้ร้อยละ 47.2 กลุ่มปริญญาเอกทำนายได้ร้อยละ 56.1 กลุ่มไม่มีประสบการณ์ทำนายได้ร้อยละ 48.5 และกลุ่มมีประสบการณ์ทำนายได้ร้อยละ 44.6

นอกจากนี้ยังการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเชิงชั้น (Hierarchical Multiple Regression Analysis) โดยตั้งชุดตัวทำนายไว้ 3 ชุด โดยเรียงลำดับการเข้าสมการตามผลการทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบคัดเลือกเข้า ดังนี้ ชุดตัวทำนายชุดที่ 1 กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร ชุดที่ 2 กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร และชุดตัวทำนายชุดที่ 3 กลุ่มตัวแปรลักษณะทางจิตเดิม 2 ตัวแปร (ภาพประกอบ 14)



ภาพประกอบ 14 ผลการทำนายพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิต

บัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร โดยเข้าสมการทำนายที่ละกลุ่มตัวแปร เรียงจากกลุ่มจิตลักษณะตามสถานการณ์ กลุ่มลักษณะทางสังคม และกลุ่มจิตลักษณะเดิม ที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 8

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ของนิสิตบัณฑิตศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มรวมได้ร้อยละ 38.9 ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม สามารถทำนายได้ระหว่างร้อยละ 46.3 ถึง 28.9 โดยสามารถทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนิสิตปริญญาเอก และต่ำสุดในกลุ่มนิสิตที่มีประสบการณ์ มีตัวทำนายสำคัญคือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เมื่อทำนายร่วมกับ กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มรวมได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 8.3 ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม สามารถทำนายได้เพิ่มขึ้นระหว่างร้อยละ 13.8 ถึง 7.7 โดยสามารถทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนิสิตเพศหญิง ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญคือ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และต่ำสุดในกลุ่มนิสิตที่มีประสบการณ์ มีตัวทำนายสำคัญทั้งสองกลุ่ม คือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และเมื่อทำนายร่วมกันทั้ง 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มตัวแปรจิตลักษณะตามสถานการณ์ 2 ตัวแปร กลุ่มตัวแปรลักษณะทางสังคม 3 ตัวแปร และกลุ่มตัวแปรจิตลักษณะเดิม 2 ตัวแปร แปร ไม่สามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ในกลุ่มรวมได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ แต่ในกลุ่มย่อยตามลักษณะชีวสังคม สามารถทำนายได้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญระหว่างร้อยละ 8.1 ถึง 3.5 โดยสามารถทำนายได้สูงสุดในกลุ่มนิสิตที่มีประสบการณ์ และต่ำสุดในกลุ่มนิสิตเพศชาย ซึ่งมีตัวทำนายสำคัญทั้งสองกลุ่ม คือ เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ ซึ่งสอดคล้องกับ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (จิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ, 2551; อ้างอิงจาก ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2531: 65) ที่กล่าวว่า เจตคติประกอบด้วยความรู้ว่าสิ่งนั้นมีประโยชน์ หรือมีโทษเพียงใด ความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจต่อสิ่งหนึ่ง บุคคลนั้นจะมีความพร้อมที่จะกระทำต่อสิ่งนั้นไปในทางที่สอดคล้องกับการประเมินค่าต่อสิ่งนั้นว่ามีประโยชน์หรือไม่ ตัดสินจากความชอบหรือไม่ชอบของตนต่อสิ่งนั้น และและธีรพงศ์ บำเพ็ญทาน (2558) พบว่า เจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี เป็นตัวแปรอันดับแรกมากที่สุดทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อยที่เข้าสู่สมการทำนายพฤติกรรมใฝ่รู้ใฝ่เรียนดนตรี สอดคล้องกับ พัชร รัตนพันธ์ (2551) พบว่า เจตคติต่อการมีส่วนร่วมด้านการวิจัย เป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถทำนายการเกิดพฤติกรรมการมีส่วนร่วมด้านการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย และนิชาภัทร โพธิ์บาง (2550) พบว่า ทศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรม เป็นตัวทำนายที่สำคัญเป็นอันดับแรก ที่ทำนายพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี ทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย **ผลดังกล่าวสรุปได้ว่าผลการวิเคราะห์เป็นไปตามสมมติฐานทั้งหมด**

1.9 การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานข้อที่ 9

สมมติฐานข้อที่ 9 กล่าวว่า “ตัวแปรพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ”

การสรุปสมมติฐานในข้อนี้ มาจากการวิเคราะห์การหาค่าสัมพัทธ์ระหว่างพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ กับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Coefficient Correlation)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้สามารถสรุปได้ดังนี้ ผลการวิเคราะห์พบว่า พฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลดังกล่าวสรุปได้ว่าพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานทั้งหมด

2. ข้อจำกัดในงานวิจัย

1. จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิเคราะห์นั้น มีจำนวนน้อยกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำจากการคำนวณโดยใช้ตารางสำเร็จรูปตามสูตรของยามาเน โดยสมมติค่าสัดส่วนเท่ากับ 0.05 ได้จำนวน 388 คน แต่เมื่อผู้วิจัยลงสนามเก็บแบบสอบถามจริง พบว่า มีจำนวนแบบสอบถามที่สมบูรณ์เพียง 360 ฉบับ ประกอบกับผู้วิจัยไม่สามารถมีเวลาเก็บแบบสอบถามเพิ่มเติมได้ ด้วยเหตุนี้ จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยนำมาคำนวณจึงไม่เป็นไปตามเกณฑ์

2. จำนวนกลุ่มตัวอย่าง “นิสิตปริญญาเอก” มีจำนวนน้อยเพียง 64 คน เมื่อเทียบกับสัดส่วนของนิสิตปริญญาโท 296 คน ที่ผู้วิจัยออกแบบงานวิจัยว่าจะใช้เปรียบเทียบกัน โดยคิดเป็นอัตราส่วนร้อยละ 17.8 กับ 82.2 ซึ่งจำนวนสัดส่วนที่ไม่สมดุลกันนี้ อาจส่งผลต่อผลการวิจัยได้

3. การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สุ่มกลุ่มตัวอย่างมหาวิทยาลัยไว้ตั้งแต่เดือน ตุลาคม 2556 ดังนั้น ในช่วงที่ผู้วิจัยสุ่มเลือกนั้น มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ยังคงสถานะเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ (เปลี่ยนสถานะเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเมื่อ 21 พฤษภาคม 2559) และมหาวิทยาลัยสวนดุสิต ยังคงสถานะเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต (เปลี่ยนสถานะเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเมื่อ 17 กรกฎาคม 2558) ซึ่งอาจทำให้ผู้ศึกษางานวิจัยขั้นนี้เกิดความสงสัยข้อมูลได้

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยในทางปฏิบัติ

1. จากผลการวิจัยพบว่า เจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และการได้รับตัวแบบทางสังคม ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานครพบมากที่สุดทั้งในกลุ่มรวมและกลุ่มย่อย ดังนั้น คณาจารย์ เพื่อน และผู้ที่เกี่ยวข้องควรช่วยกันเป็นแบบอย่างที่ดี มีคุณธรรม ศีลธรรม จรรยาบรรณในการทำวิจัย รวมถึงให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ

การป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการที่ถูกต้อง เช่น วิธีการอ้างอิง วิธีการค้นหาแหล่งข้อมูลที่เหมาะสม เป็นต้น เพื่อช่วยป้องกัน และลดการเกิดพฤติกรรมคัดลอกในนิสิต ซึ่งในงานของ แอนเดอร์สัน (Anderson, I. 2009: 36) ก็ได้เสนอแนวทางในการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการไว้ว่า คณาจารย์ผู้สอน หรือบรรณาธิการวารสารวิชาการ ควรแนะนำ และทำความเข้าใจเรื่องการคัดลอกผลงานวิชาการตั้งแต่ต้นปีการศึกษา สิ่งนี้จะทำให้นิสิตมีความรู้ความเข้าใจในการอ้างอิงผลงานผู้อื่นที่ถูกต้อง เหมาะสม เกิดความตระหนักถึงโทษและการลงโทษ และในช่วงระหว่างการศึกษาควรหมั่นตรวจสอบผลงาน และพฤติกรรมของนิสิตอย่างจริงจัง หากพบว่านิสิตใดมีความเสี่ยงที่จะคัดลอก ก็ควรมีการเรียกมาตักเตือน และทำความเข้าใจใหม่ให้ถูกต้อง ก่อนที่จะตีพิมพ์ หรือนำเสนองานภายนอก

2. งานวิจัยชิ้นนี้ ได้วิเคราะห์ปัจจัยที่จะส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของนิสิตบัณฑิตศึกษา ดังนั้น คณาจารย์ มหาวิทยาลัย หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และที่สำคัญ คือนิสิตเอง ควรให้ความสำคัญและร่วมกันป้องกันไม่ให้เกิดการคัดลอกผลงานวิชาการ อีกทั้งควรส่งเสริมให้เกิดการตรวจสอบการคัดลอกในงานวิชาการทุกระดับ เช่น รายงานในชั้นเรียน ข้อสอบในรายวิชา เป็นต้น โดยมีใช้ให้ความสำคัญเฉพาะปริญญาโท หรือบทความวิชาการเท่านั้น

4. ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนาและวิจัยต่อไป

1. การศึกษาครั้งต่อไปควรขยายการศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่อาจเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่ดียิ่งขึ้น
2. การศึกษาครั้งต่อไปควรขยายขอบข่ายการศึกษาไปที่นิสิตบัณฑิตศึกษานอกเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่ถูกต้อง ครบถ้วนสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
3. การศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาปัจจัยส่งเสริมพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ เพื่อให้เป็นแนวทางในการปฏิบัติที่ดีมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม



บรรณานุกรม

- กัญญา บุญเกียรติ. (2554). การลักลอบผลงานวิชาการและวรรณกรรม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุลธิดา ท้วมสุข. (2553). เอกสารประกอบการบรรยายเรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์รองศาสตราจารย์และศาสตราจารย์มหาวิทยาลัยขอนแก่น. สืบค้นเมื่อ 14 กันยายน 2555, จาก http://www.docstoc.com/docs/document-preview.aspx?doc_id=31849759
- โกศล มีคุณ; และณรงค์ เทียมเมฆ. (2545). ผลของการฝึกใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่มีต่อจิตลักษณะและพฤติกรรมจริยธรรมของครู. ทุนอุดหนุนการวิจัย โครงการแม่บท: การวิจัยและพัฒนา ระบบพฤติกรรมไทย. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- งามตา วินิตานนท์. (2536). ลักษณะทางพุทธศาสนาและพฤติกรรมศาสตร์ของบิฑามารดาที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูบุตร. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2554). การถ่ายทอดทางสังคม. เอกสารประกอบการสอนวิชา วป581 การถ่ายทอดทางสังคมกับการพัฒนาของมนุษย์. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จรรยา สุวรรณทัต. (2531). ประมวลบทความวิชาการระหว่างปี พ.ศ. 2526-2531. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2552). จริยธรรมการวิจัย. วารสารพัฒนาสังคม. 10(2): 71-77.
- จิตติพร ไวโรจน์วิทยาการ. (2551). ปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนที่ประยุกต์หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง. ภาคนิพนธ์ ศป.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. (2553). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เจริญ ตรีศักดิ์. (2549). การลอกเลียนวรรณกรรม: ความต่างพ้อยทางวิชาการ. สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2556, จาก http://pharm.swu.ac.th/psi/content/content11_1.1.49/vol_11_no_1_2006_pg071-078_Plagiarism.pdf
- ดุจเดือน พันธมนาวิน. (2528). ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม: การวิจัยและพัฒนาบุคคล. กรุงเทพฯ: โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- (2552). ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

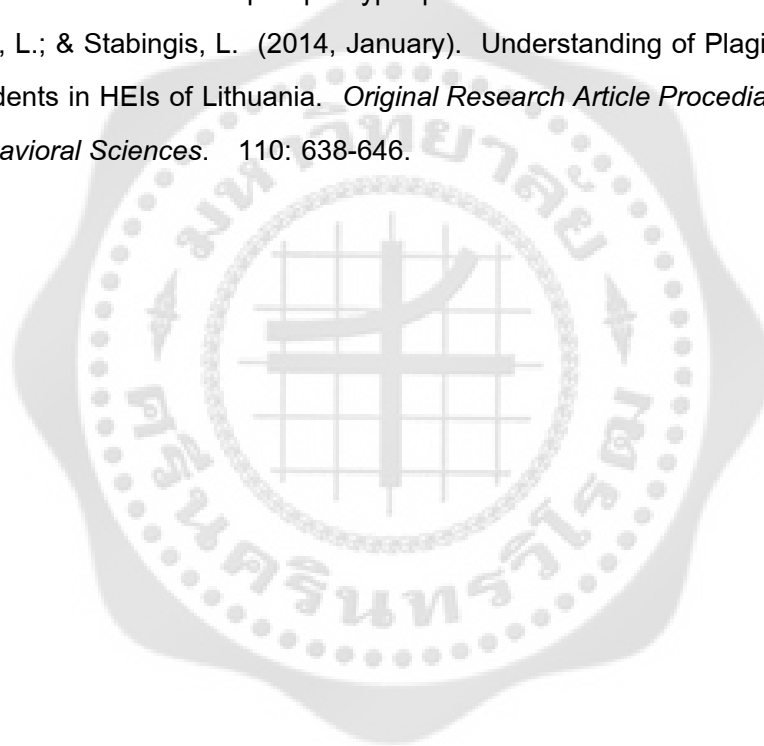
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2524). *การพัฒนาจริยธรรม: ตำราจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2541). รูปแบบทฤษฎีปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) เพื่อการวิจัยสาเหตุของพฤติกรรมและการพัฒนาพฤติกรรมมนุษย์. *วารสารทันตภิบาล*. 10: 2.
- (2548). *ทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม การวิจัยและการพัฒนาบุคคล*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และเพ็ญแข ประจวบปัจฉิก. (2520). *จริยธรรมของเยาวชนไทย*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และคณะ. (2531). *ชุดฝึกอบรมหลักสูตรการเสริมสร้างทัศนคติ ค่านิยม และจริยธรรมของข้าราชการ*. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน.
- (2536). *รายงานการวิจัยเรื่องลักษณะทางจิตและพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในสภาวะเสี่ยงในครอบครัวและทางป้อมกัน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ.
- ณัฐพร ศรีสติ. (2548). *ความรู้ ทัศนคติและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อประโยชน์ทางวิชาการของนิสิตนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ นท.ม. (วารสารสนเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เทิร์นอิท อิน. (2556). *การคัดลอกผลงานผ่านเว็บไซต์*. สืบค้นเมื่อ 6 เมษายน 2556, จาก http://turnitin.com/en_us/
- ธีรพงศ์ บำเพ็ญทาน. (2558). *สถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมไม่สุจริตเรียนเรียนดนตรีของนักเรียนวิชาเอกดนตรีระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิชาภัทร โพธิ์บาง. (2550). *ลักษณะจิตใจและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานราชการอย่างมีจริยธรรมของเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุญสิทธิ์ ไชยชนะ. (2543). *การพัฒนาความรู้ความสามารถของตนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมที่ไม่สุจริตของผู้อื่นซ้ำ ของผู้เข้ารับการบำบัด ขั้นตอนการถอนพิษยา ของคลินิกยาเสพติด ในโรงพยาบาลของรัฐ*. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2556). ข้อบังคับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วย การศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2551. สืบค้นเมื่อ 6 เมษายน 2556, จาก http://www.grad.chula.ac.th/th/06_downloads/04_docs/chula_rule_%202551_graduated.pdf
- บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. (2556). ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการศึกษาใน ระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ.2556. สืบค้นเมื่อ 6 เมษายน 2556, จาก http://www.ce.mahidol.ac.th/files/regulation/1_2.pdf
- ประทีป จินฉ่ำ. (2540). การวิเคราะห์พฤติกรรมและการปรับปรุงพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัย พฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประเทือง ภูมิภักตราคม. (2540). การปรับปรุงพฤติกรรม: ทฤษฎีและการประยุกต์. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ประหยัด ช่างงาน. (2555). การนำเสนอเทศาภิบาลและอ้างอิง. สืบค้นเมื่อ 14 กันยายน 2555, จาก <http://pittajarn.lpru.ac.th/~prayad/Chapter10.pdf>
- ปราณี จ้อยรอด. (2552). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการรับสื่ออินเทอร์เน็ตอย่างมีวิจารณญาณของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรม ศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่าย เอกสาร.
- ปรินญา ป้อยรอด. (2554). ลักษณะทางจิตและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงาน อย่างมีจริยธรรมของพนักงานโรงงานยาสูบ กระทรวงการคลัง. ปรินญาณินพนธ์ วท.ม. (การ วิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยวรรณ บุญเพ็ญ. (2550). ค่านิยมสร้างสรรค์และสถานการณ์การทำงานที่สัมพันธ์กับพฤติกรรม การทำงานวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพของบุคลากรสายวิชาการในสถาบันอุดมศึกษาของ รัฐ. ปรินญาณินพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปรียาภรณ์ วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพ.
- พิชามณูช โตโณงาม. (2552). ปัจจัยทางจิตและการสนับสนุนทางสังคมที่สัมพันธ์กับพฤติกรรม การยอมรับวัฒนธรรมด้านการป้องกันโรคเอดส์ของเด็กเร่รอนในศูนย์สร้างโอกาสเด็ก กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณินพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พัชรี เขตต์จะโป๊ะ. (2552). การรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมคัดลอกผลงานผู้อื่นมาเป็นของตน ของ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.

- พัชรีย์ รัตนพันธ์. (2551). สถานการณ์ทางสังคมและจิตลักษณะที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมด้าน
การวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. ปรินทิพนิพนธ์ วท.ม. (การวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- ไพเราะ เบญจกุล. (2552, กรกฎาคม-ธันวาคม). หยุด! การขโมยคัดลอกผลงานของผู้อื่น = Stop!
Plagiarism. วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสรรพสิทธิประสงค์. 7: 2.
- มาริษา สก๊อต. (2548). จิตลักษณะและสถานการณ์ทางสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการรับผิดชอบ
ต่อการทำงานของผู้ผลิตรายการโทรทัศน์. ปรินทิพนิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรม
ศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่าย
เอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2535. กรุงเทพฯ:
ราชบัณฑิตยสถาน.
- ลัดดา กุลมานันท์. (2540, กันยายน-ธันวาคม). จริยธรรมในงานวิชาการ. วารสารวิทยาศาสตร์
และเทคโนโลยี, 3: 7-10.
- วรวรรณ อร่ามพงศ์. (2551). ตัวแปรทางจิตลักษณะและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการ
ทำงานอย่างมีจริยธรรมของสัตวแพทย์. ปรินทิพนิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิชาญ กิตติสุขสันต์. (2549, กันยายน-ธันวาคม). อาชญากรรมทางวิชาการ. ข่าวสารห้องสมุดใน
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 22: 2.
- วิทยาลัยเทคโนโลยีสยาม. (2555). จริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ/การลงโทษ. สืบค้นเมื่อ
14 กันยายน 2555, จาก [http://www.siamtechu-learn.net/km/wp-content/uploads/
2012/08/จริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ.pdf](http://www.siamtechu-learn.net/km/wp-content/uploads/2012/08/จริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาการ.pdf)
- วิลาสลักษณ์ ชั่ววัลลี. (2538). การรับรู้ความสามารถของตนในเรื่องอาชีพ: ตัวแปรที่น่าสนใจใน
การศึกษาเกี่ยวกับ อาชีพและการทำงาน. วารสารจิตวิทยา. 2(1): 97- 109.
- . (2543). สารานุกรมศึกษาศาสตร์. 19(เมษายน 2543). คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร. (2545, มกราคม-พฤศจิกายน). ประสิทธิภาพภาวะผู้นำของผู้บริหาร
สถานศึกษา: คุณลักษณะของผู้บริหารยุคโลกาภิวัตน์. วารสารบริหารการศึกษา มศว.
1(1): 6-11.
- สารสนเทศ สกอ. (2559). ข้อมูลนักศึกษาปัจจุบัน ปีการศึกษา 2558. สืบค้นเมื่อ 6 กันยายน
2559, จาก <http://www.info.mua.go.th/information/>

- สิริรัตน์ คุณจักร. (2539). การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ระหว่าง
นิตยระดับมหาบัณฑิต สาขาสังคมศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่สำเร็จการศึกษา
ภายในสอบปีการศึกษาและมากกว่าสองปีการศึกษา. ปรินญานิพนธ์ คศ.ม. (การวิจัย
การศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุกัญญา พุนเดช. (2552). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรม
ของวิศวกรการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค. ปรินญานิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2542). จริยธรรมทางวิชาการ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สุภาภรณ์ ศรีดี. (2556). ลิขสิทธิ์ทางวิชาการและจริยธรรมบนอินเทอร์เน็ต. สืบค้นเมื่อ 6 กันยายน
2556, จาก <http://www.stou.ac.th/thai/Schools/sca/document/copyright.htm>
- สมใจ ธนเกียนติมงคล. (2553). การศึกษาโมเดลความสัมพันธ์ของสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพล
ต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปรินญานิพนธ์ ของนิตยระดับบัณฑิตศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.
(การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อุมาวัลย์ จันทะแก้ว. (2547). อิทธิพลของพฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาทางเพศผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต
ที่ส่งผลต่อค่านิยมทางเพศ ของกลุ่มวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ วท.ม.
(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Anderson, I. (2009). Avoiding plagiarism in academic writing. *Nursing Standard*. 23(18):
35 – 37.
- Ali, W.Z.; Ismail, H.; & Cheat, T.T. (2012, October). Plagiarism: To What Extent it is
Understood?. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*. 59: 604-611.
- Debnatha, J. (2016). Plagiarism: A silent epidemic in scientific writing – Reasons,
recognition and remedies. *Medical Journal Armed Forces India*. 72(2): 164–167.
- Law, L., Ting, S.; & Jerome, C. (2013, November). Cognitive Dissonance in Dealing with
Plagiarism in Academic Writing. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*. 97:
278-284.
- Lee, S. (2008). Plagiarism in Scientific Writing. *Journal of the Chinese Medical
Association*. 71(1): 273-274.

- Koh, H.P., Scully, G.; & Woodliff, D.R. (2011, September). The impact of anticipation on accounting students' ethical decision making under time pressure. In Educational integrity: Culture and values. *Proceedings 5th Asia Pacific Conference on Educational Integrity*. The University of Western Australia. 66-81.
- Karakoc, E.Y. (2016). The role of ethical sensitivity and self-esteem on academic performance in accounting course. *Eurasian Journal of Business and Management*. 4(2): 95-105.
- Powell, L. (2011). Understanding plagiarism: developing a model of plagiarising behaviour. Retrieved October 10, 2013, from <http://citeseerx.ist.psu.edu/viewdoc/download?doi=10.1.1.259.7745&rep=rep1&type=pdf>
- Sarlauskiene, L.; & Stabingis, L. (2014, January). Understanding of Plagiarism by the Students in HEIs of Lithuania. *Original Research Article Procedia - Social and Behavioral Sciences*. 110: 638-646.



ภาคผนวก



ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ



รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นริศรา พึ่งโพธิ์สภ
อาจารย์ประจำ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา ภัทราวีวัฒน์
อาจารย์ประจำ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ ดร.ฐาศุภร์ จันประเสริฐ
อาจารย์ประจำ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ



ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย



แบบสอบถาม ชุดที่

**ปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมและผลด้านความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ
ของการมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ
ของบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร**

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยเชิงเหตุด้านจิตสังคมและผลด้านความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการของการมีพฤติกรรมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อนิสิตคณาจารย์ และผู้มีบทบาทหน้าที่ ในการส่งเสริมการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการของบัณฑิตศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร สามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อลดปัญหาการคัดลอกผลงานวิชาการที่อาจเกิดขึ้น

ผู้วิจัยขอความกรุณาจากท่าน โปรดตอบแบบสอบถามนี้ ตามที่เป็นจริง กรุณาตอบทุกข้อ เพื่อจะสามารถนำข้อมูลที่ท่านให้ไปใช้ประโยชน์ได้สูงสุด ข้อมูลที่ท่านให้ถือเป็นความลับ จะไม่มีการนำไปใช้ในกรณีอื่นใดนอกจากการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยทราบว่าท่านต้องเสียสละเวลาและกำลังความคิดในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้อย่างมาก ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบพระคุณอย่างยิ่ง ในความร่วมมือของท่านไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัย	นายวิศรุตน์ เมืองปลื้ม
หลักสูตร	วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาวิชา	การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์
	สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามลักษณะชีวสังคม

กรุณาทำเครื่องหมาย ☐ หน้าข้อความที่ตรงกับท่าน

1.1 เพศ

(.....) ชาย

(.....) หญิง

1.2 อายุ ปี

1.3 อาชีพปัจจุบัน (โปรดระบุ)

(.....) ยังไม่ประกอบอาชีพ

1.4 ระดับการศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่

(.....) ปริญญาโท (.....) ปริญญาเอก

1.5 ประสบการณ์การสร้างสรรค์ผลงานวิชาการที่ผ่านมา

(.....) ไม่มี

(.....) มี (.....) วิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์ จำนวน เรื่อง

(.....) บทความวิชาการ จำนวน เรื่อง

(.....) อื่นๆ (โปรดระบุ)

1.6 ระยะเวลาของหลักสูตร ปี

1.7 ระยะเวลาที่เหลือในการสำเร็จการศึกษา ปี เดือน

1.8 ขณะนี้ท่านอยู่ในขั้นตอนใดของการทำวิทยานิพนธ์

(.....) ขั้นตอนพัฒนาเค้าโครงฯ (ยังไม่ได้สอบเค้าโครงฯ)

(.....) ผ่านการสอบเค้าโครงฯ แล้ว

(.....) อยู่ในขั้นตอนการเขียนบทความเพื่อเผยแพร่

(.....) ผ่านทุกเงื่อนไขในการจบหลักสูตร

1.9 ขณะกำลังศึกษาท่านได้สร้างสรรค์ผลงานวิชาการอื่นใด นอกเหนือจากวิทยานิพนธ์

หรือไม่?

(.....) ไม่มี

(.....) มี (.....) งานวิจัย จำนวน เรื่อง

(.....) บทความวิจัย จำนวน เรื่อง

(.....) บทความวิชาการ จำนวน เรื่อง

(.....) อื่นๆ (โปรดระบุ)

คำชี้แจงในการตอบ

แบบสอบถามนี้มีความมุ่งหมายที่จะสำรวจพฤติกรรมในแง่บวกซึ่งเป็นเหตุปัจจัยต่างๆ ของท่าน ที่จะส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ และความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ ของท่าน ผู้วิจัยขอให้ท่านพิจารณาข้อความต่อไปนี้ว่าเป็นจริงสำหรับท่านมากเพียงใด โปรดทำเครื่องหมาย ☐ ให้ตรงกับคำตอบที่ท่านเลือก กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

1. ฉันป้องกันไม่ให้ปริมาณพันธบัตรของฉันเข้าข่ายคัดลอกผลงาน ด้วยวิธีต่างๆ เช่น การอ้างอิง การให้เครดิตเจ้าของผลงานเดิม และเขียนบรรณานุกรมให้ถูกต้อง

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

2. ขั้นตอนการตรวจทาน การอ้างอิง การให้เครดิตเจ้าของผลงานเดิม และเขียนบรรณานุกรมให้ถูกต้อง เป็นขั้นตอนที่ฉันกำหนดไว้ก่อนลงมือทำปริมาณพันธบัตร

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

3. ฉันตรวจทาน การอ้างอิง การให้เครดิตเจ้าของผลงานเดิม และเขียนบรรณานุกรมให้ถูกต้องก่อนจะเผยแพร่สู่สาธารณะ

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

4. เมื่อฉันนำ รูปภาพ แผนภูมิ ตาราง สุนทรพจน์ สำนวน มาใช้ฉันจะอ้างอิงแหล่งที่มาทุกครั้ง รวมถึงผลงานเดิมของตัวเองด้วย

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

5. ขณะที่ฉันทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ฉันจดบันทึกรายละเอียดผลงานที่ฉันใช้อ้างอิงเสมอ

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

6. ฉันค้นคว้าเนื้อหาที่อ้างอิงถึงแหล่งข้อมูลปฐมภูมิ เพื่อให้การอ้างอิงนั้นมีความถูกต้อง และไม่เข้าข่ายการคัดลอกผลงานผู้อื่น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

7. แม้ว่าข้อมูล เนื้อหา รูปภาพ ตาราง หรือสิ่งอื่นใดที่ฉันได้มาจากอินเทอร์เน็ต แม้จะไม่มีชื่อเจ้าของ หรือไม่ชัดเจน ฉันก็อ้างอิงโดยใส่ช่องทางการทวนคืนข้อมูล เพื่อให้ผู้อ่านงานฉันทราบว่าข้อมูลเหล่านี้ ฉันนำมาจากผู้อื่น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความภาคภูมิใจในผลงานวิชาการ

1. ฉันจะรู้สึกชื่นชมตนเองมาก ถ้าหากมีผู้กล่าวชื่นชมปริญญานิพนธ์ หรืองานวิจัยของฉัน ว่ามีเนื้อหาดี ครบถ้วนตามหลักการวิจัย

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

2. ฉันจะรู้สึกภาคภูมิใจมาก เมื่อฉันทราบว่าผู้กล่าวชื่นชมปริญญานิพนธ์ หรืองานวิจัยของฉันมีเนื้อหาดี ครบถ้วนตามหลักการวิจัย

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

3. ฉันจะรู้สึกภาคภูมิใจมาก เมื่อฉันทราบว่าผู้กล่าวชื่นชมปริญญานิพนธ์ หรืองานวิจัยของฉันเป็นงานที่มีคุณภาพ ไม่ละเมิด หรือคัดลอกผลงานของผู้อื่น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

4. ฉันจะรู้สึกภาคภูมิใจมาก หากมีผู้กล่าวว่า ฉันมีคุณธรรม จริยธรรมทางวิชาการ เพราะฉันไม่ละเมิด หรือคัดลอกผลงานของผู้อื่น

.....					
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

5. ฉันหวังว่าปริญญานิพนธ์ หรืองานวิจัยของฉันจะได้เป็นตัวอย่างที่ดีด้านการมีคุณธรรม จริยธรรมทางวิชาการ เพราะฉันไม่ละเมิด หรือคัดลอกผลงานของผู้อื่น

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

6. ฉันจะรู้สึกดีใจมาก หากฉันทำปริญญานิพนธ์หรืองานวิจัยสำเร็จ แต่จะภูมิใจมากกว่าหากงานที่สำเร็จนั้น ฉันไม่ละเมิด หรือคัดลอกผลงานของผู้อื่น

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

7. คนรอบข้างฉันจะรู้สึกดีใจหากฉันทำปริญญานิพนธ์หรืองานวิจัยสำเร็จ แต่จะภูมิใจมากกว่าหากงานที่สำเร็จนั้น ฉันไม่ละเมิด หรือคัดลอกผลงานของผู้อื่น

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

8. คนรอบข้างฉันจะรู้สึกผิดหวัง อับอายหากฉันละเมิด หรือคัดลอกผลงานของผู้อื่นโดยไม่อ้างอิง

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

9. ฉันสามารถเล่าถึงปริญญานิพนธ์หรืองานวิจัยของฉันให้ผู้อื่นฟังได้อย่างภาคภูมิใจ เพราะฉันตั้งใจทำโดยไม่แอบอ้างหรือคัดลอกผลงานผู้อื่น

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการได้รับตัวแบบจากสังคม

1. เพื่อนๆ ของฉันให้ความใส่ใจเรื่องการขโมยความคิด หรือผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตน เวลาทำรายงานส่งอาจารย์

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

2. ฉันเห็นเพื่อนๆ ของฉันคัดลอกข้อความจากในหนังสือโดยไม่อ้างอิง

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

3. หากใกล้กำหนดเวลาส่งงาน เพื่อนๆ ของฉันมักจะใช้วิธีคัดลอกงานของผู้อื่นส่งอาจารย์ไปก่อน โดยที่ไม่อ้างอิง หรือระบุที่มาของข้อมูล

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

4. เพื่อนๆ ของฉันมักคัดลอกงานของผู้อื่นส่งอาจารย์ โดยที่ไม่อ้างอิง หรือระบุที่มาของข้อมูล โดยไม่รู้สึกรว่าเป็นเรื่องผิด เพราะใครๆ ก็ทำกัน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

5. เพื่อนๆ ของฉันพูดเสมอว่าการลอกงานผู้อื่นเพียงเล็กน้อยไม่จำเป็นต้องอ้างอิง หรือบอกที่มา

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

6. เพื่อนๆ ของฉันพูดเสมอว่าภาคภูมิใจ หากสำเร็จการศึกษาโดยไม่ลอกหรือขโมยงานวิชาการของผู้อื่น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

7. ฉันเคยเห็น หรือทราบว่าเพื่อนๆ ของฉันคัดลอกงานของผู้อื่นส่งอาจารย์ โดยที่ไม่อ้างอิง หรือระบุที่มาของข้อมูล

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

8. อาจารย์ของฉันเป็นนักวิชาการที่มีความรู้ความสามารถด้านวิชาการและมีความซื่อสัตย์

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

9. อาจารย์ของฉันมักจะให้ความสำคัญกับเรื่องการไม่คัดลอกผลงานวิชาการผู้อื่นมากกว่าจำนวนผลงานวิชาการ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

10. อาจารย์ของฉันไม่ใส่ใจว่างานที่ฉันทำส่งไปฉันลอกผู้อื่นมาหรือไม่ ขอแค่ฉันมีงานมาส่งตรงเวลาก็พอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการได้รับการสนับสนุนจากสังคม

1. เพื่อนๆ ของฉันมักจะนำข้อมูล ข่าวสารที่คิดว่าเป็นประโยชน์กับฉันมาให้ฉันเสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด

2. ฉันมีเพื่อนที่สามารถให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำในการทำรายงานได้เสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด

3. เพื่อนๆ ของฉันจะให้ความสนใจฉันในการทำรายงานเสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด

4. เพื่อนๆ ของฉันมีการรวมกลุ่มแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เป็นประโยชน์อยู่เสมอ

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด

5. ฉันสามารถทำรายงานยากๆ ได้สำเร็จ เพราะฉันมีอาจารย์เป็นที่ปรึกษา

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด

6. อาจารย์ของฉันมักจะกล่าวชื่นชมนิสิตที่มีความซื่อสัตย์ ไม่คัดลอกงานของผู้อื่นมาส่ง

จริงที่สุด จริง ก่อนข้างจริง ก่อนข้างไม่จริง ไม่จริง ไม่จริงที่สุด

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการอยู่ในสถานการณ์กดดันเรื่องเวลา

1. ฉันจะใช้วิธี Copy & Paste (คัดลอก & แปะ) หากฉันทำปฏิญานพนธ์ไม่ทันตามกำหนดเวลา

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

2. ฉันจะไม่ใส่ใจการอ้างอิง หรือการเขียนบรรณานุกรม หากฉันมีเวลาไม่พอ

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

3. เมื่อฉันถูกอาจารย์ทวงงาน ฉันจะทำให้สำเร็จตามกำหนดเวลา แม้จะต้องใช้วิธีที่ผิดจริยธรรมก็ตาม

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

4. แม้ฉันจะมีงานยุ่งและเวลาจำกัด ฉันก็ยังสามารสรสร้างสรค์ผลงานโดยไม่แอบอ้าง หรือคัดลอกผลงานของผู้อื่น

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

5. ฉันจะทำงานส่งให้ทันเสมอ แม้ว่าบางครั้งอาจจะต้องละเลยการอ้างอิงที่ถูกต้อง เพราะฉันเชื่อว่าฉันสามารถทบทวนภายหลังได้

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต-ควบคุมตน

1. ฉันพยายามที่จะค้นหาข้อบกพร่องในการเรียน เพื่อไม่ให้เกิดผลเสียในปลายภาคเรียน

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

2. การทำการกระทำที่มีขอบ ผิดกฎ ทำให้เสียชื่อเสียงในภายหลัง

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

3. การวางแผนการเรียน หรือทำปฏิญานิพนธ์ล่วงหน้า เป็นการกระทำที่ไร้ประโยชน์ เพราะมักไม่
เป็นไปตามแผนที่วางไว้

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

4. โรคภัยที่เกิดขึ้นกับผู้อื่นก็อาจเกิดกับฉันได้ ถ้าไม่ป้องกันเสียก่อน

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

5. การรักษากฎระเบียบของมหาวิทยาลัยเป็นสิ่งจำเป็น เพื่ออนาคตของเรา

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

6. ปฏิญานิพนธ์จะสำเร็จลุล่วงด้วยดี ถ้าฉันทำแต่ละส่วนย่อยให้ดี

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

7. ฉันพยายามระมัดระวังเมื่อถือของมีคม เพราะอาจเกิดอันตรายแก่ผู้อื่นได้

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

8. ฉันคิดว่า การได้รับมอบหมายงานจากอาจารย์มาก หรือยุ่งยากเป็นเรื่องท้าทายความสามารถ

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

9. ฉันจะตำหนิตัวเอง เมื่อฉันทำปฏิญานิพนธ์ล่าช้า

_____	_____	_____	_____	_____	_____
จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด

ตอนที่ 8 แบบสอบถามเหตุผลเชิงจริยธรรม

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้มุ่งหมายที่จะสำรวจเหตุผลเชิงจริยธรรมของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะข้อคำถามจะมีสถานการณ์สมมติ โดยให้ท่านพิจารณาพฤติกรรมและเหตุผลที่กระทำทั้ง 2 ข้อ โดยให้ท่านพิจารณาว่าพฤติกรรมและเหตุผลที่กระทำนั้น ท่านเห็นด้วยมากน้อยเพียงใด กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ

เรื่องที่ 1

เช้าวันหนึ่ง จิรายุรีบเร่งออกไปทำงาน บังเอิญไปเหยียบทางสุนัขข้างทาง สุนัขตัวนั้นจึงหันมากัดจิรายุ โชคดีที่เขาหลบมาได้อย่างหวุดหวิด ตกเย็นฝนตกพรั้วๆ จิรายุทางร่มเดินกลับบ้าน ผ่านสุนัขที่เกือบจะกัดเขาเมื่อเช้านี้ หากฉันเป็นจิรายุ ฉันจะไม่ใช้ร่มตีสุนัขตัวนั้น โดยฉันมีเหตุผลว่า

1. เมื่อเข้าฉันไปเหยียบทางมันก่อน มันจึงแค้นเป็นธรรมดา

เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ค่อนข้าง เห็นด้วย	ค่อนข้าง ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย ที่สุด
-----------------------	----------	----------------------	-------------------------	-------------	-----------------------

2. ฉันจะกลับบ้านไปเอาอาวุธที่แรงกว่ามาทำให้มันเจ็บปวด หรือตายไปเลย

เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ค่อนข้าง เห็นด้วย	ค่อนข้าง ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย ที่สุด
-----------------------	----------	----------------------	-------------------------	-------------	-----------------------

เรื่องที่ 2

สมศรีไปซื้อผลไม้ในตลาด ราคารวมทั้งสิ้น 135 บาท ให้แม่ค้าไป 200 บาท แต่แม่ค้าทอนเงินเกินมา 10 บาท หากฉันเป็นสมศรี ฉันจะคืนเงินทอนที่เกินมา 10 บาทนั้น โดยฉันมีเหตุผลว่า

1. จำนวนเงินมันน้อยนิดเดียว เอาไปก็ไม่มีค่าเท่าไรนัก

เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ค่อนข้าง เห็นด้วย	ค่อนข้าง ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย ที่สุด
-----------------------	----------	----------------------	-------------------------	-------------	-----------------------

2. ละอายแก่ใจ และเห็นใจคนทำมาหากินเหมือนกัน

เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ค่อนข้าง เห็นด้วย	ค่อนข้าง ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย ที่สุด
-----------------------	----------	----------------------	-------------------------	-------------	-----------------------

เรื่องที่ 3

พรเทพเป็นพนักงานเติมน้ำมันในสถานีบริการ วันหนึ่งมีข้าราชการมาเติมน้ำมัน และให้พรเทพออกไปเสิร์ฟรับเงินเกินกว่าจำนวนที่จ่ายจริง หากฉันเป็นพรเทพ ฉันจะไม่ออกไปเสิร์ฟรับเงินที่เป็นเท็จ โดยมีเหตุผลว่า

1. ฉันจะไม่สนับสนุนให้ข้าราชการโกงเงินแผ่นดิน เพราะเงินที่ใช้จ่ายเป็นเงินภาษีของประชาชน

เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ค่อนข้าง เห็นด้วย	ค่อนข้าง ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย ที่สุด
-----------------------	----------	----------------------	-------------------------	-------------	-----------------------

2. ฉันไม่ได้รับส่วนแบ่งในเงินนั้น

เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ค่อนข้าง เห็นด้วย	ค่อนข้าง ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย ที่สุด
-----------------------	----------	----------------------	-------------------------	-------------	-----------------------

เรื่องที่ 4

กฤษฎาเป็นนิสิตปริญญาโท กำลังจะเสนอหัวข้อวิทยานิพนธ์ ซึ่งกำหนดเวลาเสนอหัวข้อใกล้เข้ามาแล้ว กฤษฎาจึงขโมยแนวคิดของเพื่อนไปเสนออาจารย์ก่อน โดยทำเสมือนเป็นแนวคิดของตัวเอง หากฉันเป็นกฤษฎา ฉันจะไม่ขโมยแนวคิดของเพื่อนไปนำเสนอ แม้จะใกล้ครบกำหนดเวลาแล้ว โดยมีเหตุผลว่า

1. เป็นแนวความคิดของเพื่อน ละอายใจ และไม่อยากให้เพื่อนโกรธ

เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ค่อนข้าง เห็นด้วย	ค่อนข้าง ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย ที่สุด
-----------------------	----------	----------------------	-------------------------	-------------	-----------------------

2. ต้องคิดเอง ทำเองให้ได้ ให้สมศักดิ์ศรี และภาคภูมิใจในความเป็นมหาบัณฑิต

เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ค่อนข้าง เห็นด้วย	ค่อนข้าง ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย ที่สุด
-----------------------	----------	----------------------	-------------------------	-------------	-----------------------

เรื่องที่ 5

สมชายได้รับมอบหมายจากหัวหน้าแผนกให้ทำหน้าที่รวบรวมเงินบุคลากรในแผนก เพื่อจัดงานฉลองปีใหม่ในอีก 3 เดือนข้างหน้า ระหว่างนั้น สมชายเดินผ่านร้านรองเท้ากีฬาที่สมชาย เคยคิดว่าวันเงินเดือนออกจะมาซื้อ พบว่ากำลังจัดโปรโมชั่นลดราคาแค่วันนี้วันสุดท้าย หากฉัน เป็นสมชาย ฉันจะไม่ใช้เงินของแผนกซื้อรองเท้ากีฬาที่ต้องการ โดยฉันมีเหตุผลว่า

1. เงินที่ฉันเก็บมานั้นไม่ใช่เงินของฉัน หากใครรู้ว่าฉันเอาไปใช้จะเป็นความผิดและอาจโดนลงโทษ

เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ค่อนข้าง เห็นด้วย	ค่อนข้าง ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย ที่สุด
-----------------------	----------	----------------------	-------------------------	-------------	-----------------------

2. ฉันตั้งใจจะใช้เงินก้อนนั้นซื้อของที่ราคาแพงกว่า

เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ค่อนข้าง เห็นด้วย	ค่อนข้าง ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย ที่สุด
-----------------------	----------	----------------------	-------------------------	-------------	-----------------------

เรื่องที่ 6

อาจารย์ฝากอารยามาแจ้งเพื่อนๆ ในห้องว่าจะมีการสอบเก็บคะแนนในชั่วโมงเรียนสัปดาห์หน้า และให้แจกประเด็นคำถามที่จะใช้สอบ หากฉันเป็นอารยา ฉันจะแจ้งเพื่อนๆ และแจกประเด็นคำถาม โดยมีเหตุผลว่า

1. เป็นเพื่อนกันก็ต้องช่วยเหลือกัน

เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ค่อนข้าง เห็นด้วย	ค่อนข้าง ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย ที่สุด
-----------------------	----------	----------------------	-------------------------	-------------	-----------------------

2. อยากได้รับคำชมเชยจากอาจารย์ และเพื่อน

เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ค่อนข้าง เห็นด้วย	ค่อนข้าง ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย ที่สุด
-----------------------	----------	----------------------	-------------------------	-------------	-----------------------

ตอนที่ 9 แบบสอบถามเจตคติที่ดีต่อการป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

1. การคัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่นเป็นการกระทำที่ไม่ดี

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

2. ฉันทราบดีว่ามหาวิทยาลัยมีการกำหนดบทลงโทษขั้นร้ายแรงกับนิสิตที่คัดลอกผลงานวิชาการ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

3. ฉันทราบดีว่าการคัดลอกผลงานวิชาการเป็นความผิดทางอาญา

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

4. ฉันทราบวิธีเขียนอ้างอิง และบรรณานุกรม เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงการคัดลอกผลงานวิชาการ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

5. ฉันคิดว่าฉันสามารถคัดลอกผลงานวิชาการผู้อื่นได้ โดยที่ไม่มีใครจับผิดฉันได้

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

6. การคัดลอกผลงานวิชาการเป็นสิ่งที่ใครๆ ก็ทำกัน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

7. การคัดลอกผลงานวิชาการเป็นความผิดเพียงเล็กน้อย ให้อภัยกันได้

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

8. ฉันรู้สึกว่าจะไม่คุ้มค่าเลยหากฉันถูกจับได้ว่าคัดลอกผลงานวิชาการ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

9. ฉันรู้สึกภาคภูมิใจที่ไม่คัดลอกผลงานวิชาการของผู้อื่น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

10. ฉันพร้อมที่จะใช้วิธี copy & paste (คัดลอก & วาง) หากฉันทำปฏิญานิพนธ์ไม่ทันตามกำหนดหรือไม่เข้าใจเนื้อหา

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

11. ฉันพร้อมที่จะให้อาจารย์ และมหาวิทยาลัยตรวจสอบการคัดลอกผลงานวิชาการในงานของฉัน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

12. ฉันพร้อมที่จะช่วยเหลือเพื่อนๆ ตรวจสอบ ระวัง เพื่อป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

13. ฉันพร้อมที่จะเรียนรู้วิธีการนำผลงานของผู้อื่นมาใช้ประกอบปฏิญานิพนธ์ของฉันอย่างถูกต้อง เพื่อป้องกันการคัดลอกผลงานวิชาการ

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

14. ฉันพร้อมที่จะปฏิบัติตามกฎระเบียบการทำปฏิญานิพนธ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้อย่างเคร่งครัด

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

**ตอนที่ 10 แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนในการป้องกันการคัดลอก
ผลงานวิชาการ**

การรับรู้ความสามารถของตนในขั้นการเตรียมหัวข้อปริญญานิพนธ์

1. ฉันสามารถอธิบายขั้นตอนการทำปริญญานิพนธ์ได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วน

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

2. ฉันสามารถทำปริญญานิพนธ์ได้โดยไม่ใช้วิธี copy & paste (คัดลอก & แปะ)

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

3. ฉันสามารถทำปริญญานิพนธ์ได้โดยไม่คัดลอกผลงานผู้อื่น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

4. แม้ฉันมีเวลาในการทำปริญญานิพนธ์น้อย ฉันก็สามารถทำงานส่งอาจารย์ได้โดยไม่คัดลอก
ผลงานผู้อื่น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

5. แม้จะมีอุปสรรค ฉันก็สามารถจัดการแก้ไขได้ โดยไม่ใช้วิธีทุจริต เช่น คัดลอกผลงานผู้อื่น เป็นต้น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

6. ฉันสามารถเข้าสอบได้โดยไม่ใช้วิธีทุจริต เช่น คัดลอกผลงานผู้อื่น เป็นต้น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

การรับรู้ความสามารถของตนในขั้นระหว่างทำปฏิญาณพันธ

7. ฉันพร้อมที่จะให้มหาวิทยาลัยตรวจสอบปฏิญาณพันธของฉัน ในแง่ตรวจสอบการคัดลอกผลงาน
ผู้อื่น

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

8. ฉันเชื่อว่าฉันสามารถอธิบายถึงที่มา แนวคิดในปฏิญาณพันธของฉันว่าเหมือน หรือแตกต่างจาก
งานของผู้อื่น เมื่อกรรมการซักถาม

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

9. ฉันสามารถปฏิบัติตามหลักจริยธรรม จรรยาบรรณนักวิจัยอย่างเคร่งครัด

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

10. ฉันปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับในการทำปฏิญาณพันธที่มหาวิทยาลัยกำหนดอย่าง
เคร่งครัด

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

11. แม้จะมีสถานการณ์ยั่วให้ฉันต้องคัดลอกผลงานผู้อื่น ฉันก็สามารถห้ามใจไม่ลอกได้

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

12. ฉันจะไม่ลอกผลงานผู้อื่น แม้จะไม่มีกรรมการตรวจสอบก็ตาม

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

13. ฉันจะไม่ลอกผลงานผู้อื่น แม้จะใกล้ถึงกำหนดส่งแล้วก็ตาม

จริงที่สุด	จริง	ค่อนข้างจริง	ค่อนข้างไม่จริง	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
------------	------	--------------	-----------------	---------	---------------

14. ฉันจะไม่ลอกผลงานผู้อื่น แม้จะเห็นเพื่อนทำก็ตาม

จริงที่สุด

จริง

ค่อนข้างจริง

ค่อนข้างไม่จริง

ไม่จริง

ไม่จริงที่สุด

ขอบพระคุณทุกท่านที่สละเวลาตอบแบบสอบถาม



ประวัติย่อผู้วิจัย



ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายวิศรจน์ เมืองปลื้ม
วัน เดือน ปีเกิด	14 พฤศจิกายน 2529
ที่อยู่ปัจจุบัน	649 ถ.สุขุมวิท ต.ปากน้ำ อ.เมือง จ.สมุทรปราการ 10270
อาชีพปัจจุบัน	ข้าราชการพลเรือนสามัญ
สถานที่ทำงานในปัจจุบัน	กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 49 ซ.พระรามหก 30 สามเสนใน พญาไท กรุงเทพฯ 10400

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2552	ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาบรรณารักษศาสตร์ และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2559	วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ